RNI No. ASSASS/2014/56974
Postal Registration No. GH-164/2021-2023
www.asombhumi.comত উপলব্ধ

অসম ভূমি

জাতীয় স্বার্থত দায়বদ্ধ

ভিতৰৰ পৃষ্ঠাত

বৈষ্ণৱ আদর্শত...	পৃষ্ঠা ৪
অসমত ভূমিকম্পৰ...	পৃষ্ঠা ৫
হেৰাই যোৱা শৈশৱ...	পৃষ্ঠা ৭
নিষ্ঠুৰ নিয়তি	পৃষ্ঠা ৮

■ Vol:14 ■ Issue: 7 ■ Guwahati ■ Wednesday ■ 16 September, 2026 ■ Rs. 5 ■ বছৰ- ১৪ ■ সংখ্যা- ৭ ■ গুৱাহাটী ■ বুধবাৰ ■ ২৯ ভাদ, ১৯৪৮ শক ■ মূল্য ঃ ৫ টকা

‘ব্রিকছ ২০২৬’ আৰু গোলকীয় ভৱিষ্যত

■ চন্দন কুমাৰ নাথ

বর্তমানৰ দ্রুত পৰিৱর্তনশীল বিশ্ব ৰাজনীতিত ক্ষমতাৰ ভাৰসাম্য ক্রমান্বয়ে সলনি হ’বলৈ ধৰিছে আৰু একপক্ষীয় বিশ্ব ব্যৱস্থাৰ স্থান লাহে লাহে বহুমুখী বিশ্ব ব্যৱস্থাই দখল কৰিছে। এনে এক গুৰুত্বপূর্ণ আৰু স্পর্শকাতৰ সময়তে সমগ্র বিশ্বৰ দৃষ্টি নিবদ্ধ হৈছে ভাৰতৰ ৰাজধানী নতুন দিল্লীৰ ওপৰত। চলিত ২০২৬ বর্ষৰ বাবে ভাৰতে ব্রিকছ গোষ্ঠীৰ অধ্যক্ষৰ পদ গ্রহণ কৰিছে। এইটো ভাৰতৰ বাবে চতুর্থবাৰৰ বাবে এই ক্রমবর্ধমান আৰু প্রভাৱশালী ভূ-ৰাজনৈতিক গোটটোৰ নেতৃত্ব বহন কৰাৰ গৌৰৱময় সুযোগ। যোৱা ১২ আৰু ১৩ ছেপ্টেম্বৰত নতুন দিল্লীৰ প্রগতি ময়দানস্থিত সুদৃশ্য আৰু অত্যাধুনিক ভাৰত মণ্ডপমত অনুষ্ঠিত অষ্টাদশ ব্রিকছ সন্মিলনখনে সমসাময়িক আন্তঃৰাষ্ট্রীয় সম্পর্কৰ ক্ষেত্রত এক নতুন মাইলৰ খুঁটি স্থাপন কৰিব বুলি আশা কৰা হৈছে। ব্রিকছ গোষ্ঠীৰ আনুষ্ঠানিক গঠনৰ ঠিক দুটা দশক অতিক্রম কৰাৰ সময়তে আয়োজিত এই সন্মিলনখন কেৱল মাত্র কেইখনমান উদীয়মান অর্থনীতিৰ এক উমৈহতীয়া বার্ষিক আড্ডাৰ মঞ্চ হৈ থকা নাই; বৰঞ্চ ই বর্তমান বিশ্ব পৰিচালনা ব্যৱস্থাক সক্রিয়ভাৱে গঢ় দিয়াৰ সামর্থ থকা এক শক্তিশালী আৰু গতিশীল সত্তালৈ ৰূপান্তৰিত হৈছে। ভাৰতৰ এই নেতৃত্ব এনে এক সময়ত আহি পৰিছে ■ *দুই পৃষ্ঠাত*

আত্মবিশ্বাসেৰে নির্বাচনত নামিব কংগ্রেছৰ প্রার্থী শিৰামণি বৰা

পূর্ণ শক্তিৰে নগাঁৱৰ নির্বাচনী ৰণক্ষেত্রত বিজেপি মিত্রজোঁট

ষ্টাফ ৰিপৰ্টাৰ ঃ নগাঁও লোকসভা সমষ্টিৰ উপ-নির্বাচন শাসক-বিৰোধী উভয়ৰে বাবে যথেষ্ট গুৰুত্বপূর্ণ হৈ পৰিছে। বিজেপিয়ে ইতিমধ্যে নগাঁৱৰ প্রাক্তন উপায়ুক্ত দেবাশীষ শর্মাক সমষ্টিটোত প্রার্থীত্ব প্রদান কৰি নির্বাচন জিকিবলৈ ৰণনীতি প্রস্তুত কৰিছে। ইয়াৰ বিপৰীতে ৰাজ্যৰ প্রধান বিৰোধী দল কংগ্রেছে সমষ্টিটোত উপ-নির্বাচনত প্রার্থীত্ব প্রদান কৰিছে প্রাক্তন বিধায়িকা শিৰামণি বৰাক। উল্লেখ্য যে নগাঁও লোকসভা সমষ্টিৰ কংগ্রেছ সাংসদ প্রদ্যুত বৰদলৈয়ে কংগ্রেছৰ লগতে সাংসদ পদ ত্যাগ কৰি বিজেপিত যোগদান কৰি বিগত বিধানসভা নির্বাচনত দিছপুৰ সমষ্টিৰ পৰা বিধায়ক হিচাপে নির্বাচিত হৈছে। তেনে পৰিপ্রেক্ষিতত পূর্বতে কংগ্রেছৰ দখলত থকা নগাঁও লোকসভা সমষ্টি পুনৰ দলটোৰে নিজৰ দখললৈ নিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। ইয়াৰ বিপৰীতে ■ *১১ পৃষ্ঠাত*

যোৰহাটত মুখ্যমন্ত্রী ড° হিমন্ত বিশ্ব শর্মাৰ ঘোষণা

দেশৰ প্রথম ১০ খন ৰাজ্যৰ ভিতৰত স্থান লাভ কৰিছে অসমে

ষ্টাফ ৰিপৰ্টাৰ ঃ যোৰহাট জিলাৰ উন্নয়নৰ যাত্রাত এক নতুন মাত্রা সংযোজন কৰি মুখ্যমন্ত্রী ড° হিমন্ত বিশ্ব শর্মাই যোৱা দেওবাৰে যোৰহাট জিলা আয়ুক্তৰ সংহত কার্যালয় ভৱনৰ লগতে আন কেইবাটাও আন্তঃগাঁথনিমূলক প্রকল্পৰ উদ্বোধন কৰে। তিনিদিনীয়া কার্যসূচীৰে যোৱা দেওবাৰে পুৱা যোৰহাটত উপস্থিত হোৱা মুখ্যমন্ত্রীগৰাকীয়ে প্রথমে যোৰহাটৰ যোগাযোগ আৰু যাতায়াত ব্যৱস্থাত এক নতুন মাত্রা প্রদান কৰি চিনামৰাত নৱনির্মিত ৰে’লৰে উৰণ সেতুখন ৰাইজৰ সেৰাত উৎসর্গা কৰে। ইয়াৰ পিছতে তেওঁ যোৰহাট জিলা আয়ুক্তৰ নৱ-নির্মিত সংহত কার্যালয় ভৱনটো ■ *দুই পৃষ্ঠাত*

বিশ্বশিল্পী বিশ্বকর্মা

■ নগেন তালুকদাৰ

বিভিন্ন মঠ-মন্দিৰ আৰু বিভিন্ন ধর্মীয় অনুষ্ঠানেৰে ভৰপূৰ আমাৰ দেশ ভাৰতবর্ষ। বছৰৰ প্রতিটো দিনতে চলি থাকে বিভিন্ন দেৱ-দেৱীৰ পূজা-অর্চনা। নিয়মিতভাৱে সম্পন্ন হৈ যায় বিভিন্ন তিথিত বিভিন্ন পূজা-পার্বণ। বছৰটোত অনুষ্ঠিত হোৱা সমূহ পূজাৰ আৰম্ভণি হয় শ্রীশ্রীগণেশ পূজাৰে। এই গণেশ পূজাৰ পিছতে চলে দেৱশিল্পী শ্রীশ্রীবিশ্বকর্মা পূজাৰ পূজাভাগ। বিশ্বকর্মা পূজাৰ প্রচলন দেশখনৰ বিভিন্ন ৰাজ্যত পালন কৰা হয় যদিও পশ্চিমবংগ আৰু অসমত ইয়াৰ প্রচলন বেছি। সাধাৰণতে এই পূজা ভাদ আৰু আহিন মাহৰ সংক্রান্তিৰ দিনা কৰা হয়। সনাতন হিন্দুধর্মীসকলে বিশ্বকর্মাক ভগৱান বুলি পূজা কৰে। প্রাচীন ভাৰতীয় হিন্দু দর্শনমতে বিশ্বকর্মা হৈছে এজন মহান শিল্পী মূলতঃ এজন দেৱতা। বিশ্বকর্মা দেৱতাসকলৰ শিল্পকাৰ। ■ *১১ পৃষ্ঠাত*

প্রমাণভিত্তিক চিকিৎসা গৱেষণাৰ ক্ষেত্রত নতুন দিগন্ত

গুৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ত এইমছৰ সহযোগত পদ্ধতিগত পর্যালোচনা-প্রশিক্ষণ

গুৱাহাটী, ১৪ ছেপ্টেম্বৰ ঃ চিকিৎসা গৱেষণাৰ ক্ষেত্রত বৈজ্ঞানিক প্রমাণৰ ব্যৱহাৰ অধিক শক্তিশালী কৰাৰ লক্ষ্যৰে গুৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয় আৰু চিকিৎসা মহাবিদ্যালয় হাস্পতালৰ হৃদযন্ত্র আৰু স্নায়ুবিজ্ঞান কেন্দ্রত যোৱা সোমবাৰে পদ্ধতিগত পর্যালোচনা, মেটা-বিশ্লেষণ আৰু GRADE পদ্ধতিৰে প্রমাণভিত্তিক চিকিৎসা নির্দেশনা প্রস্তুতকৰণ বিষয়ক এক প্রশিক্ষণ কার্যসূচী অনুষ্ঠিত হয়। গুৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ ঔষধ বিজ্ঞান বিভাগৰ উদ্যোগত এইমছ গুৱাহাটীৰ প্রমাণভিত্তিক নির্দেশনা কেন্দ্রৰ কাৰিকৰী সম্পদ কেন্দ্রৰ সহযোগত এই কার্যসূচীৰ আয়োজন কৰা হয়। ভাৰত চৰকাৰৰ স্বাস্থ্য আৰু পৰিয়াল কল্যাণ মন্ত্রালয়ৰ স্বাস্থ্য গৱেষণা বিভাগে কার্যসূচীটোলৈ আর্থিক সহায় আগবঢ়ায়। এই প্রশিক্ষণত বিভিন্ন চিকিৎসা বিভাগৰ স্নাতকোত্তৰ শিক্ষার্থী আৰু গৱেষকসকলে অংশগ্রহণ কৰে। চিকিৎসা গৱেষণাৰ পৰা লাভ কৰা তথ্য আৰু প্রমাণসমূহ পদ্ধতিগতভাৱে সংগ্রহ, বিশ্লেষণ আৰু মূল্যায়ন কৰাৰ ক্ষেত্রত অংশগ্রহণকাৰীসকলৰ জ্ঞান আৰু ব্যৱহাৰিক দক্ষতা বৃদ্ধি কৰাই আছিল কার্যসূচীটোৰ অন্যতম মূল উদ্দেশ্য। ■ *দুই পৃষ্ঠাত*

প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ পৰা ঃ — ‘ব্ৰিকছ ২০২৬’ আৰু গোলকীয় ভৱিষ্যত

যিটো সময় গভীৰ অৰ্থনৈতিক পুনৰ্গঠন, বাণিজ্যৰ মেৰুকৰণ আৰু গোলকীয় নিৰাপত্তাজনিত প্ৰত্যাহ্বানৰ দ্বাৰা চিহ্নিত। সেয়েহে, ২০২৬ৰ ব্ৰিকছ সন্মিলনখন গোলকীয় ৰাজনীতিৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অধ্যায় হিচাপে পৰিগণিত হ’বলৈ গৈ আছে যিয়ে পৰৱৰ্তী দশকসমূহৰ বাবে এক নতুন পথ নিৰ্দেশিকা প্ৰস্তুত কৰিব পাৰে। ভাৰতৰ ২০২৬ চনৰ ব্ৰিকছ অধ্যক্ষতাৰ মূল বিষয়বস্তু বা থিম হৈছে- ‘সহনশীলতা, উদ্ভাৱন, সহযোগিতা আৰু বহনক্ষমতাৰ বাবে নিৰ্মাণ’। এই সযতনে নিৰ্বাচিত বিষয়বস্তুটো কেৱল মাত্ৰ এক আড়ম্বৰপূৰ্ণ শ্লগান বা কূটনৈতিক আহিলা নহয়; ই আচলতে সদস্য ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ প্ৰতিষ্ঠানিক শক্তি বৃদ্ধি কৰাৰ লক্ষ্যৰে গ্ৰহণ কৰা এক সুপৰিকল্পিত, মানৱ-কেন্দ্ৰিক দৃষ্টিভংগীক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰীৰ ‘Humanity First’ দৰ্শনৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি এই বিষয়বস্তু নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছে, যিয়ে উন্নয়নৰ কেন্দ্ৰবিন্দুত সাধাৰণ মানুহৰ সৰ্বাংগীন কল্যাণক স্থান দিয়ে। সহনশীলতাৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰাৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে সদস্য ৰাষ্ট্ৰসমূহক অভূতপূৰ্ব গোলকীয় অনিশ্চয়তাসমূহৰ সৈতে মোকাবিলা কৰিবলৈ প্ৰস্তুত কৰা। এই অনিশ্চয়তাসমূহৰ ভিতৰত ক’ভিডোত্তৰ পৰিস্থিতিত সৃষ্টি হোৱা যোগান শৃংখলৰ আকস্মিক ব্যাঘাতৰ পৰা আৰম্ভ কৰি তীব্ৰতৰ হৈ অহা জলবায়ু পৰিৱৰ্তনৰ বিপদ পৰ্যন্ত অন্তৰ্ভুক্ত হৈ আছে। একে সময়তে, উদ্ভাৱনৰ ওপৰত দিয়া গুৰুত্বই কৃত্ৰিম বুদ্ধিমত্তা আৰু ডিজিটেল ৰাজহুৱা আন্তঃগাঁথনিৰ দৰে উদীয়মান প্ৰযুক্তিবিদ্যাক ব্যৱহাৰ কৰি ভৱিষ্যতমুখী অৰ্থনৈতিক সম্প্ৰসাৰণক উদগনি যোগোৱাৰ দিশটো সামৰি লৈছে। এই দূৰদৰ্শী পৰিকল্পনাৰ অধীনত, নতুন দিল্লীয়ে ব্ৰিকছ গোষ্ঠীক কেৱল এক বিতৰ্কমূলক বা আলোচনামূলক মঞ্চৰ সলনি বাস্তৱসম্মত আৰু উন্নয়নমুখী ফলাফল প্ৰদান কৰিব পৰা এক কাৰ্যকৰী মিত্ৰজোঁটলৈ পৰিৱৰ্তিত কৰাৰ লক্ষ্য নিৰ্ধাৰণ কৰিছে, যিয়ে গ্লবেল চাউথৰ প্ৰকৃত সমস্যাক বিশ্ব দৰবাৰত তুলি ধৰিব পাৰিব। ২০২৬ চনৰ সন্মিলনখনৰ প্ৰকৃত ভূ-ৰাজনৈতিক গুৰুত্ব অনুধাৱন কৰিবলৈ হ’লে আমি এই মিত্ৰজোঁটৰ অভূতপূৰ্ব সম্প্ৰসাৰণৰ দিশটো অৱশ্যেই স্বীকাৰ কৰিব লাগিব। ব্ৰাজিল, ৰাছিয়া, ভাৰত, চীন আৰু দক্ষিণ আফ্ৰিকা, এই পাঁচখন দেশৰ এক সীমাবদ্ধ গোট হিচাপে আৰম্ভ হোৱা ব্ৰিকছে এতিয়া ইয়াৰ কূটনৈতিক আৰু অৰ্থনৈতিক পৰিসৰ বহুলভাৰে সম্প্ৰসাৰিত কৰিছে। নতুনকৈ পূৰ্ণপৰ্যায়ৰ সদস্য হিচাপে ইজিপ্ত, ইথিঅ’পিয়া, ইৰাণ, সংযুক্ত আৰব আমিৰশ্বাহী আৰু ইণ্ডোনেছিয়াৰ দৰে দেশসমূহৰ অন্তৰ্ভুক্তিয়ে ব্ৰিকছক এক বৃহৎ শক্তিলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিছে। বিশেষকৈ আফ্ৰিকা মহাদেশৰ পৰা ইজিপ্ত আৰু ইথিঅ’পিয়াৰ দৰে ৰাষ্ট্ৰৰ অংশগ্ৰহণে গোষ্ঠীটোৰ ভৌগোলিক বৈচিত্ৰ্য বৃদ্ধি কৰিছে। এই নৱ-সম্প্ৰসাৰিত মিত্ৰজোঁটটোৱে এতিয়া বিশ্বৰ প্ৰায় আধা জনসংখ্যা আৰু বিশ্বৰ মুঠ ঘৰুৱা উৎপাদনৰ এক বুজন অংশ প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। তদুপৰি, আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বাণিজ্যৰ প্ৰায় এক চতুৰ্থাংশ বৰ্তমান এই গোষ্ঠীটোৰ নিয়ন্ত্ৰণত আছে। এই বিশাল সম্প্ৰসাৰণে পৰম্পৰাগত পশ্চিমীয়া-নিয়ন্ত্ৰিত বিত্তীয় আৰু ৰাজনৈতিক প্ৰতিষ্ঠানসমূহৰ এক ফলপ্ৰসূ, সমতাপূৰ্ণ বিকল্প গঢ়ি তোলাৰ বাবে গ্লবেল চাউথ বা উন্নয়নশীল ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ ক্ৰমবৰ্ধমান আকাংক্ষাক স্পষ্টভাৱে প্ৰতিফলিত কৰিছে। নতুন দিল্লী সন্মিলনখন এই বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ ৰাষ্ট্ৰসমূহে নিজৰ ভিন্ন স্বাৰ্থসমূহক কিমান দূৰ একত্ৰিত কৰি এক উমৈহতীয়া গোলকীয় এজেণ্ডা প্ৰস্তুত কৰিব পাৰে, তাৰ এক চূড়ান্ত পৰীক্ষা হ’ব। ভাৰতৰ বাবে এই সম্প্ৰসাৰিত মিত্ৰজোঁট পৰিচালনা কৰাটো অসাধাৰণ কূটনৈতিক নিপুণতা আৰু কৌশলগত স্বায়ত্তশাসনৰ এক কঠিন পৰীক্ষা হিচাপে বিবেচিত হৈছে। বৰ্তমানৰ গোলকীয় পৰিৱেশ তীব্ৰ মেৰুকৰণেৰে ভৰি আছে আৰু ব্ৰিকছৰ সদস্যভুক্ত দেশসমূহৰ মাজতো প্ৰায়েই পৰস্পৰবিৰোধী স্থিতি দেখা যায়। আয়োজক ৰাষ্ট্ৰ হিচাপে, ভাৰতে ইৰাণ আৰু সংযুক্ত আৰব আমিৰশ্বাহীৰ দৰে দেশসমূহৰ মাজত সন্মতি গঢ়ি তোলাৰ এক অতিশয় প্ৰত্যাহ্বানজনক দায়িত্ব পালন কৰিব লাগিব, বিশেষকৈ মধ্যপ্ৰাচ্যৰ চলি থকা সংঘাতৰ পটভূমিত। ইয়াৰ উপৰি, নতুন দিল্লীয়ে চীন আৰু ৰাছিয়াৰ সৈতে নিজৰ সক্ৰিয় অংশগ্ৰহণৰ সমান্তৰালভাৱে আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰ, ইউৰোপ আৰু ভাৰত-প্ৰশান্ত মহাসাগৰীয় অঞ্চলৰ গণতান্ত্ৰিক ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ সৈতে থকা গভীৰ কৌশলগত, প্ৰযুক্তিগত আৰু অৰ্থনৈতিক অংশীদাৰিত্বৰ মাজত এক সুক্ষ্ম ভাৰসাম্য ৰক্ষা কৰিব লাগিব। সন্মিলনৰ সমান্তৰালভাৱে অনুষ্ঠিত হ’বলগীয়া গুৰুত্বপূৰ্ণ দ্বিপাক্ষিক আলোচনা, বিশেষকৈ চীনা ৰাষ্ট্ৰপতি জি জিনপিঙৰ সৈতে হ’ব পৰা সাম্ভাব্য কূটনৈতিক বাৰ্তালাপে দুয়োখন দেশৰ মাজৰ সীমা বিবাদ আৰু আনুষংগিক আঞ্চলিক সংঘাতসমূহ পৰিচালনা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এক নিৰ্ণায়ক উচ্চস্তৰীয় মাধ্যম প্ৰদান কৰিব। সেয়েহে ভাৰতৰ এই অধ্যক্ষতা গভীৰ ভূ-ৰাজনৈতিক বিভাজনসমূহৰ মাজত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ সাঁকো হিচাপে কাম কৰাৰ ইয়াৰ অনন্য সামৰ্থৰ প্ৰমাণ। উচ্চস্তৰীয় কূটনীতিৰ জটিল সমীকৰণৰ বাহিৰেও, এই সন্মিলনখনে বহন কৰা গভীৰ অৰ্থনৈতিক তাৎপৰ্যই আগন্তুক দিনত গোলকীয় বাণিজ্যক নতুন ৰূপ দিব পাৰে। ২০২৬ চনৰ অধ্যক্ষতাৰ সময়ছোৱাত, ভাৰতে সদস্য ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ মাজত অধিক আৰু বহু বেছি ভাৰসাম্যপূৰ্ণ বাণিজ্যিক সম্পৰ্ক স্থাপনৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ ওপৰত অহৰহ জোৰ দি আহিছে। সেৱা খণ্ডৰ বাণিজ্য সুদৃঢ় কৰা, গোলকীয় মূল্য শৃংখলসমূহ শক্তিশালী কৰা আৰু নিয়ন্ত্ৰণমূলক ব্যৱস্থাসমূহ সৰলীকৰণ কৰাৰ পোষকতা কৰি নতুন দিল্লীয়ে ঐতিহাসিকভাৱে আন্তঃব্ৰিকছ বাণিজ্যিক সমন্বয়ত বাধাৰ সৃষ্টি কৰা পৰম্পৰাগত সমস্যাসমূহ অতিক্ৰম কৰাৰ লক্ষ্য ৰাখিছে। ৰপ্তানিৰ মূল্য পৰিশোধ প্ৰক্ৰিয়া দ্ৰুত কৰা, প্ৰমাণীকৰণৰ জঁট আঁতৰোৱা আৰু বৃহৎ আন্তঃগাঁথনি প্ৰকল্পসমূহৰ বাবে বিত্তীয় সাহায্য সুনিশ্চিত কৰাৰ বাবে এক সন্মিলিত প্ৰয়াস চলোৱা হৈছে। গোষ্ঠীটোৰ ভিতৰত থকা সম্প্ৰসাৰণশীল অৰ্থনীতিসমূহৰ বাবে মূল উদ্দেশ্য কেৱল বৰ্তমানৰ আমেৰিকান ডলাৰ নিৰ্ভৰশীল গোলকীয় বিত্তীয় ব্যৱস্থাক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱাই নহয়, বৰঞ্চ উন্নয়নমূলক বিত্তীয় পুঁজিৰ সহজলভ্যতা প্ৰদান কৰা কিছুমান ব্যৱহাৰিক, পৰিপূৰক ব্যৱস্থা সৃষ্টি কৰা। যিহেতু ভাৰতৰ নিজা অৰ্থনৈতিক স্বাৰ্থসমূহ ক্ৰমান্বয়ে পৰম্পৰাগত পশ্চিমীয়া বজাৰৰ বাহিৰলৈ গৈ অন্যান্য বিকাশশীল বজাৰলৈ সম্প্ৰসাৰিত হৈছে, এই সন্মিলনখনে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বাণিজ্যৰ ক্ষেত্ৰত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বাণিজ্যিক পৰিৱৰ্তনক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছে। অৱধাৰিতভাৱে, বৰ্তমানৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় নিৰাপত্তা আৰু আঞ্চলিক স্থিৰতাৰ স্পৰ্শকাতৰ বিষয়টোৱে সন্মিলনৰ অৰ্থনৈতিক আৰু উন্নয়নমূলক আলোচনাসমূহৰ ওপৰত এক গভীৰ প্ৰভাৱ পেলাইছে। বিশ্বজুৰি চলি থকা বিভীষিকাময় সংঘাতসমূহ, বিশেষকৈ ৰাছিয়া-ইউক্ৰেইন যুদ্ধ আৰু মধ্যপ্ৰাচ্যৰ অস্থিৰ পৰিস্থিতিয়ে বিশ্বৰ শক্তি বজাৰত ধাৰাবাহিক ব্যাঘাত জন্মাইছে। ইয়াৰ ফলত সামুদ্ৰিক পৰিবহন পথ আৰু সামগ্ৰিক শক্তি নিৰাপত্তাৰ প্ৰতি তীব্ৰ ভাবুকিৰ সৃষ্টি হৈছে, যিয়ে উন্নয়নশীল দেশসমূহৰ অৰ্থনীতিত ব্যাপক ঋণাত্মক প্ৰভাৱ পেলাইছে। এনে উত্তেজনাময় পৰিৱেশত, কেইবাখনো সদস্য ৰাষ্ট্ৰই ব্ৰিকছ মঞ্চক একপক্ষীয় সামৰিক হস্তক্ষেপৰ বিৰোধিতা কৰিবলৈ আৰু সংঘাত নিৰাময়ৰ ক্ষেত্ৰত এক ঐক্যবদ্ধ স্থিতি গঢ়ি তুলিবলৈ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ মাধ্যম হিচাপে গণ্য কৰিছে। এগৰাকী শান্তিস্থাপক আৰু নিৰন্তৰ আলোচনাৰ পোষকতা কৰা ৰাষ্ট্ৰ হিচাপে ভাৰতৰ ভূমিকা বৰ্তমান সমগ্ৰ বিশ্বৰ তীব্ৰ পৰ্যবেক্ষণৰ আওতাত আছে। আশা কৰা হৈছে যে নতুন দিল্লীয়ে ইয়াৰ বিস্তৃত কূটনৈতিক পুঁজিক ব্যৱহাৰ কৰি আৰু বিভিন্ন আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় অংশীদাৰসকলৰ সৈতে থকা সু-সম্পৰ্কৰ জৰিয়তে সশস্ত্ৰ সংঘাতৰ পৰা আঁতৰি অহাৰ এক নিৰ্ণায়ক পদক্ষেপক উৎসাহিত কৰিব। সকলো সমস্যাৰ সমাধানৰ বাবে কেৱলমাত্ৰ আলোচনালৈ ঘূৰি যোৱাৰ ওপৰত অগ্ৰাধিকাৰ দি, ভাৰতে এই ব্ৰিকছ মিত্ৰজোঁটক বিশ্ব স্থিৰতাৰ এক নিৰ্ভৰযোগ্য আৰু প্ৰভাৱশালী শক্তিকেন্দ্ৰ হিচাপে পৰিচালিত কৰাৰ আশা ৰাখিছে। ব্ৰিকছ মিত্ৰজোঁটৰ এক অন্যতম সংজ্ঞায়িত ঐতিহ্য হৈছে পুৰণি বহুপাক্ষিক প্ৰতিষ্ঠানসমূহৰ ব্যাপক আৰু অৰ্থপূৰ্ণ সংস্কাৰৰ বাবে ইয়াৰ নিৰন্তৰ আৰু সামূহিক দাবী। ৰাষ্ট্ৰসংঘ, আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় মুদ্ৰা নিধি আৰু বিশ্ব বেংকৰ দৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ বিশ্ব সংগঠনসমূহৰ পৰিচালনা ব্যৱস্থাই আজিও দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ পৰৱৰ্তী এক পুৰণি বাস্তৱতাক প্ৰতিফলিত কৰে যিয়ে এছিয়া, আফ্ৰিকা আৰু লেটিন আমেৰিকাৰ উদীয়মান অৰ্থনীতিসমূহৰ বৰ্তমানৰ অৰ্থনৈতিক আৰু জনগাঁথনিগত গুৰুত্বক যথোপযুক্তভাৱে স্বীকাৰ কৰাত চৰম ব্যৰ্থ হৈছে। ২০২৬ চনৰ সন্মিলনৰ এই মৰ্যাদাপূৰ্ণ মঞ্চখন ব্যৱহাৰ কৰি ভাৰতে ন্যায়সংগত প্ৰতিষ্ঠানিক পুনৰ্গঠনৰ এই চিৰাচৰিত দাবীটো পুনৰ সজোৰে আৰু দৃঢ়তাৰে উত্থাপন কৰিবলৈ সাজু হৈছে। এক ঐক্যবদ্ধ মিত্ৰজোঁট প্ৰদৰ্শন কৰি, সদস্য ৰাষ্ট্ৰসমূহে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰিচালনা ব্যৱস্থাক গণতান্ত্ৰিক আৰু স্বচ্ছ কৰাৰ বাবে গোলকীয় প্ৰতিষ্ঠানসমূহৰ ওপৰত অভূতপূৰ্ব চাপ প্ৰয়োগ কৰাৰ লক্ষ্য ৰাখিছে। ব্যৱস্থাগত সংস্কাৰৰ এই অন্বেষণেই সম্ভৱত, এই বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ ৰাষ্ট্ৰসমূহক একেলগে বান্ধি ৰখা আটাইতকৈ শক্তিশালী যোগসূত্ৰ। নতুন দিল্লীত অনুষ্ঠিত হ’বলগীয়া এই বহু-প্ৰত্যাশিত সন্মিলনে নতুন দিল্লী ঘোষণাপত্ৰৰ জৰিয়তে কিছুমান কাৰ্যকৰী পথ-নিৰ্দেশিকা প্ৰস্তুত কৰিব বুলি আশা কৰা হৈছে যিয়ে বিশ্বৰ বিত্তীয় ব্যৱস্থাসমূহত গাঁথনিগত পৰিৱৰ্তনৰ দাবী আৰু ৰূপায়ণৰ বাবে মিত্ৰজোঁটটোৰ ৰণনীতি সূক্ষ্মভাৱে বৰ্ণনা কৰিব। অৱশেষত, এই ঐতিহাসিক সমাৱেশে গ্লবেল চাউথৰ অবিসংবাদিত পথপ্ৰদৰ্শক হিচাপে ভাৰতৰ অৱস্থানক অধিক সুদৃঢ় কৰিব, যিয়ে সমগ্ৰ মানৱজাতিৰ আৰু ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ বাবে এক অধিক ন্যায়সংগত, সমতাপূৰ্ণ আৰু সৰ্বাংগীন আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় ব্যৱস্থাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি প্ৰদান কৰিব।

দেশৰ প্ৰথম ১০ খন

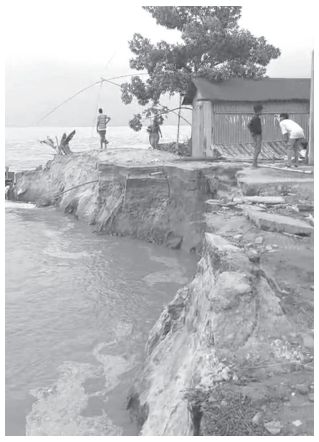
উদ্বোধন কৰাৰ লগতে আভাষীয়ভাৱে লুইতপৰীয়া মিচিং উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ নতুন ভৱন আৰু শিৱসাগৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী নিৱাস মুকলি কৰে। উল্লেখ্য যে যোৰহাট জিলা আয়ুক্তৰ সংহত কাৰ্যালয় ভৱনটো ৪৯.৬২ কোটি টকা ব্যয়েৰে চিনামৰাত ৫৩ বিঘাৰো অধিক ভূমিত নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। সংহত ভৱনটোৰ বিভিন্ন মহলাত প্ৰশাসনিক কাম-কাজ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাৰ বাবে সুকীয়া শাখাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। ইয়াৰ উপৰি ভৱনটোত ১৫০ খন আসনযুক্ত প্ৰেক্ষাগৃহ, ৬০ খন আসনযুক্ত সভাগৃহ, ৫০ কিলোৱাটৰ সৌৰ শক্তি ব্যৱস্থা আৰু পৰ্যাপ্ত পাৰ্কিঙৰ সুবিধা সংলগ্ন কৰা হৈছে। চতুৰ্থ বৰ্গৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ সুবিধাৰ্থে এটা তিনি মহলীয়া আৱাসিক ভৱনো নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। আনহাতে, চিনামৰাত যোৰহাট-মৰিয়নি-মোককচাং পথৰ ওপৰত প্ৰায় ৬৫.২০ কোটি টকা ব্যয়েৰে দুটা লেনযুক্ত ৰে’লৰে উৰণ সেতুখন নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। ৫৪৫ মিটাৰ দৈৰ্ঘ্য আৰু ৭.৫ মিটাৰ প্ৰস্থৰ এই সেতুখনত পথচাৰীৰ সুবিধা আৰু সুৰক্ষাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি ১.৫ মিটাৰ বহল এটি পদপথো সংলগ্ন কৰা হৈছে। এই উপলক্ষে নৱনিৰ্মিত জিলা আয়ুক্তৰ কাৰ্যালয়ৰ চৌহদত আয়োজিত সভাত ভাষণ প্ৰদান কৰি মুখ্যমন্ত্ৰী ড° শৰ্মাই কয় যে এতিয়া যোৰহাট আৰু শিৱসাগৰ জিলাৰ বাবে প্ৰায় ১২২ কোটি টকাৰ চাৰিটা গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰকল্প উদ্বোধন কৰা হৈছে। তেওঁ কয় যে ২০২২ বৰ্ষৰ ১৫ ডিচেম্বৰত আৰম্ভ কৰা ‘বিকাশৰ বাবে এটা পযেক’ কাৰ্যসূচীৰ অধীনত জিলা আয়ুক্তৰ সংহত কাৰ্যালয় ভৱনটোৰ আধাৰশিলা স্থাপন কৰা হৈছিল। গুৱাহাটীত সংহত সঞ্চালকালয় ভৱন নিৰ্মাণ কৰাৰ প্ৰসংগ উল্লেখ কৰি মুখ্যমন্ত্ৰীয়ে কয় যে দুটা বা তিনিটা ভৱনতে একোখন জিলাৰ সকলো চৰকাৰী কাৰ্যালয় স্থাপনৰ ব্যৱস্থা অসমৰ আন জিলাসমূহতো কৰাৰ পদক্ষেপ লোৱা হৈছে। ইয়াৰ ফলত খালী হোৱা চৰকাৰী মাটিত উদ্যান আদি ৰাজহুৱা সম্পদ নিৰ্মাণ কৰা হ’ব। চিনামৰাত ৰে’লৰে উৰণ সেতু মুকলি কৰা সন্দৰ্ভত মুখ্যমন্ত্ৰীয়ে কয় যে এই সেতুখন নিৰ্মাণ হোৱাৰ ফলত ৰে’লৰে লেভেল ক্ৰছিঙত যান-বাহনসমূহে অপেক্ষা কৰিবলগীয়া নহ’ব। লগতে মৰিয়নী আৰু তিতাবৰ সমজিলা সদৰৰ সৈতেও যোৰহাটৰ যোগাযোগ অধিক দ্ৰুত আৰু সহজ হৈ পৰিব। অসম দেশৰ ভিতৰতে এখন আগশাৰীৰ ৰাজ্য হিচাপে ৰূপান্তৰ হৈছে আৰু প্ৰায়বোৰ মাপকাঠীতে অসমে দেশৰ প্ৰথম ১০ খন ৰাজ্যৰ ভিতৰত স্থান লাভ কৰিছে বুলি প্ৰকাশ কৰি মুখ্যমন্ত্ৰীয়ে কয় যে ৰাজ্য চৰকাৰে ৰাজ্যখনৰ বাবে বিভিন্ন সম্পদ নিৰ্মাণ কৰিছে, আন্তঃগাঁথনিৰ বৃহৎ প্ৰকল্প ৰূপায়ণ কৰা হৈছে, ৰাইজৰ বাবে বিভিন্ন কল্যাণকামী আঁচনি লোৱা হৈছে, প্ৰশাসনক ৰাইজৰ কাষলৈ নিয়াৰ বাবে সমজিলা, নতুন ৰাজহ চক্ৰ গঠন কৰা হৈছে, নাগৰিকৰ মাটিৰ সমস্যা সমাধানৰ বাবে মিছন বসুন্ধৰাকে ধৰি বিভিন্ন কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰা হৈছে, বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠান স্থাপনেৰে অসমৰ শিক্ষাখণ্ডক শক্তিশালী কৰা হৈছে। স্থানীয় বিধায়ক হিতেন্দ্ৰ নাথ গোস্বামীয়ে আদৰণী ভাষণ প্ৰদান কৰা অনুষ্ঠানত সাধাৰণ প্ৰশাসন আদি বিভাগৰ মন্ত্ৰী কেশৰ মহন্তয়ো ভাষণ প্ৰদান কৰে। অনুষ্ঠানত পৰ্যটন আদি বিভাগৰ মন্ত্ৰী অজন্তা নেওগ, শিক্ষামন্ত্ৰী ডাঃ ৰণোজ পেগু, হস্ততাঁত আৰু বস্ত্ৰশিল্প মন্ত্ৰী বিশ্বজিৎ দৈমাৰী, পশুপালন আৰু পশু চিকিৎসা মন্ত্ৰী নীলিমা দেৰী, শ্ৰমিক কল্যাণ মন্ত্ৰী তথা যোৰহাট জিলাৰ অভিভাৱক মন্ত্ৰী ৰামেশ্বৰ তেলী, সাংসদ কামাখ্যা প্ৰসাদ তাছা, বিধায়ক ৰূপজ্যোতি কুৰ্মী, ধীৰাজ গোৱালা আৰু বিকাশ শইকীয়া, মুখ্য সচিব ড° ৰবি কোটা, কেইবাগৰাকীও বিশিষ্ট ব্যক্তি, জিলা আয়ুক্ত প্ৰমুখ্যে জিলা প্ৰশাসনৰ শীৰ্ষ বিষয়ববীয়াসকল আৰু স্থানীয় বিশিষ্ট ব্যক্তিসকল উপস্থিত থাকে।

গুৱাহাটী চিকিৎসা

আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয়ভাৱে স্বীকৃত গ্ৰেড পদ্ধতিৰ সহায়ত প্ৰমাণভিত্তিক চিকিৎসা নিৰ্দেশনা প্ৰস্তুত কৰাৰ বিভিন্ন দিশতো প্ৰশিক্ষণ প্ৰদান কৰা হয়। প্ৰশিক্ষণ কাৰ্যসূচীৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠানত গুৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ হৃদযন্ত্ৰ আৰু স্নায়ুবিজ্ঞান কেন্দ্ৰৰ সঞ্চালক তথা অধ্যক্ষ-সহ-মুখ্য অধীক্ষক অধ্যাপক ডাঃ বাবুল কুমাৰ বেজবৰুৱা, গুৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয় হাস্পতালৰ অধীক্ষক অধ্যাপক ডাঃ দেৱজিৎ চৌধুৰী, গুৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ ডাঃ জয়দেৱ শৰ্মা, শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ স্বাস্থ্য বিজ্ঞান বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এল’পৈথিক চিকিৎসা বিজ্ঞান অনুষদৰ ডীন অধ্যাপক ডাঃ পংকজ অধিকাৰী আৰু অসম চৰকাৰৰ চিকিৎসা শিক্ষা বিভাগৰ উপ-সঞ্চালক ডাঃ প্ৰাণ প্ৰতিম শইকীয়া উপস্থিত থাকে। এইমছ গুৱাহাটীৰ ডাঃ ফূলেন শৰ্মা আৰু ডাঃ অনসূয়া ভট্টাচাৰ্যৰ লগতে গুৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ ডাঃ মুকুন্দম বৰাই প্ৰশিক্ষণ কাৰ্যসূচীটোৰ আয়োজক সচিব হিচাপে দায়িত্ব পালন কৰে। চিকিৎসা বিজ্ঞানত গৱেষণালব্ধ প্ৰমাণৰ সঠিক মূল্যায়ন আৰু তাৰ ভিত্তিত চিকিৎসা নিৰ্দেশনা প্ৰস্তুত কৰাটো উন্নত স্বাস্থ্যসেৱাৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ আধাৰ। এই প্ৰশিক্ষণ কাৰ্যসূচীয়ে চিকিৎসা গৱেষণা আৰু প্ৰমাণভিত্তিক চিকিৎসা ব্যৱস্থাৰ মাজৰ সংযোগ অধিক সুদৃঢ় কৰাৰ লগতে চিকিৎসা গৱেষণাৰ মান উন্নত কৰাৰ দিশত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ পদক্ষেপ হিচাপে বিবেচিত হৈছে।

দক্ষিণ শালমাৰা-মানকাচৰৰ সুখচৰত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ খহনীয়াৰ তাণ্ডৱ

এমাহতে নৈত বিলীন এশৰো অধিক লোকৰ ঘৰ-বাৰী

অসম ভূমি ভূমি, হাটশিঙিমাৰী ঃ দক্ষিণ শালমাৰা-মানকাচৰ জিলাৰ সুখচৰ থানাৰ অন্তৰ্গত সুখচৰৰ ফকীৰপাৰা গাঁও সুখচৰ চিকিৎসা কেন্দ্ৰৰ ওচৰতে থকা এশৰো অধিক মানুৰ ঘৰ-বাৰী, ভেটিমাটি ইতিমধ্যে মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ খহনীয়াৰ কবলত পৰি সর্বহাৰা হৈছে। তথ্য মতে মজিদ শ্বেখ, নৱা মাষ্টৰ, সালু শ্বেখ, ছায়াদ হোছেইন, কৰিম শ্বেখ, মহিজল শ্বেখ আৰু কালু শ্বেখক ধৰি এশৰো অধিক মানুহৰ ঘৰ-বাৰী ইতিমধ্যে নদীৰ গর্ভত বিলীন হ'ল। ঐতিহ্য সুখচৰ এছ আলী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়, সুখচৰ চিকিৎসা কেন্দ্ৰ আৰু হাইটেক কোম্পানীয়ে বনোৱা সুখচৰ দলং বর্তমান খহনীয়াৰ ভাবুকিত পৰিছে। চৰকাৰে এই ভাবুকি ৰোধ কৰিবলৈ হ'লে বিজ্ঞানসন্মত বল্ডাৰ আঁচনি ৰূপায়ণ নকৰিলে অতি কম দিনৰ ভিতৰতে সুখচৰ এছ আলী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়, চিকিৎসা কেন্দ্ৰ, ভালেকেইখন স্কুল আৰু ৫,০০০ মানুহৰ ঘৰ-বাৰী নদীৰ গর্ভত বিলীন হ'ব সেয়া নিশ্চিত। বৰ পৰিতাপৰ বিষয় যে সুখচৰ এছ আলী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়খন ১৯৪৭ চনত স্থাপিত হয়। উক্ত বিদ্যালয়ৰ পৰা বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পঢ়া-শুনা কৰি এ চি এছ, আই পি এছ, চিকিৎসক, অভিযন্তা, শিক্ষক পদ লাভ কৰি অঞ্চলটোৰ সুনাম কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছে। ভাৰত-বাংলাদেশ সীমান্তৰ মালিৰ আলগা, নেৰাজেচ পুৰ, বাংৰীৰ চৰ, সীমান্ত কালাইৰ আলগাত থকা সীমান্তৰ কাঁইটীয়া তাঁৰৰ বেৰৰ খুঁটা নদীত। কিবা কাৰণত যদি সীমান্ত অঞ্চল খহনীয়াৰ কবলত পৰে তেন্তে সমগ্ৰ জিলাখনৰ ওপৰত ভাবুকি আহিব আৰু অসমৰ পৰা জিলাখনৰ মানচিত্ৰ এদিন নাইকিয়া হ'ব সেয়া নিশ্চিত।

পাঠশালাত হিন্দু পৰিষদ, অসমৰ বজালী জিলা সমিতি গঠন

অসম ভূমি সেৱা, পাঠশালা ঃ ধর্মীয়, সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক চেতনা জাগ্ৰত কৰাৰ লগতে সনাতন সমাজখনক একত্ৰিত কৰাৰ লক্ষ্যৰে হিন্দু পৰিষদ, অসমৰ বজালী জিলা সমিতিখন গঠন কৰা হয়। এই উপলক্ষে যোৱা ১১ ছেপ্টেম্বৰত পাঠশালাত অনুষ্ঠিত এক গুৰুত্বপূর্ণ সভাত সমিতিখন গঠন কৰা হয়। পৰিষদৰ অসম ৰাজ্যিক সমিতিৰ সভাপতি হেমন্ত তালুকদাৰ, কেন্দ্ৰীয় উপদেষ্টা নৰ তালুকদাৰৰ লগতে কার্যকর্তাসকলৰ উপস্থিতিত অনুষ্ঠিত সভাত ধনজিৎ শর্মাক সভাপতি, বিৰাজ মেধিক সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে লৈ মুঠ ২১ জনীয়া পূর্ণাংগ কার্যনির্বাহক সমিতি গঠন কৰা হয়। দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি নতুন জিলা সমিতিৰ নেতৃত্বই সংবাদ মাধ্যমৰ আগত কয় যে বজালী জিলাত হিন্দু ধর্ম আৰু সংস্কৃতিৰ সুৰক্ষা, যুৱপ্ৰজন্মৰ মাজত নৈতিকতাৰ বিকাশ আৰু সামাজিক একতা বৃদ্ধিৰ বাবে এই নতুন সমিতিয়ে নিষ্ঠাৰে কাম কৰি যাব। জিলাখনৰ চুকে-কোণে থকা সমাজখনক সুসংগঠিত কৰাটোৱেই এই নতুন সমিতিৰ মূল লক্ষ্য হ'ব বুলিও তেওঁলোকে উল্লেখ কৰে।

জিলা কৃতী শিক্ষকৰ সন্মানপ্ৰাপক টিহুৰ জুনু গোস্বামীলৈ অভিনন্দন

অসম ভূমি সেৱা, নাথকুছি ঃ নলবাৰী জিলাৰ টিহু চক্ৰৰ ১১৩০ নম্বৰ খানা প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ প্ৰধান শিক্ষয়িত্ৰী জুনু গোস্বামীয়ে এইবেলি জিলা কৃতী শিক্ষকৰ সন্মানীয় বঁটা লাভ কৰি অঞ্চলটোলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে। যোৱা ৫ ছেপ্টেম্বৰত নলবাৰীৰ নাট্য মন্দিৰত নলবাৰী জিলা প্ৰশাসনে আয়োজন কৰা ৬৫ সংখ্যক শিক্ষক দিৱসৰ মূল অনুষ্ঠানত জিলা প্ৰশাসনৰ দ্বাৰা শিক্ষয়িত্ৰী জুনু গোস্বামীক এই সন্মান প্ৰদান কৰা হয়। গামোচা, চেলেং, জাপি, প্ৰশস্তিপত্ৰ, স্মাৰক আৰু কিতাপৰ টোপোলাৰে নলবাৰী জিলা আয়ুক্ত নিবেদন দাস পাটোৰাৰী আৰু নলবাৰী জিলা পৰিমণ্ডলৰ বিদ্যালয়সমূহৰ পৰিদর্শক তথা নলবাৰী জিলা প্ৰাথমিক শিক্ষা বিষয়া ৰাতুল কুমাৰ দাসে এই সন্মান প্ৰদান কৰে। শিক্ষার্থীক গুণগত শিক্ষাদানেৰে আগু�ৰাই নিবলৈ অবিৰাম প্ৰচেষ্টা কৰাৰ লগতে শিক্ষয়িত্ৰীগৰাকীয়ে ইতিমধ্যে কেইবাখনো পুথি ৰচনা কৰি সাহিত্যৰ পথাৰত সার্থক হোৱাৰ চিনাকি দিছে। তেওঁ জীৱনৰ সুৱ, ফাগুন, জোনাক, সমাহাৰ আৰু ৰেচিচ নামৰ পাঁচখন কবিতাপুথিৰ লগতে শিক্ষার্থীৰ বাবে 'লিখো আহা' নামৰ ব্যাৱহাৰিক হাতপুথি এখন লিখি সমাদৰ লাভ কৰিছে। আকৌ বন্ধুত্ব নামৰ উপন্যাস এখনেৰে

ঔপন্যাসিক হিচাপেও পৰিচয় দিব পাৰিছে। তদুপৰি স্থানীয়ভাৱে প্ৰকাশিত ঋতুকালীন বিভিন্ন আলোচনী আৰু স্মৃতিগ্ৰন্থ আদিতো নানা লেখাৰে সাহিত্য চর্চা কৰি সাহিত্যৰ স্থানীয় পৰিৱেশক প্ৰাণৰন্ত কৰি আহিছে। শিক্ষয়িত্ৰীগৰাকীৰ এই সফলতাত স্থানীয় বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ প্ৰতিনিধি, শুভাকাংক্ষীৰ লগতে শিক্ষাব্ৰতী, নলবাৰী জিলা সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সম্পাদক পংকজ বেজবৰুৱায়ো শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে অভিনন্দন যাচিছে। এই কৃতী শিক্ষয়িত্ৰীগৰাকীয়ে অসম সাহিত্য সভাৰ আজীৱন সভ্য আৰু সদৌ অসম লেখিকা সমাৰোহ সমিতিৰ আজীৱন সভ্য হোৱাৰ লগতে স্থানীয় বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ সৈতে জড়িত হৈ শিক্ষা আৰু সমাজ উন্নয়নৰ কামত ব্ৰতী হৈ আছে।

মির্জাত পৰেশ কলিতা স্মাৰক বক্তৃতানুষ্ঠানত তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক ড° অভিজিৎ বৰা

সঠিক বাট দেখুৱাব নোৱাৰিলে সংবাদ মাধ্যমৰ বিশ্বাসযোগ্যতা হ্ৰাস পাব

নিৰপেক্ষ সাংবাদিকতাৰ বাবে সাংবাদিকৰ সুৰক্ষাৰ প্ৰয়োজন- অঞ্জন কুমাৰ শর্মা

অসম ভূমি সেৱা, মির্জা ঃ কামৰূপ জিলা সাংবাদিক সন্থাৰ একেৰাহে কেইবাটাও কার্যকালৰ সভাপতি, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত কর্মচাৰী মির্জা নিবাসী পৰেশ কলিতাৰ সোঁৱৰণত কামৰূপ জিলা সাংবাদিক সন্থাৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত কৰি অহা দ্বিতীয় বার্ষিক স্মাৰক বক্তৃতানুষ্ঠান যোৱা ১১ ছেপ্টেম্বৰত মির্জাৰ শিক্ষক প্ৰশিক্ষণ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হয়। বক্তৃতানুষ্ঠানৰ আৰম্ভণিতে পৰেশ কলিতাৰ প্ৰতিচ্ছবিত বন্তি প্ৰজ্বলন আৰু মাল্যার্পণ কৰে সহধর্মিণী তথা মির্জাৰ শিক্ষক প্ৰশিক্ষণ মহাবিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষা ড° মীৰাৰাণী কলিতাই। মির্জাৰ বি এড কলেজৰ শিক্ষার্থীসকলে পৰিৱেশন কৰা এটি সমবেত সংগীতেৰে আৰম্ভ হোৱা বক্তৃতানুষ্ঠান তথা স্মৃতিচাৰণ সভাখন সঞ্চালনা কৰে কামৰূপ জিলা সাংবাদিক সন্থাৰ সভাপতি প্ৰকাশ ডেকাই। জিলা সাংবাদিক সন্থাৰ সাধাৰণ সম্পাদক তৰণীচৰণ কলিতাই আঁত ধৰা অনুষ্ঠানত মুখ্য অতিথিৰূপে অংশগ্ৰহণ কৰি তেজপুৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গণসংযোগ আৰু সাংবাদিকতা বিভাগৰ অধ্যাপক ড° অভিজিৎ বৰাই কয় যে বর্তমানৰ সাংবাদিকতাৰ ক্ষেত্ৰখনলৈ যথেষ্ট প্ৰত্যাহ্বান আহি পৰিছে। বাতৰি কাকত জীয়াই ৰখাৰ

লগতে কাকত এখন পঢ়াৰ প্ৰতি যি আগ্ৰহ, সেয়া পুনৰ ঘুৰাই আনিবলৈ আমি সকলোৱে ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। তেওঁ বাতৰি কাকতৰ ইতিহাস, সাংবাদিকতাৰ অৱক্ষয়ৰ বিষয়েও ভাষণত উল্লেখ কৰি কয় যে বিনামূলীয়া সকলো বস্তুৰেই ভাল নহয়। চৰকাৰে সংবাদ মাধ্যমৰ স্বকীয়তা হ্ৰাস কৰিব পৰা কাম কৰি অহা বুলি উল্লেখ কৰি ড° বৰাই নিজৰ ভাষণত জনসাধাৰণক সঠিক বাট দেখুৱাব নোৱাৰিলে সংবাদ মাধ্যমে বিশ্বাসযোগ্যতা হেৰুৱাব বুলিও উল্লেখ কৰে। তেওঁ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত কর্মৰত অৱস্থাত পৰেশ কলিতাৰ সৈতে থকা সু-সম্পর্কৰ কথাও ভাষণত উল্লেখ কৰে। অনুষ্ঠানত দ্বিতীয় বার্ষিক পৰেশ কলিতা স্মাৰক বক্তৃতা প্ৰদান কৰে দদৰা উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ তথা সাংবাদিক, লেখক পৰেশ বৈশ্যই। 'সাম্প্ৰতিক সময়ৰ সাংবাদিকতাৰ স্বৰূপ' শীর্ষক বক্তৃতা প্ৰদান কৰি বৈশ্যই অসমৰ সাংবাদিকতাৰ ইতিহাসত দক্ষিণ কামৰূপৰ গৌৰৱময় ঐতিহ্য থকা বুলি দোহাৰে। তেওঁ লোকসভাৰ প্ৰাক্তন সাংসদ, সাংবাদিক তথা মুক্তিযুঁজাৰু বেৰিয়াম দাসে ১৯২৩ চনতেই মফচলীয় সাংবাদিকতাৰ বাট মুকলি কৰিছিল বুলি উল্লেখ কৰি কয় যে সাংবাদিকতাৰ বিশ্বজনীন আধাৰটোৱে হ'ল সত্য। কিন্তু সাম্প্ৰতিক সময়ত সাংবাদিকে সত্যৰ পক্ষত থকাটো প্ৰত্যাহ্বান হৈ পৰিছে। তেওঁ কয় যে প্ৰত্যাহ্বান নেওচি সাংবাদিকসকলে সমাজৰ উন্নয়ন, সমমর্মিতা আৰু সামূহিক চিন্তা আদিৰ প্ৰতিফলন বাতৰিৰ জৰিয়তে ঘটাব ■ ১১ পৃষ্ঠাত

■ অসম ভূমি ■ ১৬ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২৬ ■

সম্পাদকৰ মেজৰ পৰা...

মানসিকতা

শৰীৰ আৰু মনৰ সম্বন্ধ অতি ঘনিষ্ঠ। এটা আনটোৰ সৈতে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। আমি মানৱ জাতিটো বৰ্তমান যুগত বহু দূৰলৈ আগবাঢ়ি গৈছো যদিও বহুক্ষেত্ৰত এতিয়াও চেপা উত্তেজনাতেই উশাহ-নিশাহ লৈ আছো। বৰ্তমান প্ৰযুক্তি বিদ্যাই দ্ৰুতগতিত অস্বাভাৱিকভাৱে আগবাঢ়িছে। এই আধুনিক যুগত এটা কোঠাত বহিয়ে প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে পৃথিৱীৰ ইটো মূৰৰ পৰা আনটো মূৰলৈ আদান-প্ৰদান, বা-বাতৰি, মত-বিনিময় ইত্যাদি কৰিব পাৰে। এটা ৰিম'টৰ বুটাম টিপিয়েই বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড কঁপাই তুলিব পাৰে। মহাকাশত এখন নিজা পৃথিৱী বনাইও মানুহ এটাৰ পিছত এটা পদক্ষেপ লৈ আগবাঢ়ি গৈ আছে। ইমানবোৰ অগ্ৰগতিৰ পিছতো কিয় আমাৰ মানসিকতা ইমান নিম্ন খাপৰ হৈ আছে। কিয় মানৱতাবোধ, লোপ পাবলৈ ধৰিছে। যদিও কথাষাৰ ক'বলৈ তেনেই উজু, প্ৰকৃততে ইয়াৰ গুঢ়ার্থ গম্ভীৰ আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ। এজন ব্যক্তিয়ে আনৰ মানসিকতা বুজি নাপায় বা বুজিবলৈ বহুত সময় লাগে। সেয়া ঘৰ এখনতেই হওঁক বা সমাজখনতেই হওক। প্ৰকৃততে ইয়াৰ কাৰণ কি? জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ মাজত কিহৰ অভাৱ?

শৰীৰত কোনো অংগত যদি অস্বাভাৱিক লক্ষণে দেখা দিয়ে বা বিভিন্ন আনুসংগিক ক্ৰিয়াই ধৰা দিয়ে তেতিয়া আমি তৎক্ষনাত এগৰাকী চিকিৎসকৰ ওচৰলৈ দৌৰ মাৰো বা অন্য এজনৰ দিহা-পৰামৰ্শৰে নিৰাময় বিচাৰো। কেনেকৈ ৰোগমুক্ত বা নিৰোগী হৈ নিজৰ কৰ্মক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি যাব পাৰো তাক লৈ এজনৰ পৰা অন্য এজন চিকিৎসকৰ ওচৰলৈ লৰা-ঢপৰা কৰো। কিন্তু মনৰো যে বেমাৰ থাকিব পাৰে তাক আমি বহু সংখ্যাগৰিষ্ঠ হৈ এতিয়াও গুৰুত্ব সহকাৰে লোৱা দেখা নাযায়। বিভিন্ন কাৰণত মানসিক স্বাস্থ্যৰ অৱনতি ঘটিব পাৰে। আধুনিক যান্ত্ৰিক জীৱনৰ প্ৰতিযোগিতাৰ পিছত দৌৰী কতজনৰ যে মানসিক স্বাস্থ্য ভাগি পৰিছে বা মৃত্যু পৰ্যন্তও ঘটি আছে, তাক আমি কেতিয়াও গুৰুত্ব সহকাৰে আজিও ল'ব পৰা নাই কৰবাত যেন এতিয়াও মানুহ পিছ পৰি আছো। শৈক্ষিক, সাংসাৰিক, কৰ্মসূত্ৰে বিভিন্ন স্তৰত ভিন্ন কাৰণত মানুহ মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুৱাই পেলোৱা দেখা যায়। আনকি অৱসাদগ্ৰস্ত হৈ নিজৰ জীৱনটোকে নিঃশেষ কৰি দিয়ে। ইয়াৰ প্ৰকৃত কাৰণ কি বুলি ভাবিব পাৰি? হয়তো আমাৰ মনৰ কথাখিনি ক'বলৈ এগৰাকী বিশ্বাসযোগ্য প্ৰকৃত সংগীৰ অভাৱ, নতুবা মনৰ বেদনাখিনি প্ৰকাশ কৰাকত বহুতো বাধাৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হয়। এজনে আনজনৰ ইতিকিংৰ পাত্ৰ হোৱাৰ ভয়তো বহুক্ষেত্ৰত মানসিক যন্ত্ৰণা বা ক্ষোভ মনৰ মাজতে হেচি ঠেলি থব লগা হয়। এনেবোৰ আমি নিজৰ মাজতে অন্তৰ্দগুত ভুগি তিল তিলকৈ দিন গণিব লগাও হয়। সেয়েহে একো একোজন শিশুৰ পৰা বৃদ্ধ-বনিতালৈকে সকলোৰে মনৰ খবৰ জনাটো বা লোৱাটো অতীৱ জৰুৰী হৈ পৰিছে। শৈশৱৰ পৰা বৃদ্ধাৱস্থালৈকে নিজৰ এখন আসন বা এখন নিজৰ ঠাইৰ সুবিধা দিয়াটো অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি মোৰ অনুভৱ হয়। গোপনে পুহি ৰখা সকলো সুখ-দুখ, আশা-আকাঙ্খা খুলি ক'ব পৰাকৈ আমি তেওঁলোকক সহজ কৰি এটা পৰিৱেশ পৰিস্থিতি তৈয়াৰ কৰি দিয়াটো অত্যন্ত দৰকাৰী। তেতিয়াহে আমি প্ৰযুক্তি বিদ্যা তথা সামাজিক মাধ্যমৰ দ্ৰুত গতিৰ যুগৰ আধুনিক যান্ত্ৰিক জীৱনৰ কিছু একাংশৰ মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব পাৰিম, আনকি অভাৱনীয়া মুহূৰ্তৰ পৰাও বচাব পাৰিম। শৈশৱ অৱস্থাত আমি বহুতো অভিভাৱকে শিশুসকলৰ মনৰ কথা বা অৱস্থা বুজিবলৈ চেষ্টা নকৰো। নিজৰ কৰ্ম জীৱনৰ ব্যস্ততাৰ বাবেই হওক নতুনবা নিজৰো শাৰীৰিক বা মানসিক অৱস্থাটোৰ বাবেই হওক তেওঁলোককো যেন যান্ত্ৰিক কৰি পেলাইছো। তেওঁলোকৰ কন্দা-কটা, পঢ়া-শুনাত মন নবহা বা খিংখিঙীয়া স্বভাৱৰ পৰিস্থিতিৰ আঁৰত যে বহুতো কাৰণ লুকাই থাকিব পাৰে, তাক আমি বহুসংখ্যক অভিভাৱকে অৱজ্ঞা কৰো। তাৰ পৰিৱৰ্তে হাতত ম'বাইল নামৰ যন্ত্ৰটো দি এখন বেলেগ পৃথিৱীত মন-মগজু ব্যস্ত কৰি খোৱা-খাদ্যৰ যোগান ধৰি অন্য মনস্ক কৰি ৰাখো। দিনটোৰ ১২ ঘণ্টাৰ ৬/৭ ঘণ্টা কিছু অংশ শিশু স্কুলত, কিছু অংশ শিশু কেয়াৰ টেকাৰ বা ঘৰুৱা 'বাই' গৰাকীৰ আপদালতেই ডাঙৰ দীঘল হ'ব লগা হয়। যাৰ ফলত আমি অভিভাৱকসকলে তেওঁলোকৰ মনৰ অৱস্থা বুজিবলৈ সময়েই বা থাকে কিমান?

বৈষ্ণৱ আদর্শত চাৰি সংহতিৰ তাৎপর্য

লীলাধৰ হাজৰিকা

পৱিত্ৰ ভাদ মাহত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱকে আদি কৰি গুৰুসকলৰ আদর্শৰ বিষয়ে আলোচনা হোৱা প্ৰয়োজন বুলি অনুভৱ কৰিয়েই তেৱাসৱৰ বৈষ্ণৱ আদর্শৰ আলোচনা কৰাৰ যথেষ্ট থল আছে। সেই সন্দর্ভত চাৰি সংহতিৰ বিষয়ে দুআষাৰ আলোচনা কৰিবলৈ যত্ন কৰিছো।

মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ দেহাৱসানৰ প্ৰায় ৫০ বছৰ পিছত গুৰু দুজনাৰ অনুপম সৃষ্টি সত্ৰসমূহে নির্দিষ্ট ৰূপ ল'বলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু একো একোটা অনুষ্ঠানত পৰিণত হয়। মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে গণককুছি সত্ৰৰ পৰা আহি সুন্দৰীদিয়াত থিতাপি লোৱাৰ পিছৰ পৰাই সত্ৰৰে কার্যৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি পায়। চৰিত পুথিৰ পৰা জনা যায় যে শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ প্ৰথম মৃত্যু তিথি উৎসৱত দামোদৰদেৱৰ উপস্থিত নাছিল। এই তিথিৰ আয়োজন কৰিছিল মাধৱদেৱে। শুনা যায় তেতিয়াৰে পৰাই গুৰুসকলৰ মতে অথবা আদর্শৰ অমিল ঘটে আৰু ভাঙোনৰ সৃষ্টি হয়। দামোদৰদেৱে মূল সম্প্ৰদায়ৰ পৰা ফালৰি কাটি আহি নিজৰ গোট বা সম্প্ৰদায়ৰ সৃষ্টি কৰে। ইয়াক বহুতেই দামোদৰী প্ৰথা বুলিও কয়। এই গোটৰ লগত হৰিদেৱেও লগ লাগি মাধৱদেৱৰ লগত কোনো সংযোগ নৰখাকৈ নিজা আদর্শত বৈষ্ণৱ ধর্ম প্ৰচাৰত নিমজ্জিত হৈ থাকে। তেতিয়ালৈকে সংহতিৰ সৃষ্টি হোৱা নাছিল। মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে পিছত শংকৰদেৱৰ নাতি পুৰুষোত্তম ঠাকুৰ আৰু চতুর্ভুজ ঠাকুৰকো ধর্মাচার্য পাতে। মাধৱদেৱৰ লগত ইতিমধ্যে নাৰায়ণ দাস ঠাকুৰ আতা, গোপাল আতা, শ্ৰীৰাম আতা, পদ্ম আতা, গোবিন্দ আতা, মথুৰা দাস বুঢ়া আতা প্ৰমুখ্যে আতাসকলে মাধৱদেৱৰ লগত ধর্ম আৰু সংস্কৃতি চর্চা কৰি সত্ৰক ক্ৰমে শিক্ষা সংস্কৃতিৰ কেন্দ্ৰৰূপে গঢ়ি তোলে। মাধৱদেৱে পদ্ম আতা প্ৰমুখ্যে ১২ গৰাকী আতাক ধর্মাচার্য পাতে। এওঁলোকে বিভিন্ন ঠাইত সত্ৰ পাতে। কিন্তু বিভিন্ন কাৰণত সত্ৰসমূহৰ মাজত বিভাজন আহিবলৈ ধৰে আৰু শেষত চাৰি সংহতি অথবা চাৰি সংঘটিত সত্ৰসমূহ বিভক্ত হৈ পৰে। এই চাৰি সংহতি হ'ল— ব্ৰহ্ম সংহতি, নিকা সংহতি, কাল সংহতি আৰু পুৰুষ সংহতি।

চাৰি সংহতিত বিভক্ত এনে ধৰণৰ— দামোদৰদেৰ আৰু হৰিদেৱৰ সত্ৰসমূহ ব্ৰহ্ম সংহতিৰ অন্তর্গত। উল্লেখ্য যে কথা হ'ল দামোদৰ আৰু হৰিদেৱৰ সত্ৰসমূহ একে

> *মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ দেহাৱসানৰ প্ৰায় ৫০ বছৰ পিছত গুৰু দুজনাৰ অনুপম সৃষ্টি সত্ৰসমূহে নির্দিষ্ট ৰূপ ল'বলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু একো একোটা অনুষ্ঠানত পৰিণত হয়। মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে গণককুছি সত্ৰৰ পৰা আহি সুন্দৰীদিয়াত থিতাপি লোৱাৰ পিছৰ পৰাই সত্ৰৰে কার্যৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি পায়। চৰিত পুথিৰ পৰা জনা যায় যে শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ প্ৰথম মৃত্যু তিথি উৎসৱত দামোদৰদেৱৰ উপস্থিত নাছিল। এই তিথিৰ আয়োজন কৰিছিল মাধৱদেৱে। শুনা যায় তেতিয়াৰে পৰাই গুৰুসকলৰ মতে অথবা আদর্শৰ অমিল ঘটে আৰু ভাঙোনৰ সৃষ্টি হয়। দামোদৰদেৱে মূল সম্প্ৰদায়ৰ পৰা ফালৰি কাটি আহি নিজৰ গোট বা সম্প্ৰদায়ৰ সৃষ্টি কৰে। ইয়াক বহুতেই দামোদৰী প্ৰথা বুলিও কয়। এই গোটৰ লগত হৰিদেৱেও লগ লাগি মাধৱদেৱৰ লগত কোনো সংযোগ নৰখাকৈ নিজা আদর্শত বৈষ্ণৱ ধর্ম প্ৰচাৰত নিমজ্জিত হৈ থাকে। তেতিয়ালৈকে সংহতিৰ সৃষ্টি হোৱা নাছিল।*

ব্ৰহ্ম সংহতিৰ যদিও দামোদৰী আৰু হৰিদেৱৰ সত্ৰসমূহ একে পন্থাৰ নহয়। হৰিদেৱৰ সত্ৰসমূহ হৰিদেৱী সত্ৰ আৰু তেওঁলোকৰ পন্থাটো হৰিদেৱী পন্থা। সেইদৰে দামোদৰদেৱৰ পন্থাটোক দামোদৰী বুলি কোৱা হয়। অসমৰ সত্ৰসমূহ চাৰি সংহতিৰ অন্তর্গত যদিও মূলতঃ তিনিগৰাকী গুৰুৰ নামেৰেহে জনাজাত। শ্ৰীশংকৰী 'মহাপুৰুষীয়া সত্ৰ' শ্ৰীদামোদৰী আৰু শ্ৰীহৰিদেৱী। সত্ৰসমূহৰ অন্যতম প্ৰতিষ্ঠাতা মাধৱদেৱৰ সত্ৰসমূহো শংকৰী সত্ৰহে। শংকৰ মাধৱ অভিন্ন গুৰু। সেইদৰে ব্ৰহ্ম সংহতিৰ বাহিৰে আন তিনিটা সংহতিৰ সত্ৰসমূহো শংকৰী সত্ৰ অথবা মহাপুৰুষীয়া সত্ৰ। শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱ আৰু পদ্ম আতাই প্ৰতিষ্ঠা কৰা সত্ৰসমূহ নিকা সংহতিৰ অন্তর্গত। গোপাল আতা আৰু তেওঁৰ অনুগামীসকলে স্থাপন কৰা সত্ৰসমূহ কাল সংহতিৰ অন্তর্গত। শংকৰদেৱৰ বৰপুত্ৰ ৰামানন্দৰ পুত্ৰ পুৰুষোত্তম ঠাকুৰৰ নামেৰে পুৰুষ সংহতিৰ সত্ৰ। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ পুত্ৰৰ ফালৰ পৰা বংশ ৰক্ষা নপৰিল। শংকৰদেৱৰ জীয়াৰী বংশৰ পৰা উদ্ভৱ মহাপুৰুষীয়া চাৰি সত্ৰ নৰোৱা, কোৱামৰা, দীঘলী আৰু চামগুৰি।

মহাপুৰুষীয়া সত্ৰৰ ভিতৰত তিনিখনক বজনীধাই বুলি কোৱা হয়— উজনিত কমলাবাৰী, মধ্যত বৰপেটা আৰু পশ্চিমে বেহাৰ অর্থাৎ কোচবিহাৰ।

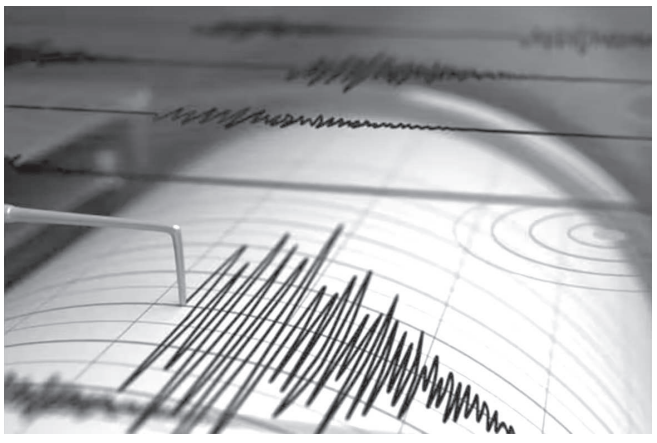
উল্লেখ্য যে সংহতিৰ

■ ১০ পৃষ্ঠাত

অসমৰ ভূ-গৰ্ভত কেইবাটাও ডাঙৰ ফাট বা চ্যুতি আছে। ভূতত্ত্ববিদসকলে এই ফাটবোৰক ফল্ট লাইন বুলি কয়। তাৰ ভিতৰত কপিল চ্যুতি, নাগা থ্ৰাষ্ট আৰু হিমালয়ান ফ্ৰণ্টেল থ্ৰাষ্ট অন্যতম। বিশেষকৈ মধ্য অসমৰ মাজেৰে পাৰ হৈ যোৱা কপিল চ্যুতি শেহতীয়া সময়ত অতি সক্ৰিয় হৈ পৰা দেখা গৈছে। এই চ্যুতিবোৰৰ ইটো অংশই সিটো অংশৰ সৈতে ঘঁহনি খোৱাৰ ফলতেই সঘনাই লঘু আৰু মধ্যমীয়া ধৰণৰ জোকাৰণি অনুভৱ হয়। কেইবাটাও ডাঙৰ আৰু বিধ্বংসী ভূমিকম্প সহ্য কৰিছে অসমে। ১৮৯৭ চনৰ ১২ জুনত হোৱা মহাভূমিকম্পটো আছিল ইয়াৰ এক ভয়ংকৰ উদাহৰণ। ৰিখটাৰ স্কেলত আঠতকৈও অধিক প্ৰাবল্যৰ কম্পনৰ ফলত গোটেই অসমৰ পকী ঘৰ-দুৱাৰ ধূলিসাৎ হৈছিল, নদীৰ গতিপথ সলনি হৈছিল আৰু পাহাৰবোৰৰ গঠন সলনি হৈ গৈছিল।

অসমত ভূমিকম্পৰ সম্ভাৱনা আৰু আমাৰ প্ৰস্তুতি

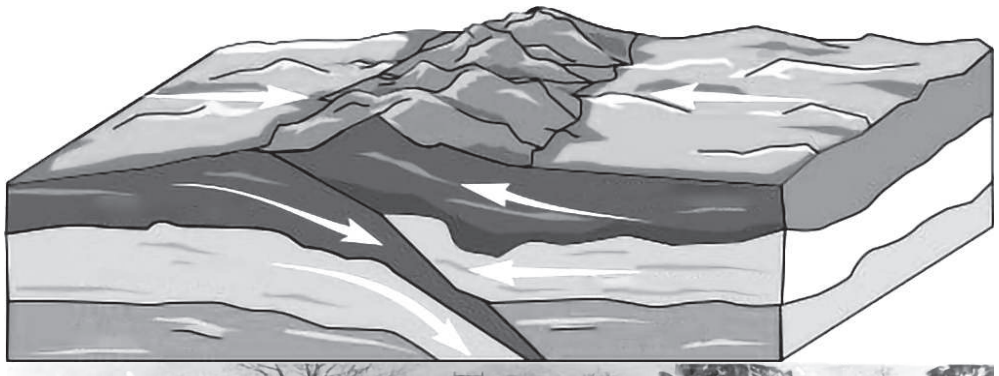
সত্যব্ৰত বৰা

অসমৰ মাটিৰ তলত অবিৰামভাৱে চলি থকা গতিশীলতাই এই ভূখণ্ডক এক অতিকৈ সংবেদনশীল আৰু জটিল ভূ-তাত্ত্বিক অঞ্চল কৰি তুলিছে। বাহিৰৰ পৰা অপূর্ব প্ৰাকৃতিক সৌন্দর্যৰে ভৰপূৰ যেন লাগিলেও মাটিৰ গভীৰতাত চলি আছে প্ৰকৃতিৰ এক বিৰাট সংঘর্ষ। অসম তথা সমগ্ৰ উত্তৰ-পূর্বাঞ্চল এনে এটা স্থানত অৱস্থিত যে তাত ভূ-গর্ভস্থ টেকটনিক প্লেটবোৰৰ মাজত নিৰন্তৰ হেঁচা-ঠেলা চলি থাকে। ভূমিকম্প ইয়াত কোনো নতুন ঘটনা নহয়। ই অসমৰ ভূ-তাত্ত্বিক গঠনৰে এক এৰাব নোৱাৰা অংশ। সেয়েহে ভূ-গর্ভৰ কঁপনিক বুজি পোৱাটো নিজৰ সুৰক্ষা আৰু ভৱিষ্যতৰ সজাগতাৰ বাবে অতি প্ৰয়োজন।

হাজাৰ হাজাৰ বছৰৰ আগতে ভাৰতীয় টেকটনিক প্লেটখন দক্ষিণ দিশৰ পৰা উত্তৰলৈ গৈ ইউৰেছিয়ান প্লেটৰ সৈতে প্ৰচণ্ডভাৱে খুন্দা খাইছিল। এই প্ৰচণ্ড সংঘর্ষৰ ফলতেই বিশ্বৰ আটাইতকৈ ওখ পর্বতমালা অর্থাৎ হিমালয়ৰ সৃষ্টি হৈছিল। সেই সংঘর্ষ বা হেঁচা আজিও শেষ হোৱা নাই। ভাৰতীয় প্লেটে প্ৰতি বছৰে কেইচেণ্টিমিটাৰমানকৈ উত্তৰ দিশলৈ ঠেলি আছে। ফলত ভূ-গর্ভত ক্ৰমান্বয়ে শক্তি বা চাপ সঞ্চিত হৈ থাকে। অসমৰ স্থান গোটেই প্ৰক্ৰিয়াটোত অত্যন্ত জটিল। উত্তৰে হিমালয় পর্বতমালা আৰু পূবে ইণ্ডো-বার্মিজ পর্বতমালাৰ পৰা অহা হেঁচাৰ মাজত অসম চেপা খাই আছে। ভূ-গর্ভত চাপ সহ্যৰ সীমাৰ বাহিৰলৈ গ'লে শিলবোৰ ভাঙি যায় বা পিছলি পৰে আৰু বিপুল পৰিমাণৰ শক্তি ভূমিকম্পৰ তৰংগ হিচাপে চাৰিওফালে বিয়পি পৰে।

অসমৰ ভূ-গর্ভত কেইবাটাও ডাঙৰ ফাট বা চ্যুতি আছে। ভূতত্ত্ববিদসকলে এই ফাটবোৰক ফল্ট লাইন বুলি কয়। তাৰ ভিতৰত কপিল চ্যুতি, নাগা থ্ৰাষ্ট আৰু হিমালয়ান ফ্ৰণ্টেল থ্ৰাষ্ট অন্যতম। বিশেষকৈ মধ্য অসমৰ মাজেৰে পাৰ হৈ যোৱা কপিল চ্যুতি শেহতীয়া সময়ত অতি সক্ৰিয় হৈ পৰা দেখা গৈছে। এই চ্যুতিবোৰৰ ইটো অংশই সিটো অংশৰ সৈতে ঘঁহনি খোৱাৰ ফলতেই সঘনাই লঘু আৰু মধ্যমীয়া ধৰণৰ জোকাৰণি অনুভৱ হয়। কেইবাটাও ডাঙৰ আৰু বিধ্বংসী ভূমিকম্প সহ্য কৰিছে অসমে। ১৮৯৭ চনৰ ১২ জুনত হোৱা মহাভূমিকম্পটো আছিল ইয়াৰ এক ভয়ংকৰ উদাহৰণ। ৰিখটাৰ স্কেলত আঠতকৈও অধিক প্ৰাবল্যৰ কম্পনৰ ফলত গোটেই অসমৰ পকী ঘৰ-দুৱাৰ ধূলিসাৎ হৈছিল, নদীৰ গতিপথ সলনি হৈছিল আৰু পাহাৰবোৰৰ গঠন সলনি হৈ গৈছিল।

তাৰ ঠিক কেইদশকমান পিছত ১৯৫০ চনৰ ১৫ আগষ্টত ৮.৬ প্ৰাবল্যৰ আন এক ডাঙৰ ভূমিকম্পই পূব অসম আৰু সমীপৱর্তী অঞ্চল জোকাৰি পেলাইছিল। এই ভূমিকম্পই ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ সামগ্ৰিক ভূগোল সলনি কৰি দিছিল। পাহাৰ ভাঙি নদীত পৰাৰ ফলত স্বাভাৱিক বান্ধৰ সৃষ্টি হৈছিল আৰু পিছলৈ সেই বান্ধবোৰ ভাঙি অভূতপূর্ব বানপানীৰ সৃষ্টি হৈছিল। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকু পলসেৰে পোত খাই ওপৰলৈ উঠি আহিছিল। সেই প্ৰভাৱ আজিও অসমৰ বানপানীত দেখা পোৱা যায়। এনে ঐতিহাসিক ঘটনাবোৰৰ বাবেই ভাৰতীয় মানক সংস্থাই অসমক ভূমিকম্পীয় বিপদৰ আটাইতকৈ ভয়ংকৰ শ্ৰেণী জ'ন ফাইভৰ অন্তর্ভুক্ত কৰিছে। ইয়াৰ অর্থ হ'ল অসমত যিকোনো সময়তে এক অতি বিধ্বংসী ভূমিকম্প হোৱাৰ সম্ভাৱনা সদায় বিদ্যমান।

বিজ্ঞানৰ ভাষাত 'চাইছমিক গ্যাপ' বা ভূমিকম্পীয় ব্যৱধান বুলি এটা ধাৰণা আছে। যিবোৰ সক্ৰিয় ফাটত দীর্ঘদিন ধৰি কোনো ডাঙৰ ভূমিকম্প হোৱা নাই, তাত চাপ গোট খাই থাকে। ১৯৫০ চনৰ পিছত অসমত কোনো অতি ডাঙৰ ভূমিকম্প হোৱা নাই যদিও ভূ-গর্ভত কিন্তু নিৰন্তৰ শক্তি সঞ্চিত হৈ আছে। সেয়ে ভূতত্ত্ববিদসকলৰ মতে, অঞ্চলটোত ভৱিষ্যতে এক ডাঙৰ ভূমিকম্প হোৱাৰ সম্ভাৱনা ক্ৰমান্বয়ে বাঢ়ি গৈ আছে। অৱশ্যে আজিও পৃথিৱীৰ কোনো আধুনিক প্ৰযুক্তিয়ে ভূমিকম্পৰ সঠিক দিন বা সময় আগতীয়াকৈ ক'ব নোৱাৰে। আমি কেবল সম্ভাৱনাক বুজিব পাৰো আৰু তাৰ বাবে নিজকে প্ৰস্তুত কৰি ৰাখিব পাৰো।

অসমৰ মাটিৰ গঠনো ভূমিকম্পৰ ক্ষয়-ক্ষতি বঢ়োৱাৰ অন্যতম কাৰণ। ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু ইয়াৰ উপনদীবোৰে সৃষ্টি কৰা মাটি মূলতঃ কোমল বালি আৰু পানীৰে সম্পৃক্ত পলস মাটি। কঠিন শিলৰ মাজেৰে আগবঢ়া কঁপনিতকৈ কোমল মাটিত ভূমিকম্পৰ তৰংগৰ প্ৰভাৱ বহু গুণ বৃদ্ধি পায়। প্ৰচণ্ড জোকাৰণিৰ সময়ত কোমল মাটি আৰু পানী মিলি 'লিকুইফেকচন' বা মাটি তৰলীকৰণ নামৰ এক ভয়ংকৰ অৱস্থাৰ সৃষ্টি কৰে। ইয়াৰ ফলত গোটেই মাটিখিনিয়ে বোকাৰ দৰে কাম কৰিবলৈ লয় আৰু তাৰ ওপৰত থকা গধুৰ অট্টালিকা, ৰাস্তা বা দলং হঠাতে তললৈ বহি যায় বা হালি পৰে।

সময়ৰ লগে লগে মানুহৰ বসতি আৰু নির্মাণ শৈলী সলনি হৈছে। ই বিপদে আৰু অধিক জটিল ৰূপ ধাৰণ কৰিবলৈ সুযোগ দিছে। পূর্বৰ দিনত অসমত ইকৰা-বাঁহেৰে পাতল আৰু নমনীয় ঘৰ বনোৱা হৈছিল। এনে ঘৰ ভূমিকম্পত লৰচৰ কৰে যদিও হঠাতে ভাঙি পৰি মানুহৰ জীৱন নলয়; কিন্তু

■ ১০ পৃষ্ঠাত

এক অদৃশ্য বিৰহ

নাচিমা য়াচমিন

জীৱনত কিছু মানুহ আহে
থকাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি নিদিয়াকৈয়ে
হৃদয়ৰ কোনো এক গভীৰ কোণত
স্থায়ী আসন দখল কৰে।
সময় বাগৰে, দূৰত্ব বাঢ়ে,
কথাবিলাক লাহে লাহে নীৰৱ হৈ পৰে;
তথাপি তেওঁলোকৰ স্মৃতি
মনৰ পৰা মচ খাই নাযায়।
কেতিয়াবা ৰাতিৰ নিস্তব্ধতাত
অজানিতে মনটোৱে সেইজনাক বিচাৰে।

ক'বলৈ অসংখ্য কথা জমা হৈ থাকে,
কিন্তু শুনিবলৈ মানুহজন নাথাকে।
অভিমান থাকে, অপেক্ষা থাকে,
তথাপি কোনো অভিযোগ নাথাকে।
কাৰণ কিছুমান ভালপোৱা
অধিকাৰ বিচৰাৰ বাবে নহয়,
মাথোঁ নীৰৱে মংগল কামনা কৰি
নিজৰ মাজতে জীয়াই ৰখাৰ বাবে।

কিছুমান মানুহ আহে
আমাক ভালপোৱাৰ অর্থ বুজাবলৈ,
আৰু আঁতৰি যায়
এক অপূর্ণ অনুভৱ হৃদয়ত লুকাই থৈ।
য'ত কোনো মিলনৰ আশা নাই,
তথাপি ভালপোৱাখিনিৰ অন্ত নাই।
কাৰণ কিছুমান সম্পর্কৰ শেষ
বিদায়ত নহয়;
ই হৃদয় জুৰি বিয়পি থাকে
অনুপস্থিতিৰ মাজতো
স্মৃতি হৈ, অনুভৱ হৈ, নীৰৱ প্ৰার্থনা হৈ। ■

শালীনতাৰ দীক্ষা

টোলন তাছা

প্ৰকৃতিৰ সুন্দৰ সৃষ্টি লাজ আৰু লাৱণ্য,
শালীনতাৰ আৱৰণে জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহক কৰে ধন্য।
পিছে জন্ম-মৃত্যুৰ নগ্নতা জীৱনৰ চিৰসত্য নিয়ম
কিন্তু ডলাৰৰ আশাত সামাজিক মাধ্যম এতিয়া,
বিবেকহীনসকলৰ বাবে নগ্নতাৰ নতুন প্লেটফর্ম।

ডিজিটেল ধুমুহাত হেৰাইছে এচামৰ স্বাভিমান,
দেহাৰ প্ৰদর্শনেৰে সিহঁতে দিছে মাথোঁ যৌনতাৰ জ্ঞান।
এনেদৰে যদিহে বিয়পি থাকে শালীনতাৰ দীক্ষা!
উঠি অহা প্ৰজন্মই লভিব কেনেনো শিক্ষা,
সিহঁতৰ মাজত কিয়নো নহ'ব চূড়ান্ত বিশৃংখলতা!

পৰিয়াল বা সমাজে কুম্ভকর্ণৰ দৰে শুই থাকিলে
অপেণত প্ৰজন্মই কৰিব দেহাৰ মুকলি বেহা।
তল পৰিব বিদ্যালয় শিক্ষা হেৰাই যাব সংযমৰ সীমা
কোনে শিকাব ৰূপতকৈ গুণহে উৎকৃষ্ট অলংকাৰ,
কোনে পোহৰাব সমাজক আঁতৰাই অজ্ঞানতাৰ আন্ধকাৰ?

চিৰদিনলৈ লুপ্ত হওক বিজতৰীয়া সংস্কৃতিৰ ছাঁ
পাৰম্পৰিক সাজেৰে জিলিকি উঠক জীৱনৰ বাটচ'ৰা
বল্কল পিন্ধা দিনবোৰ ইতিহাসৰ পৃষ্ঠাতে হওক সোঁৱৰণী
শালীনতাৰ জ্যোতিৰে উজলি উঠক হৃদয়ৰ সৌন্দর্য
সর্বত্রে প্ৰতিধ্বনিত হওক আপোন সংস্কৃতিৰ বাণী। ■

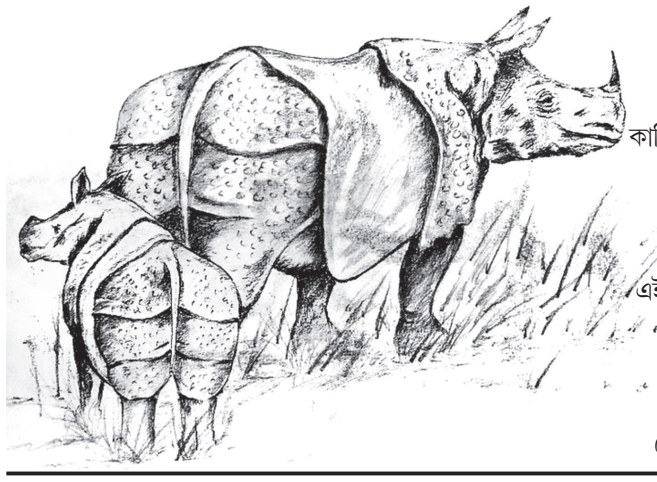
কাজিৰঙা বিক্ৰীৰ বাবে নহয়

দীপিকা ফুকন

হেৰা আই অসমী
কেইদিনমানৰ পৰা
শুনিছানে তুমি
মাজৰাতি কাজিৰঙাই কন্দা?

পোৱালিটোক সাবটি গঁড়জনীয়ে কান্দে,
'বোপাই, কাইলৈ আমাৰ ঘৰখন সৰু হৈ যাব।'

শুনা হে চৰকাৰ
তোমাৰ ফাইলত সেয়া মাত্ৰ এক কিলোমিটাৰ,
আমাৰ বাবে সেয়া অসমৰ ঐতিহ্যৰ মৃত্যু!

তোমাৰ কলমেৰে এটা আঁচোৰ মাৰি
ধ্বংস নকৰিবা হাজাৰ বছৰৰ আমাৰ কাজিৰঙা।

কি বিচাৰিছা তুমি?
কাৰ বাবে এই সীমা কমাইছা?
খাৰুৱা তেলৰ মালিকৰ বাবে?
ৰিজ'র্টৰ মালিকৰ বাবে?
নে আমাৰ দৰে সাধাৰণ অসমীয়াৰ বাবে?

নহয়, এই সিদ্ধান্ত আমাৰ বাবে নহয়।
এই সিদ্ধান্ত গঁড়ৰ খর্গ আৰু মাংস লোভীৰ বাবে,
এই সিদ্ধান্ত কংক্রিটৰ ভোকত ভোগা মানুহৰ বাবে।

আমি ভোকত থাকিম
তথাপি কাজিৰঙা লাগে,
আমি উদং ভৰিৰে থাকিম
তথাপি গঁড় জীয়াই থাকিব লাগে।
কাৰণ গঁড় মৰিলে অসম মৰে,
কাজিৰঙা মৰিলে অসমীয়াৰ আত্মা মৰে।

সেয়ে আজি প্ৰকৃত অসমীয়াৰ হৈ
স্পষ্টকৈ কৈছো
এই জনবিৰোধী, প্ৰকৃতিবিৰোধী সিদ্ধান্ত
আমি নামানো!
ওভতাই লোৱা এই সিদ্ধান্ত,
নহ'লে ইতিহাসে
তোমাক কেতিয়াও ক্ষমা নকৰে। ■

নদীখনে

মেৰী বৰদলৈ

সেই সেন্দূৰীয়া আবেলিটোক
হেৰুৱাই
ক্ষণিকৰ বাবেই
যেন
নদীখন স্তব্ধ হৈ
ৰৈছিল।

কাহানিও শব্দ নোহোৱা
নদীখনে
সেইদিনা চিঞৰিছিল
কাষৰীয়া
শিলৰ ফাঁকত আশ্রয়
বিচাৰি।

নীৰৱে বৈ থকা
নদীখন হঠাতে উগ্ৰ হৈ
পৰিছিল
দূৰণিৰ বলিয়া পছোৱাজাকৰ
ৰোষত
নিজৰ মাজতেই
নিজক ধ্বংস কৰি
পেলাইছিল,
ধ্বংস কৰি পেলাইছিল! ■

বন্ধুত্ব

ৰূপালী গগৈ চুতীয়া

আজি বন্ধু দিৱস বাবেই
বন্ধুৰ খবৰ ল'ব লাগে...
সুখত দুখত কোন তুমি?
খবৰ নিবিচাৰিবা,
বিচাৰিলেই...
যদিহে টকা বিচাৰে...
যদিহে সঁহাৰি বিচাৰে...
এনেবোৰ বন্ধুত্ব কোনেও নিবিচাৰে
বন্ধুত্ব শব্দৰ অর্থ এইটো নহয়।
ওচৰত নাথাকিলেও সদায় লগত থাকে
এজনৰ সুখত আনজন সুখী হয়
এজনৰ দুখত আনজন দুখী হয়,
প্ৰতিটো মুহূৰ্তত বিচাৰিলেই পাই
সকলো কথা খুলি কোৱা যায়
কাকো ক'ব নোৱাৰা কথাবোৰ
বন্ধুক খুলি ক'ব পৰাজনহে বন্ধু।
য'ত স্বার্থ নাথাকে
য'ত বিশ্বাস থাকে
এনে এনাজৰীক বন্ধুত্ব নাম ৰাখক,
সময় সুবিধা বিচাৰি
বন্ধুত্ব বিচৰাজনক নহয়।
আজৰি হৈ খবৰ লোৱা
আৰু...
ব্যস্ততাৰ মাজতো খবৰ লোৱা
দুজন বন্ধু
আপুনি আপোনাৰ জীৱনত
কাক বন্ধুত্বৰ শাৰীত ৰাখে
আপুনি বিচাৰ কৰক।
আমি নিজেই বন্ধুত্বৰ সম্পর্ক ৰাখো
সেয়ে ভাল বেয়া সকলো আমাৰ হাতত
বন্ধুত্ব গঢ়ি তোলাৰ আগত
বিশ্বাস কৰিবলৈ শিকক,
সদায় ভালে থাকক! ■

হেৰাই যোৱা শৈশৱ, দেউতাৰ ‘বাজাজ ছুপাৰ’

আমাৰ মিৰ্জা-পলাশবাৰীৰ সেই হেঁপাহৰ বিশ্বকৰ্মা পূজা

শচীন্দ্ৰ কুমাৰ দাস

ভগৱান বিশ্বকৰ্মা যাৰ নাম আৰু পৰিচয় হৈছে তেওঁ বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টিৰ খনিকৰ, কৰ্মৰ দেৱতা। শৈশৱত আমি সকলোৱে এই পৱিত্ৰ দিনটোলৈ বৰ হেঁপাহে�ৰে দিন গণি বাট চাই আছিলো। সেই দিনবোৰৰ উচাহ-উদ্দীপনা আৰু মানুহৰ মনৰ নিৰ্ভেজাল সৰলতা আজিৰ যান্ত্ৰিক যুগৰ তুলনাত আছিল সম্পূৰ্ণ সুকীয়া, অনন্য।

তেতিয়া আমাৰ মিৰ্জা আৰু পলাশবাৰী অঞ্চলৰ ঔদ্যোগিক পৰিৱেশটো আছিল বৰ সজীৱ। শাৰী শাৰী কাঠমিল (Sawmill), ধানমিল আৰু বাছ-ট্ৰাকৰ ডাঙৰ ডাঙৰ গেৰেজবোৰেৰে অঞ্চলটো সদায় গুলজাৰ হৈ আছিল। আৰু এই সকলোবোৰ প্ৰতিষ্ঠানতে বিশ্বকৰ্মা পূজা মানেই আছিল এক উৎসৱমুখৰ পৰিৱেশ। গাঁৱৰ যাৰে বাছ অথবা ট্ৰাক আছিল, তেওঁলোকৰ গাড়ীৰ ডলাত উঠি ল’ৰা-বুঢ়া সকলোৱে শাৰী শাৰীকৈ প্ৰতিমা আনিবলৈ যোৱাৰ আনন্দই আছিল সুকীয়া। ফুল আৰু বেলুনেৰে সুসজ্জিত গাড়ীবোৰৰ পৰা যেতিয়া টেঁটু ফালি ‘বিশ্বকৰ্মা বাবা কী জয়’ ধ্বনি দিয়া হৈছিল, সেই ধ্বনিয়ে সমগ্ৰ আকাশ-বতাহ মুখৰিত কৰি তুলিছিল। ধূপ-ধূনা, শংখ-ঘণ্টা আৰু মাইকৰ ভক্তিৰসৰ গীতৰ মাজতে পূজাৰ সেই গৰম গৰম চিঙৰা আৰু মিঠা পান খোৱাৰ সোৱাদ আজিও মোৰ মনৰ কোণত সজীৱ হৈ আছে। সৰুতে ঢাপলি মেলি ফুৰি বিভিন্ন মণ্ডপৰ পৰা প্ৰসাদৰ টোপোলাবোৰেৰে হাত ভৰাই যেতিয়া ঘৰলৈ লৈ আহিছিলো, নিজকে পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ ধনী আৰু সুখী মানুহ যেন লাগিছিল।

কেৱল বাহিৰৰ প্ৰতিষ্ঠানতে নহয়, ঘৰুৱাভাৱেও এই পূজাৰ এক সুকীয়া পৰম্পৰা আছিল। ঘৰৰ দা, কটাৰী, হাতুৰী, প্লাছ, ৰেঞ্চ, বাটুলিকে ধৰি সকলো সঁজুলি ধুই-পখালি চাফা কৰি সেন্দূৰৰ ফোঁট দিয়া হৈছিল আৰু ঘৰে ঘৰে গীতা পাঠ কৰা হৈছিল। কিন্তু মোৰ বাবে বিশ্বকৰ্মা পূজাৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ আৰেগ আৰু আনন্দটো লুকাই আছিল ঘৰৰ চোতালখনতহে। দেউতাৰ সেই মৰমৰ চাইকেলখন আৰু ‘বাজাজ ছুপাৰ’ স্কুটাৰখন মই বৰ হেঁপাহেৰে ধুই-মচি চাফা কৰি দিছিলো। স্কুটাৰখনত যেতিয়া ধুনীয়া ফুলৰ মালা এডাল পিন্ধাই দিছিলো, দেউতাৰ মুখত এক অনন্য তৃপ্তিৰ হাঁহি বিৰিঙি উঠিছিল। পূজা শেষ হোৱাৰ পিছত গধূলি দেউতাৰ সেই স্কুটাৰখনৰ পিছত বহি, দেউতাৰ পিঠিত ধৰি বতাহজাক গাত লগাই এপাক ফুৰিবলৈ যোৱাৰ যি আনন্দ, তাৰ তুলনা এই পৃথিৱীৰ কোনো সুখৰ লগতেই হ’ব নোৱাৰে। নিশা বহুপৰলৈকে বিভিন্ন গেৰেজ আৰু মিলবোৰত মাইকত গান-বাজনা, আনকি যাত্ৰাপাৰ্টি আৰু নাম-কীৰ্তনৰ দৰে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰো আয়োজন কৰা হৈছিল, যাৰ ৰেঙনি শেষ নিশালৈকে চলিছিল।

কিন্তু সময়ৰ চক্ৰ ঘূৰিল। সময় সলনি হ’ল, লগত সলনি হ’ল মানুহৰ মানসিকতা। বৰ্তমানৰ পূজা আৰু তাহানিৰ পূজাৰ মাজত এতিয়া আকাশ-পাতাল প্ৰভেদ। আজিৰ দিনত পূজা বুলি ক’বলৈ গ’লে মনটো এক উকা আৰেগে আৱৰি ধৰে। এতিয়া যেন পূজা চাবলৈ বা প্ৰসাদ খাবলৈ কাৰোৱে তালৈ বিনা নিমন্ত্ৰণে কোনেও নোযোৱা হ’ল। পূজাৰ সেই মুকলি পৰিৱেশ আৰু সামাজিক উদাৰতা যেন ক’ৰবাত হেৰাই গ’ল। সকলোবোৰ পূজা এতিয়া অতিমাত্ৰা ‘প্ৰাইভেট’ বা ব্যক্তিগত কৰ্পৰেট অনুষ্ঠানত পৰিণত হ’ল। ডাঙৰ সমূহীয়া আয়োজন বা হিয়া উজাৰি দিয়া আনন্দৰ সলনি সকলোৱে এতিয়া নিজৰ নিজৰ মাজতে অতি সৰুকৈ, কেৱল নামমাত্ৰহে পূজাভাগ পাতি দায়িত্ব সামৰে। আটাইতকৈ দুখৰ কথাটো হ’ল, আগৰ সেই নিৰ্ভেজাল আধ্যাত্মিকতা, ভক্তি আৰু পৱিত্ৰতা আজিৰ পূজাত প্ৰায় অনুপস্থিত। মানুহৰ মনৰ সৰলতাৰ ঠাই ল’লে আধুনিকতাৰ কৃত্ৰিমতা আৰু যান্ত্ৰিকতাই।

আজি মোৰ দেউতা মোৰ কাষত নাই। সেই মৰমৰ ‘বাজাজ ছুপাৰ’ স্কুটাৰখনো নাই, দেউতাও নাই। আৰু নাই সেই পুৰণি দিনৰ উচাহ-উদ্দীপনা। বুকুৰ কোণত কেৱল ৰৈ গ’ল কিছুমান কেতিয়াও ম্লান নোহোৱা সোণালী স্মৃতি। প্ৰতিবছৰে যেতিয়াই শৰতৰ আগমন ঘটে আৰু বিশ্বকৰ্মা পূজা আহে, দেউতাৰ সৈতে কটোৱা সেই সোণালী দিনবোৰে আজিও মোৰ বুকুখন হেঁচি ধৰে। চকুৰ কোণ সেমেকি উঠে যদিও এটা কথা ভাবি মনত শান্তি পাওঁ যে আজিৰ যান্ত্ৰিক প্ৰজন্মই কেতিয়াও অনুভৱ কৰিব নোৱাৰা এক অত্যন্ত ধুনীয়া, আৰেগিক আৰু নিৰ্ভেজাল শৈশৱ আমি পাৰ কৰি আহিছিলো। ■

অসমীয়া কৃষিজীৱী মানুহে ভাদ মাহত কৃষি কৰ্মৰ পৰা আহৰি পায়। এই মাহৰ ৰোহিণী নক্ষত্ৰৰ অষ্টমী তিথিত পৰম ব্ৰহ্ম ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ আৱিৰ্ভাৱ হৈছিল বাবে শ্ৰীকৃষ্ণৰ আৱিৰ্ভাৱৰ সময়ত এক উজ্জ্বল জ্যোতিয়ে প্ৰকৃতিৰ ৰূপ অতুলনীয় কৰি তুলিছিল। তেওঁক আ�ৰ্ত কৰিয়েই গঢ় লৈ উঠিছিল নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্ম আৰু অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এটি নৱযুগ। অসমত নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্ম বা একশৰণ নামধৰ্মৰ বীজ ৰোপণ কৰিছিল শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে। তেখেতৰ এই ৰসময়ী ভক্তিময়ী ধাৰাই অসমীয়া সমাজ জীৱনক সুপ্ৰতিষ্ঠিত কৰি বৰ্ণ ভেদা-ভেদ নিৰ্মূল কৰি সুশৃংখলৰূপে গঢ়ি তুলিবলৈ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল সত্ৰ আৰু নামঘৰ। পৰৱৰ্তী কালত এই সত্ৰ আৰু নামঘৰতেই নাম-কীৰ্তনৰ ভক্তি ৰস বিয়পি পৰিছিল আৰু সেই পৰম্পৰা এতিয়াও এই ভাদৰ মাহতেই প্ৰচলিত হৈ আছে।

হৰিনামৰ ধ্বনি নামঘৰে নামঘৰে কাৰণ এয়া যে ভাদৰেই প্ৰশান্তি

কল্পনা দত্ত

অসমীয়া সমাজ জীৱনত ভাদ মাহৰ স্থান আটাইতকৈ সুকীয়া আৰু পৱিত্ৰ। এই সময়ছোৱাত সমগ্ৰ অসমজুৰি এক অপূৰ্ব আধ্যাত্মিক পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হয়। গাঁৱে-ভূঞে, চহৰে-নগৰে থকা প্ৰতিখন নামঘৰৰ পৰা ভাহি আহে দবা, কাঁহ, শংখ আৰু তালৰ শব্দ। ইয়াৰ লগতে এক সুৰত বাজি উঠে— ‘হৰিনামৰ ধ্বনি নামঘৰে নামঘৰে।’

এই ধৰ্মীয় আৰু সাংস্কৃতিক জাগৰণে অসমীয়া প্ৰাণক ভক্তিৰসেৰে আপ্লুত কৰি তোলে। ভাদ মাহক পৱিত্ৰ জ্ঞান কৰাৰ লগতে এই মাহটিত নামঘৰত ভগৱানক আৰাধনা কৰাৰো সুকীয়া তাৎপৰ্য আছে। বিশেষকৈ অসমীয়া সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ দুই কাণ্ডাৰী, যুগদ্ৰষ্টা মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ পৱিত্ৰ তিৰোভাৱ তিথি এই মাহতে পৰে। ইয়াৰ উপৰি ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ জন্মমাহ হোৱা বাবে মাহজুৰি চলা এনে ভক্তি-অৰ্চনা অত্যন্ত সুন্দৰ লগতে জাতীয় সংস্কৃতিৰো পৰিচায়ক। সেয়েহে এই সমগ্ৰ মাহটোত অসমীয়া বৈষ্ণৱ সমাজে ভগৱানৰ চৰণত নিজক বিলীন কৰি দিয়ে। নামঘৰৰ ভক্তিৰস আৰু পৰিৱেশে ভাদ মাহ অহাৰ লগে লগে অসমৰ সকলোতে থকা নামঘৰসমূহ সজীৱ হৈ উঠে। ডেকা-গাভৰু, বুঢ়া-বুঢ়ী সকলোৱে নিতৌ গা-পা ধুই পৱিত্ৰ অন্তৰেৰে নামঘৰলৈ ঢাপলি মেলে। নামঘৰৰ মজিয়াত থকা গুৰু আসনৰ সমুখত বন্তি জ্বলাই, শৰাই আগবঢ়াই সকলোৱে একলগে আঁঠু লয়। তাৰ পিছত আৰম্ভ হয় ভগৱানৰ গুণানুকীৰ্তন। মহাপুৰুষ শংকৰ-মাধৱে ৰচনা কৰি যোৱা কীৰ্ত্তনঘোষা, নামঘোষা, গুণমালা আদিৰ পৱিত্ৰ ফাকিবোৰ বৈষ্ণৱসকলৰ কণ্ঠত প্ৰাণ পাই উঠে আৰু বৈকুণ্ঠপুৰীসদৃশ কৰি তোলে। নামৰ শেষত প্ৰদান কৰা মাহ-প্ৰসাদৰ সুগন্ধই সমগ্ৰ পৰিৱেশটোক আৰু অধিক পৱিত্ৰ কৰি তোলে। সামাজিক একতাৰ প্ৰতীক ভাদ মাহৰ এই নাম-প্ৰসংগই কেৱল ধৰ্মীয় ভাবেই জগাই নোতোলে বৰঞ্চ ই অসমীয়া সমাজৰ একতা আৰু ভাতৃত্ববোধকো সুদৃঢ় কৰে। নামঘৰৰ মজিয়াত কোনো ধনী-দুখীয়া, উচ্চ-নীচৰ ভেদভাব নাথাকে। সকলোৱে একেলগে বহি হৰিনাম গায়। গাঁৱৰ কোনোবা ঘৰত কিবা অমংগল হ’লে বা সমাজৰ কল্যাণৰ বাবে নামঘৰত সমূহীয়া প্ৰাৰ্থনা কৰা হয়। ইয়াৰ জৰিয়তে সমাজত শান্তি, সম্প্ৰীতি আৰু মৰম-চেনেহৰ এক এনাজৰী গঢ়ি উঠে।

অসমীয়া কৃষিজীৱী মানুহে ভাদ মাহত কৃষি কৰ্মৰ পৰা আহৰি পায়। এই মাহৰ ৰোহিণী নক্ষত্ৰৰ অষ্টমী তিথিত পৰম ব্ৰহ্ম ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ আৱিৰ্ভাৱ হৈছিল বাবে শ্ৰীকৃষ্ণৰ আৱিৰ্ভাৱৰ সময়ত এক উজ্জ্বল জ্যোতিয়ে প্ৰকৃতিৰ ৰূপ অতুলনীয় কৰি তুলিছিল। তেওঁক আৰ্ত কৰিয়েই গঢ় লৈ উঠিছিল নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্ম আৰু অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এটি নৱযুগ। অসমত নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্ম বা একশৰণ নামধৰ্মৰ বীজ ৰোপণ কৰিছিল শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে। তেখেতৰ এই ৰসময়ী ভক্তিময়ী ধাৰাই অসমীয়া সমাজ জীৱনক সুপ্ৰতিষ্ঠিত কৰি বৰ্ণ ভেদা-ভেদ নিৰ্মূল কৰি সুশৃংখলৰূপে গঢ়ি তুলিবলৈ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল সত্ৰ আৰু নামঘৰ। পৰৱৰ্তী কালত এই সত্ৰ আৰু নামঘৰতেই নাম-কীৰ্তনৰ ভক্তি ৰস বিয়পি পৰিছিল আৰু সেই পৰম্পৰা এতিয়াও এই ভাদৰ মাহতেই প্ৰচলিত হৈ আছে।

‘হৰিনামৰ ধ্বনি নামঘৰে নামঘৰে’ —এয়া কেৱল এটা বাক্য নহয়, এয়া অসমীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰাণস্পন্দন। ভাদ মাহে অসমীয়া মানুহৰ মনৰ কালিমা দূৰ কৰি এক পৱিত্ৰ আৰু পোহৰময় পথৰ সন্ধান দিয়ে। যান্ত্ৰিকতাৰ ধামখুমীয়াত হেৰাই যাব খোজা মানৱীয় মূল্যবোধক এই মাহটোৱে পুনৰ সজীৱ কৰি তোলে। মহাপুৰুষ দুজনাৰ অমৰ সৃষ্টি আৰু হৰিনামৰ এই অমৃত ৰসে অসমীয়া সমাজখনক যুগ যুগ ধৰি পৱিত্ৰ আৰু ঐক্যবদ্ধ কৰি ৰখাৰ লগতে গুৰুজনাৰ অৱদান নাম-কীৰ্তনৰ ধ্বনিয়ে সকলোৱে মনলৈ ভক্তিভাব আনে।

ভাদ মাহৰ পৱিত্ৰ ক্ষণত প্ৰতিজন অসমীয়াৰ বাবে মহাপুৰুষ দুজনাৰ শ্ৰীচৰণত প্ৰণিপাত জনাই এফাকি প্ৰাৰ্থনাৰে সামৰিলো—

শ্ৰীমন্ত শংকৰ হৰি ভকতৰ
জানা যেন কল্পতৰু,
তাহান্ত বিনাই নাহি নাহি নাহি
আমাৰ পৰম গুৰু।

নিষ্ঠুৰ নিয়তি

মামণি হাজৰিকা

বৰা ছাৰে পুৱাই খবৰ কাকতখনলৈ বাট চাই থাকে। বাতৰি কাকত দিয়া ল'ৰাটোৱে কেতিয়াবা বহুত দেৰি কৰে আৰু কেতিয়াবা পুৱা চাহকাপ লওঁতেই ওলাইহি।

তেনেকৈ ভাবি থাকোতেই যেনিবা ল'ৰাটো আহি ছাৰক কাকতখন দিলেহি।

ছাৰে 'সুধিলে' কি ঐ মোহন, কি খবৰ আহিছে আজি? কি ক'ব ছাৰ দেশৰ খবৰ ভাল নহয়। এফালে ৰাজনীতিৰ অৰিয়াঅৰি, আনফালে উগ্রবাদীৰ গুলী-বাৰুদৰ ধোঁৱা। আৰু বানপানীত যে কিমান মানুহ মৰিছে তাৰো সীমা-সংখ্যা নাই।

বৰা ছাৰে এটা হুমুনিয়াহ কাঢ়ি ক'লে— নক'বি আৰু সমস্যাৰ কথা।

বৰা মাষ্টৰ অলপ সময় বাতৰি কাকতখন পঢ়ি দুখৰ খবৰবোৰ পায়, নিজৰ অতীতলৈ মনত পৰিল।

তেওঁৰ সেই হৰা-ভৰা ঘৰখনলৈ, মৰম লগা ল'ৰা-ছোৱালী দুটালৈ আৰু তেওঁৰ পত্নী লাৱণ্যলৈ। সঁচাকৈয়ে বিয়া পাতি আনিয়েই লাৱণ্যক ঘৰ সোমোৱাৰ লগে লগেই ঘৰখনৰ উজ্জ্বলতাই বেলেগ হৈ পৰিছিল।

দিনৰ দিনতো কাম-কাজ কৰি আবেলি অপেক্ষা কৰি থাকে নিজৰ আৰাধ্য দেৱতা অর্থাৎ বৰা ছাৰলৈ। লাৱণ্যই ছাৰক আলপৈচান ধৰি বৰ আনন্দ পাইছিল। সেই কাৰণে ঘৰৰ সকলো কাম নিয়াৰিকৈ কৰি গৈছিল।

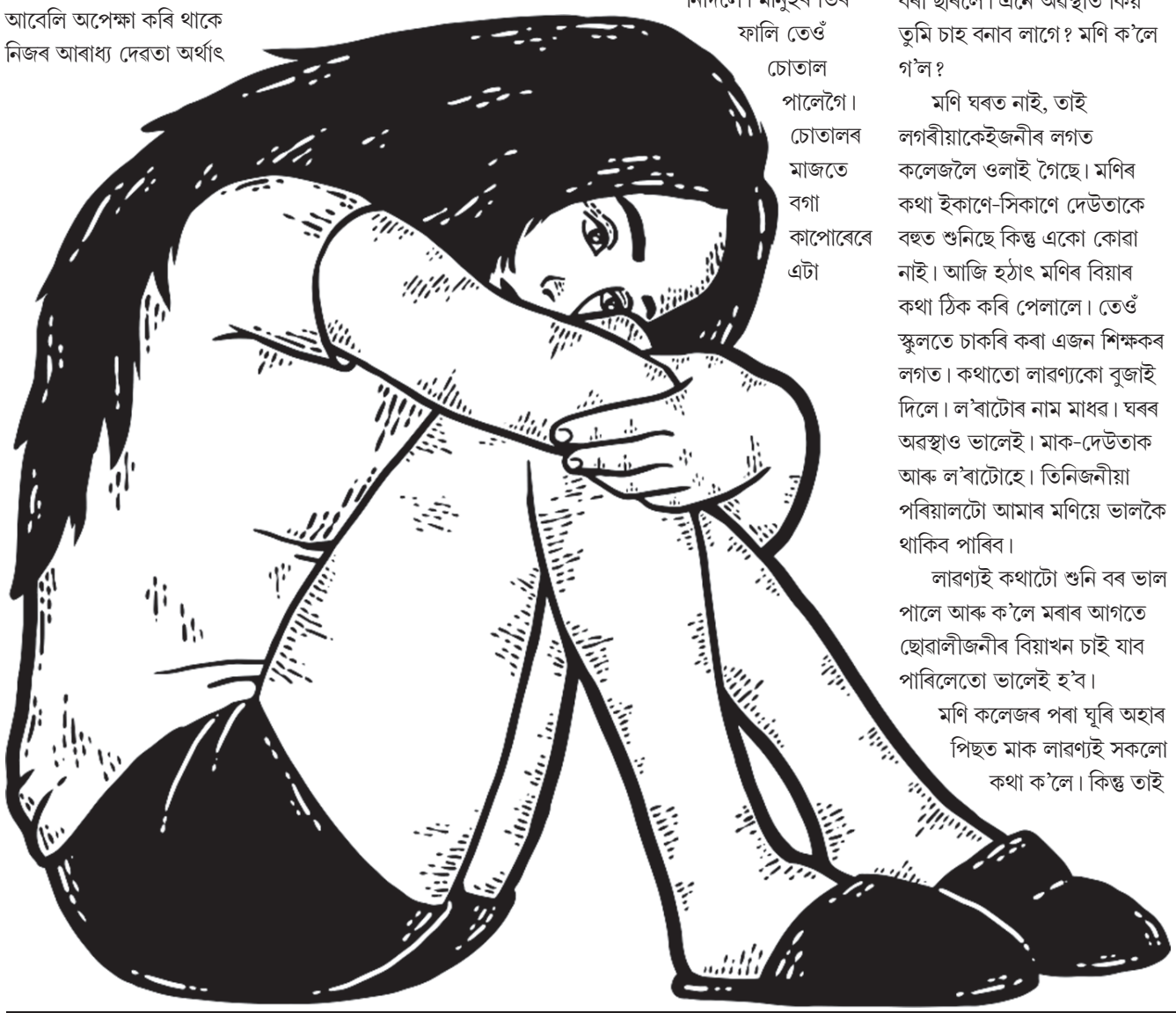
এদিনাখন তেওঁলোকৰ ক্ষুদ্র সংসাৰখনলৈ আহিল এটি দেৱশিশু। তাৰ নাম ৰাখিলে 'ৰাহুল'। তেওঁলোকৰ প্রথম সন্তান আৰু দুই বছৰমানৰ পিছতেই জন্ম হ'ল, তেওঁলোকৰ মৰমৰ ছোৱালী 'মণি'। এতিয়া লাৱণ্যই ছাৰক ধ্যান দিলেই নহয়, কাৰণ ৰাহুল আৰু মণিকো চাব লাগে। সিহঁত দুটা বৰ মৰম লগা আছিল।

লাৱণ্যই বৰা ছাৰক স্কুললৈ পঠায় নিজৰ কামত লাগে আৰু 'ৰাহুল-মণিক' ওচৰৰ কাঞ্চনহঁতৰ ঘৰলৈ খেলিবলৈ পঠাই দিয়ে। এনেকৈয়ে এদিন কাঞ্চনহঁতৰ লগত খেলি থাকোতেই হঠাৎ ৰাহুল পিছলি পৰিল কাঞ্চনহঁতৰ পুখুৰীটোত। মণিয়ে দৌৰি গৈ মাকক মাতি আনিলে আৰু লাৱণ্যই দৌৰাদৌৰিকৈ আহি কাঞ্চনহঁতৰ পুখুৰীটোৰ পাৰ পালেহি, তাত ৰাহুলক নেদেখি কান্দি-কাটি লাৱণ্যই গাঁৱৰ মানুহবোৰক মাতিবলৈ ধৰিলে। গাঁৱৰ সকলো মানুহ আহি পুখুৰীটোৰ পাৰত উপস্থিত হ'লহি কিন্তু কোনেও সেই 'দ' পুখুৰীটোত নামিব সাহস নকৰিলে।

তেনে সময়তে গাঁৱৰ সিমূৰৰ নবীনে সাহস কৰি— 'মই সাঁতুৰিব জানো' বুলি কৈ পুখুৰীত জাঁপ দিলে। সাঁতুৰি সাঁতুৰি নবীনে এবাৰ তললৈ বুৰ মাৰি ৰাহুলক লগ পালে আৰু চুলিকোছাত ধৰি পাৰলৈ উঠাই আনি দেখে যে ৰাহুলে শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰিলে।

ৰাহুলক দেখি লাৱণ্যই আৰু ৰ'ব নোৱাৰিলে। চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। মাকক কন্দা দেখি মণিয়েও ফেকুৰি ফেকুৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। ৰাহুলৰ মৃত্যুত গাঁৱৰ সকলো ল'ৰা-বুঢ়াই এটোপাল চকুপানী নোটোকাকৈ থাকিব নোৱাৰিলে। ৰাহুল গাঁওখনৰ সকলোৰে মৰমৰ আছিল।

ৰাহুলৰ মৃত্যুৰ খবৰ দেউতাকৰ কাণত এতিয়ালৈকে পৰা নাই। আবেলি তিনি বজাৰ লগে লগে স্কুল ছুটী হ'ল আৰু বৰা ছাৰো চাইকেলত উঠি ঘৰমুৱা হ'ল। ঘৰৰ পদুলিত ৰিণিকি ৰিণিকি দেখা পাওঁতেই বৰা ছাৰৰ চকুত পৰিল। তেওঁলোকৰ পদুলিমুৰলৈকে মানুহৰ জুম। বৰা ছাৰে জোৰত চাইকেল চলাব ধৰিলে। মাষ্টৰে মনতে ভাবিছে কি হ'ব পাৰে? আমাৰ পদুলিমুখত? মই ঘৰৰ পৰা স্কুললৈ ওলাওঁতেতো ঘৰৰ সকলোকেইটা ঠিকেই আছিল। এতিয়ানো আকৌ কাৰ কি হ'ল? মনতে বৰা ছাৰৰ নানা প্রশ্ন? তেনেতে গৈ ঘৰৰ পদুলিমুখ পালেগৈ। মানুহবোৰক কি হ'ল বুলি সোধাত কোনেও একো উত্তৰ নিদিলে। মানুহৰ ভিৰ ফালি তেওঁ চোতাল পালেগৈ। চোতালৰ মাজতে বগা কাপোৰেৰে এটা মৃতদেহ ঢাকি হৈছে আৰু লাৱণ্যই মণিক সাবটি ধৰি হুৰাওৰাৰে কান্দি আছে। তেতিয়া আৰু বৰা ছাৰৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল। তেওঁ ৰাহুলক সাবটি ধৰি কান্দি কান্দি ক'বলৈ ধৰিলে 'ৰাহুল তই আমাক এৰি ক'লৈ গুচি গ'লি?'

বহুদিনলৈকে বৰা ছাৰৰ ঘৰখন কাঁহ পৰি জিন যোৱাৰ নিচিনা হৈ পৰিল। তিনিও নিজৰ নিজৰ কামত ব্যস্ত। কাৰো মাত নাই ঘৰখনত একেবাৰে ৰাহুলটোৱে নিমাত-নিটাল কৰি থৈ গ'ল।

লাহে লাহে মণিয়েও দাদাকৰ কথা পাহৰিবলৈ ধৰিলে। তাই আকৌ কাঞ্চন, কবিতা, নিতুহঁতৰ লগত আগৰ দৰে খেলিবলৈ ধৰিলে।

মণি এতিয়া লাহে লাহে গাভৰু হৈ উঠিছে, দেখাতো বৰ ধুনীয়াজনী হৈ পৰিছে। মাক-দেউতাকৰ এটাই চিন্তা, ভাল ল'ৰা এটা পালে মণিক গতাব পাৰিব।

তাই পঢ়া-শুনাতো বেয়া নহয় আৰু ঘৰুৱা কাম-বনতো পাকৈত। উপযুক্ত ল'ৰা পালে মুঠতে মণিক ঘৰত ৰখাই নহয়।

আনফালে, মাকৰো গাতো লাহে লাহে ভাল নলগা হৈ আহিছে। ইদিনা ইটো সিদিনা সিটো হৈয়ে থাকে। সেই কাৰণে বৰা মাষ্টৰৰো বৰ চিন্তা, মাক থাকোতেই মণিক গতাব পাৰিলে ভাল আছিল।

এইবোৰ ভাবি-চিন্তি থাকোতেই লাৱণ্যই অসুখীয়া গাৰেই একাপ চাহ বনাই আনিলে বৰা ছাৰলৈ। এনে অৱস্থাত কিয় তুমি চাহ বনাব লাগে? মণি ক'লে গ'ল?

মণি ঘৰত নাই, তাই লগৰীয়াকেইজনীৰ লগত কলেজলৈ ওলাই গৈছে। মণিৰ কথা ইকাণে-সিকাণে দেউতাকে বহুত শুনিছে কিন্তু একো কোৱা নাই। আজি হঠাৎ মণিৰ বিয়াৰ কথা ঠিক কৰি পেলালে। তেওঁ স্কুলতে চাকৰি কৰা এজন শিক্ষকৰ লগত। কথাতো লাৱণ্যকো বুজাই দিলে। ল'ৰাটোৰ নাম মাধৱ। ঘৰৰ অৱস্থাও ভালেই। মাক-দেউতাক আৰু ল'ৰাটোহে। তিনিজনীয়া পৰিয়ালটো আমাৰ মণিয়ে ভালকৈ থাকিব পাৰিব।

লাৱণ্যই কথাটো শুনি বৰ ভাল পালে আৰু ক'লে মৰাৰ আগতে ছোৱালীজনীৰ বিয়াখন চাই যাব পাৰিলেতো ভালেই হ'ব।

মণি কলেজৰ পৰা ঘূৰি অহাৰ পিছত মাক লাৱণ্যই সকলো কথা ক'লে। কিন্তু তাই বিয়াত বহিবলৈ অমান্তি হ'ল। বিয়াৰ কথা শুনি মণিৰ ৰাতিটো টোপনি নাই। তাই গাঁৱৰ ল'ৰা এজনক যে ভাল পায়, সেই কথা মাক-দেউতাকক তাই ক'বও নোৱাৰে। তাই এতিয়া কি কৰিব বিমোৰত পৰিছে, তাইৰ দুই নাৱত দুই ভৰি। দেউতাকৰ কথাও পেলাব নোৱাৰে, আনফালে নিতুকো তাই এৰিব নোৱাৰে। নিতু তাইৰ বাল্যবন্ধু। নিতুৰ কথা গম পালে দেউতাকে যে তাইক কাটি দুটুকুৰা কৰিব, সেই কথাও তাই ভালদৰে জানে।

মণিৰ দেউতাকে আৰু নিতুৰ দেউতাকৰ মাজৰ যে মাটিৰ সীমাক লৈ কাজিয়াখন লাগিছিল সেই কথা মণিয়ে পাহৰা নাই। মণিৰ দেউতাক অর্থাৎ মাষ্টৰক নিতুৰ বাপেক খৰ্গেশ্বৰে কোৱেৰে মৰিয়াই মূৰটো ফালিছিল, সেই কথাত বৰ খং উঠে। সেই দিন ধৰি পূর্ণ বৰা আৰু খৰ্গেশ্বৰ গগৈৰ মাজত আজিও মাত-বোল নাই আৰু ইটোৱে-সিটোৰ মুখ নাচাই। লাৱণ্য আৰু গোলাপীও অহা-যোৱা বন্ধ হ'ল। কিন্তু ল'ৰা-ছোৱালীকেইটাৰ মাজত মিলা-মিচা আছে।

মণি নিতুৰ প্রেমত পৰিছে। প্রেম, ভালপোৱাই ভাল-বেয়া একো বিচাৰ কৰিব নোৱাৰে, প্রেম মানেই অন্ধ। প্রেমে ধনী-দুখীয়া, উচ্চ-নীচ ভাল-বেয়া একো বিচাৰ কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে হয়তো মণিয়ে নিতুক ভাল পাই পেলালে। সিহঁত দুটাৰ মাজতে গভীৰ ভালপোৱা। ইজনে-সিজনক নেদেখিলে থাকিব নোৱাৰে। মণিয়ে মাজে-সময়ে মাকক ফাঁকি দি বান্ধৰীৰ লগত কলেজলৈ যোৱা বুলিও কয়। মাক লাৱণ্যই তাকেই মানি লয়। মণিয়ে নিতুৰ লগত আড্ডা মাৰি দিন কটায়।

কিন্তু দেউতাকে ইকাণ-সিকাণ কৰি তাইৰ সকলো কথা গম পাইছে। সেই কাৰণে বিয়া দিবলৈ লৰালৰি লগাইছে।

মণিয়ে দেউতাকৰ লগত প্রতিবাদ কৰিবও নোৱাৰে। অৱশেষত তাই মাকক ক'লে, তাই মাধৱৰ লগতে বিয়াত বহিব। মণিয়ে এই কথাষাৰ মুখেৰেহে কৈছে। কিন্তু নিতুক তাই এৰিব নোৱাৰে। নিতুক তাই অন্তঃকৰণে ভাল পায়। ইফালে, লাৱণ্যৰ মুখৰ পৰা মণি বিয়াত বহিবলৈ মান্তি হোৱা খবৰ শুনি মাষ্টৰৰ গাত গোসাঁই নাইকিয়া হৈছে। মাষ্টৰে কথাটো মাধৱক সোনকালে জনাই বিয়াৰ দিন-বাৰ স্থিৰ কৰিবলৈ ক'লে। মাধৱেও চোৱা-চিতা কৰি মাষ্টৰক জনালে।

ব'হাগৰ তিনি তাৰিখ বুধবাৰ পৰিল। বিয়াৰ কাম ধুমধামেৰে চলালে। তাৰ মাজতে মণিৰ দুই-এজনী বান্ধৰীয়ে

■ ১০ পৃষ্ঠাত

শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱৰ স্থান অতি উচ্চ আৰু স্বকীয়। জগত গুৰু শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ প্ৰধান শিষ্য তথা একশৰণ নামধৰ্মৰ সুযোগ্য কাণ্ডাৰী হিচাপে তেওঁ সমাজ সংস্কাৰ আৰু আধ্যাত্মিক জাগৰণত যি অবিস্মৰণীয় ভূমিকা পালন কৰিছিল, সেয়া চিৰনমস্য আৰু তুলনাবিহীন। কিন্তু মাধৱদেৱক কেৱল ধৰ্মীয় চিন্তাবিদ, সুগায়ক, পদকৰ্তা বা একান্ত ভক্ত হিচাপে বিশ্লেষণ কৰিলে তেওঁৰ বহুমুখী প্ৰতিভাৰ পূৰ্ণাংগ মূল্যায়ন সম্ভৱ নহয়। তেওঁ আছিল এগৰাকী গভীৰ সৃষ্টিশীল আৰু মৌলিক নাট্যকাৰ। শংকৰদেৱৰ নাট্য-আদৰ্শৰ গভীৰ প্ৰভাৰ স্বীকাৰ কৰিও মাধৱদেৱে চুটি নাট্যসৃষ্টিৰ জৰিয়তে অসমীয়া নাট্য-সাহিত্যত এক স্বতন্ত্ৰ ধাৰাৰ জন্ম দিছিল, যি পৰৱৰ্তী সময়ত 'ঝুমু�ৰা' নামেৰে প্ৰসিদ্ধ হৈ উঠে।

মাধৱদেৱৰ ঝুমুৰা ক্ষুদ্ৰ পৰিসৰত নাট্যঘনত্বৰ অনন্য প্ৰকাশ

নলিনী ৰঞ্জন ভূঞা

অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ইতিহাসত মহাপুৰুষ শ্ৰীশ্ৰীমাধৱদেৱৰ স্থান অতি উচ্চ আৰু স্বকীয়। জগত গুৰু শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ প্ৰধান শিষ্য তথা একশৰণ নামধৰ্মৰ সুযোগ্য কাণ্ডাৰী হিচাপে তেওঁ সমাজ সংস্কাৰ আৰু আধ্যাত্মিক জাগৰণত যি অবিস্মৰণীয় ভূমিকা পালন কৰিছিল, সেয়া চিৰনমস্য আৰু তুলনাবিহীন। কিন্তু মাধৱদেৱক কেৱল ধৰ্মীয় চিন্তাবিদ, সুগায়ক, পদকৰ্তা বা একান্ত ভক্ত হিচাপে বিশ্লেষণ কৰিলে তেওঁৰ বহুমুখী প্ৰতিভাৰ পূৰ্ণাংগ মূল্যায়ন সম্ভৱ নহয়। তেওঁ আছিল এগৰাকী গভীৰ সৃষ্টিশীল আৰু মৌলিক নাট্যকাৰ। শংকৰদেৱৰ নাট্য-আদৰ্শৰ গভীৰ প্ৰভাৰ স্বীকাৰ কৰিও মাধৱদেৱে চুটি নাট্যসৃষ্টিৰ জৰিয়তে অসমীয়া নাট্য-সাহিত্যত এক স্বতন্ত্ৰ ধাৰাৰ জন্ম দিছিল, যি পৰৱৰ্তী সময়ত 'ঝুমুৰা' নামেৰে প্ৰসিদ্ধ হৈ উঠে।

মাধৱদেৱৰ নাট্যসম্ভাৰৰ সংখ্যা সম্পৰ্কে বিভিন্ন গৱেষক আৰু পণ্ডিতৰ মাজত মতভেদ দেখা যায়। সাধাৰণতে মাধৱদেৱৰ নাট ছখন বুলি কোৱা হয় যদিও তথ্যসমৃদ্ধ অনুসন্ধানৰ পৰা জনা যায় যে তেওঁ ১২ খন নাট ৰচনা কৰিছিল। এই ১২ খন নাটৰ ভিতৰত তিনিখন নাট কালৰ সোঁতত বিলুপ্ত হৈছে। অৱশিষ্ট নখন নাটৰ ভিতৰত 'অৰ্জুন ভঞ্জন', 'চো�ৰধৰা', 'ভূমি লুটিয়া' (লেটোৱা) 'পিম্পৰা গুচোৱা' আৰু 'ভোজন বিহাৰ'— এই পাঁচখন নাট নিঃসন্দেহে মাধৱদেৱৰ মৌলিক ৰচনা বুলি পণ্ডিতসকলে সৰ্বসম্মতিক্ৰমে মানি লৈছে। বাকী চাৰিখন নাট— 'ব্ৰহ্মামোহন', 'ভূষণ হৰণ' (বা ভুৱন হৰণ), 'কোটোৰা খেলা' আৰু 'ৰাস ঝুমুৰা'ৰ ৰচক হিচাপে মাধৱদেৱৰ নামত কিছু সন্দেহৰ অৱকাশ আছে। অৱশ্যে বিশিষ্ট সাহিত্যিক-ইতিহাসবিদ ড° সত্যেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মাই 'ভূষণ হৰণ' নাটখনিক মাধৱদেৱৰ ৰচনা বুলিয়েই স্পষ্ট মত প্ৰকাশ কৰিছে। তেখেতৰ মতে, নাটখনিত প্ৰথাসিদ্ধ নান্দীশ্লোক অনুপস্থিত যদিও ইয়াৰ ভাষাৰ লালিত্য, ভাৱ আৰু অনবদ্য বৰ্ণনাভংগীৰ বাবে ইয়াক মাধৱদেৱৰ সৃষ্টি বুলিয়েই ধৰি ল'ব পাৰি।

মাধৱদেৱৰ নাট্যসৃষ্টিৰ ভিতৰত প্ৰথম আৰু আটাইতকৈ দীঘলীয়া নাটখন হ'ল 'অৰ্জুন ভঞ্জন'। শংকৰদেৱৰ জীৱনকালতে ৰচনা কৰা এই নাটখন শংকৰদেৱৰ নাট্যকৌশলৰ অনুকৰণত ৰচিত হৈছিল বুলি পণ্ডিতসকলে মত প্ৰকাশ কৰিছে। অৱশ্যে নাটখনৰ ৰচনাকাল সম্পৰ্কে পণ্ডিতসকলৰ মাজত মতভেদ দেখা যায়। কালিৰাম মেধিৰ মতে, মাধৱদেৱে গণককুছিত থকা সময়ত প্ৰায় ১৫৩৫ খ্ৰীষ্টাব্দত 'অৰ্জুন ভঞ্জন' ৰচনা কৰিছিল। আনহাতে, ড° সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাৰ মতে, নাটখন ১৫৫০ খ্ৰীষ্টাব্দৰ আগতে ৰচনা কৰা সম্ভৱ নহয়। যি কি নহওক, নাটখনৰ নাট্য কলাকৌশল আৰু নায়ক শিশু কৃষ্ণৰ চৰিত্ৰত অলৌকিকতাৰ প্ৰাধান্য লক্ষ্য কৰিলে সহজেই বুজিব পাৰি যে 'অৰ্জুন ভঞ্জন' মাধৱদেৱৰ প্ৰথম নাট। এই নাটখনৰ সৈতে মাধৱদেৱৰ পৰৱৰ্তী নাটসমূহৰ যথেষ্ট পাৰ্থক্য আছে বুলি পণ্ডিতসকল একমত। সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ মতে, 'অৰ্জুন ভঞ্জন'ৰ ভাওনাত শংকৰদেৱে নন্দৰ আৰু মাধৱদেৱে উপনন্দৰ ভাৱত অভিনয় কৰিছিল। 'অৰ্জুন ভঞ্জন'ৰ বাহিৰে মাধৱদেৱৰ আন নাটসমূহ 'ঝুমুৰা' নামেৰে পৰিচিত। 'অৰ্জুন ভঞ্জন' নাটখন 'দধিমথন' নামেৰেও জনাজাত। নাটখনৰ আন এক উল্লেখযোগ্য বৈশিষ্ট্য হ'ল— মাধৱদেৱে ইয়াৰ প্ৰস্তাৱনাত 'যাত্ৰা' শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰিছে। নাটখনৰ পৰিসমাপ্তিতো এই শব্দৰ প্ৰয়োগ দেখা যায়। মাধৱদেৱৰ আন কোনো নাটত 'যাত্ৰা' শব্দৰ এনে ব্যৱহাৰ পোৱা নাযায়।

এই 'যাত্ৰা' শব্দৰ পৰাই ক্ৰমে 'নাট' বা 'নাটক' শব্দৰ প্ৰচলন হৈছিল বুলি ধাৰণা কৰা হয়। এই দিশৰ পৰাও 'অৰ্জুন ভঞ্জন'ক 'নাট' বুলি অভিহিত কৰাৰ যথাৰ্থতা প্ৰতিপন্ন হয়। সামগ্ৰিকভাৱে ক'ব পাৰি যে মাধৱদেৱৰ নাট্যসৃষ্টিৰ বাটত 'অৰ্জুন ভঞ্জন' এক উল্লেখযোগ্য আৰু ঐতিহাসিক সৃষ্টি।

মন কৰিবলগীয়া কথা যে 'ঝুমুৰা' অভিধাটো মাধৱদেৱে নিজে তেওঁৰ নাট্যসৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত মাধৱদেৱৰ স্বল্পায়তন, নৃত্য-গীত প্ৰধান নাটসমূহৰ স্বকীয় গঠনশৈলী আৰু অনন্য পৰিৱেশন-পদ্ধতিৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি এই নাটসমূহক 'ঝুমুৰা' নামেৰে অভিহিত কৰা হয়। ঝুমুৰাসমূহৰ গঠনশৈলীত কেইবাটাও উল্লেখযোগ্য বৈশিষ্ট্য পৰিলক্ষিত হয়।

১। ক্ষুদ্ৰ কলেৱৰ আৰু একমুখী পৰিস্থিতি ঃ ঝুমুৰাত কোনো বৃহৎ বা জটিল পৌৰাণিক কাহিনীৰ বিস্তৃত উপস্থাপন দেখা নাযায়। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে একোটা নিৰ্দিষ্ট, চুটি ঘটনা বা বিশেষ মুহূৰ্তক কেন্দ্ৰ কৰি নাট্যকাহিনী গঢ়ি তোলা হয়। ফলত নাটসমূহৰ কাহিনী সংক্ষিপ্ত, সৰল আৰু একমুখী ৰূপ লাভ কৰিছে।

২। গীত আৰু ঝুমুৰি ছন্দৰ প্ৰাধান্য ঃ ঝুমুৰাসমূহ মূলতঃ নৃত্য-গীতপ্ৰধান নাট। ইয়াত গীতৰ বিশেষ গুৰুত্ব আছে আৰু সৰহভাগ গীত ঝুমুৰিৰ দৰে ক্ষিপ্ৰ, চুটি আৰু ছন্দোময় ৰূপত ৰচিত। গীত, নৃত্য আৰু ছন্দৰ সমন্বয়ে ঝুমুৰাৰ পৰিৱেশনক অধিক সজীৱ আৰু মনোগ্ৰাহী কৰি তুলিছে।

৩। গদ্য আৰু সূত্ৰধাৰৰ ভূমিকা ঃ ঝুমুৰাৰ গীতসমূহৰ অন্তৰ্নিহিত ভাব আৰু অৰ্থ সহজে দৰ্শকৰ ওচৰত প্ৰকাশ কৰাৰ বাবে সূত্ৰধাৰৰ ভূমিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। সূত্ৰধাৰ আৰু চৰিত্ৰসমূহৰ মাজত ব্যৱহৃত চুটি, স্পষ্ট আৰু সৰল ব্ৰজাৱলী গদ্যই নাট্যকাহিনীৰ বিভিন্ন পৰিস্থিতি আৰু ঘটনাক সুসংহতভাৱে আগবঢ়াই নিয়ে।

৪। নাৰী চৰিত্ৰৰ প্ৰাধান্য ঃ ঝুমুৰাসমূহত নাৰী চৰিত্ৰই বিশেষ গুৰুত্ব লাভ কৰিছে। যশোদা, ৰোহিণী আৰু গোপীসকলৰ দৰে নাৰী চৰিত্ৰৰ মাজেৰে মাতৃস্নেহ, বাৎসল্য, প্ৰেম আৰু ভক্তিৰ বিভিন্ন ৰূপ সুন্দৰভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। এই চৰিত্ৰসমূহে ঝুমুৰাৰ নাট্যবস্তু আৰু আৱেগময় পৰিৱেশক অধিক সমৃদ্ধ কৰিছে।

৫। মানৱীয় অনুভূতি আৰু বাৎসল্য ৰসৰ প্ৰকাশ ঃ ঝুমুৰাৰ অন্যতম প্ৰধান বৈশিষ্ট্য হ'ল শিশু কৃষ্ণৰ চৰিত্ৰৰ মাজেৰে মানৱীয় অনুভূতি আৰু বাৎসল্য ৰসৰ প্ৰকাশ। শিশু কৃষ্ণৰ চো�ৰ-চাতুৰী, দুষ্টালি, কৌতুক, অভিমান আদি স্বাভাৱিক শিশুসুলভ আচৰণৰ জৰিয়তে নাট্যকাৰে কৃষ্ণৰ ঐশ্বৰিক সত্তাতকৈ তেওঁৰ মানৱীয় ৰূপটোক অধিক উজ্জ্বল কৰি তুলিছে। ইয়াৰ ফলত মাতৃস্নেহ, ভক্তি আৰু বাৎসল্য ৰস নাটসমূহত অধিক হৃদয়স্পৰ্শী ৰূপত প্ৰকাশিত হৈছে।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ হাতত অসমীয়া অংকীয়া নাটৰ যি মহিমামণ্ডিত ভেটি গঢ়ি উঠিছিল, তাত ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ লগতে আছিল বৃহৎ আখ্যান, বহল চৰিত্ৰায়ন আৰু দৃশ্যপটৰ বিচিত্ৰ বিস্তৃতি। মাধৱদেৱে গুৰুৰ নাট্য-আদৰ্শক বিনম্ৰভাৱে শ্ৰদ্ধা জনায়ো বিষয়বস্তু আৰু উপস্থাপনৰ ক্ষেত্ৰত এক মৌলিক পথ নিৰ্বাচন কৰিলে। এইক্ষেত্ৰত শংকৰদেৱৰ নাট যদি আছিল মহাকাব্যিক আৰু গম্ভীৰ, আনহাতে মাধৱদেৱৰ ঝুমুৰা হ'ল সংহত, চঞ্চল আৰু অধিক ঘনিষ্ঠ। কাহিনীৰ জটিলতা পৰিহাৰ কৰি মাধৱদেৱে নাট্যমুহূৰ্তসমূহক পৰিস্থিতি প্ৰধান কৰি তুলিলে। এই ক্ষুদ্ৰ পৰিসৰৰ মাজতেই বাৎসল্য, হাস্য, কৌতুক, ভক্তি, অভিমান আৰু মানৱীয় চাতুৰ্যৰ এনে এক গাঢ় নাট্যঘনত্ব তেওঁ সৃষ্টি কৰিলে, যাৰ ফলত ৰসাস্বাদনৰ কোনো অভাৱ অনুভৱ নহয়। স্বল্পায়তনৰ মাজত গভীৰ নাট্যৰস সঞ্চাৰ কৰিব পৰাটোৱেই মাধৱদেৱৰ নাট্য-প্ৰতিভাৰ আটাইতকৈ উজ্জ্বল নিদৰ্শন।

মাধৱদেৱৰ ঝুমুৰাৰ নাট্যঘনত্বৰ উৎকৃষ্ট উদাহৰণ হৈছে 'চো�ৰধৰা'। নাটখনৰ কেন্দ্ৰীয় ঘটনা অতি সৰল- বালক কৃষ্ণই গোপীৰ ঘৰত লৰণু চুৰ কৰিবলৈ গৈ ধৰা পৰে। কিন্তু এই ক্ষুদ্ৰ ঘটনাটোক মাধৱদেৱে যি নাট্যবুদ্ধি আৰু সৃষ্টিশীলতাৰে ৰূপ দিছে, সেয়াই নাটখনক অসাধাৰণ কৰি তুলিছে। কৃষ্ণৰ চৌৰ্যকাণ্ডত কেৱল দুষ্টালিয়েই নাই। ইয়াত শিশুমনৰ কৌশল, আত্মপক্ষ সমৰ্থনৰ চেষ্টা আৰু পৰিস্থিতিৰ পৰা নিজকে উদ্ধাৰ কৰাৰ বুদ্ধিও প্ৰকাশ পাইছে। কৃষ্ণ ধৰা পৰাৰ পিছত গোপীসকলে যশোদাৰ ওচৰত অভিযোগ কৰে। যশোদাৰ মাতৃসুলভ শাসন, গোপীসকলৰ অভিযোগ আৰু কৃষ্ণৰ চতুৰ আত্মপক্ষ সমৰ্থনৰ মাজত এক স্বাভাৱিক নাট্য-সংঘাতৰ সৃষ্টি হয়। কৃষ্ণই নিজৰ দোষ ঢাকিবলৈ মাকক নিজৰ পক্ষলৈ অনাৰ চেষ্টা কৰে। এই পৰিস্থিতিৰ পৰাই হাস্যৰসৰ সৃষ্টি হোৱাৰ লগতে মাতৃ-পুত্ৰৰ গভীৰ স্নেহৰ সম্পৰ্কও প্ৰকাশ পাইছে। 'চো�ৰধৰা'ৰ বিশেষত্ব হ'ল— কৃষ্ণ একে সময়তে দুষ্ট আৰু নিষ্পাপ। তেওঁৰ চুৰি, আত্মপক্ষ সমৰ্থন আৰু মাকৰ মৰম লাভৰ আকাংক্ষা সকলোতে শিশুসুলভ স্বাভাৱিকতা আছে। ঈশ্বৰীয় চৰিত্ৰ এটা সাধাৰণ শিশুৰ ৰূপত প্ৰকাশ পোৱাত ভক্তিৰসৰ সৈতে বাৎসল্য আৰু হাস্যৰসৰ সুন্দৰ সমন্বয় ঘটিছে। ইয়াৰ ফলত কৃষ্ণ দৰ্শকৰ অতি ওচৰৰ এক আপোন শিশুৰ ৰূপত প্ৰতিভাত হৈছে।

একেদৰে 'পিম্পৰা গুচোৱা' নাটতো বালক কৃষ্ণৰ দুষ্টালি আৰু তাৰ পৰিণতিক কেন্দ্ৰ কৰি নাট্যৰস সৃষ্টি কৰা হৈছে। গোপীসকলৰ অভিযোগ, যশোদাৰ ভৰ্ৎসনা, কৃষ্ণৰ অভিমান আৰু আত্মপক্ষ সমৰ্থনৰ মাজেৰে শিশুমনৰ এক স্বাভাৱিক ছবি প্ৰকাশ পাইছে। ■ *১০ পৃষ্ঠাত*

অষ্টম পৃষ্ঠাৰ পৰা ঃ —

নিষ্ঠুৰ নিয়তি

মণিৰ খবৰ ল'বলৈ আহিছে। মণিৰ অৱস্থা একেবাৰেই বেয়া। তাই কান্দি কান্দি চকু-মুখ ফুলাই দিছে।

লাহে লাহে বিয়াৰ দিন ওচৰ চাপিল। ঘৰখনত কামেই কাম, কাৰো ক'তো সময় নাই। একমাত্ৰ ছোৱালী মণিৰ বিয়া। কিমান যে মাক-দেউতাকৰ আনন্দ। ঘৰলৈ আলহীৰ সোঁত বৈছে। লাৱণ্যই সোধা-পোছা কৰি অন্ত পোৱা নাই। লগতে মাষ্টৰো ব্যস্ত। ল'ৰাবিলাকক ৰভা-পৰলা দিবলৈ দিহা-পৰামৰ্শ দিব লগা হৈছে। ক'ত কেনেকৈ আলহী বহাব, ক'ত খোৱা-লোৱা কৰিবলৈ দিব, কোনে কেনেকৈ গে'ট সজাব ইত্যাদি।

ইফালে মণিৰ খবৰ ল'বলৈ মাক-দেউতাকৰ আজৰি নাই। মণিয়ে কান্দি কান্দি ৰূমৰ ভিতৰতে আছে। আজি বাদে কাইলৈ তাইৰ বিয়া। তাই মুখ খুলি দেউতাকক কথা এটাও ক'ব নোৱাৰিলে। তাই আজি বিপাঙত পৰিছে। তাইৰ বাৰে বাৰে ৰাহুলৰ কথা মনত পৰিছে। তাই একমাত্ৰ ককায়েক ৰাহুললৈ। ৰাহুল থকা হ'লে আজি তাইৰ মনৰ কথা সুধি বিয়া পাতিলেহেঁতেন। নিতুৰ লগত ৰাহুলৰ ভাল বন্ধুত্ব আছিল। সি জীয়াই থকা হ'লে আজি নিতুৰ সমানেই হ'লহেঁতেন।

মণিয়ে ৰাহুলৰ কথা ভাবি ভাবি উচুপি উচুপি ৰূমৰ ভিতৰতে বহি আছিল। এনেতে লাৱণ্যই মণিৰ ৰূমলৈ সোমাই আহিল। মাকে মণিক সুধিলে, মণি তোৰ মাধৱক পছন্দ হৈছে নে নাই? মণিয়ে টপৰাই মাতিলে— মা তোমালোকৰ পছন্দ হৈছে যেতিয়া মোৰ নহ'ব কিয়? মাকে মণিৰ কথাত বৰ আনন্দ পালে। একমাত্ৰ জীয়ৰী মণি সুখত মাক-দেউতাকো বহুত সুখী।

মাক ৰূমৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ লগে লগেই দুৱাৰখন বন্ধ কৰি কিমান যে চিঞৰি চিঞৰি কান্দিলে মণিয়ে। তাই মনত বহুত দুখ কিন্তু মাকে আঘাত পায় বুলিহে মণিয়ে পছন্দ হৈছে বুলি মাকক মিছা মাতিলে।

ৰাতি ১২ বাজিছে, মণিৰ চকুত টোপনি নাই। নানান চিন্তাই তাইক হেঁচা মাৰি ধৰিছে।

ইফালে, কাম কৰি ভাগৰি পৰা মাক-দেউতাকে টোপনিত লালকাল হৈ শুই পৰিছে। এনেতে মণিয়ে হাতত কাগজ আৰু কলমটো তুলি লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে।

পূজনীয়া মা আৰু দেউতা, মোৰ মৰম ল'ব। মই আপোনালোকৰ কথা ৰাখিব নোৱাৰিলো। আপোনালোকে মোৰ মনৰ কথা এবাৰো নুসুধিলে। অৱশেষত মই আপোনালোকক বহুত দুখ দিলো। মোক ক্ষমা কৰিব। আপোনালোকৰ অভাগিনী 'জী মণি'।

চিঠিখন লিখি তাই গাৱঁৰ তলত থ'লে আৰু নিজে পিন্ধি থকা চাদৰখনেৰে তাই ডিঙিত মেৰিয়াই ফেনখনত ওলমি দিলে। তৎক্ষণাৎ তাইৰ প্ৰাণবায়ু উৰি গ'ল। মণি আৰু আজি এই সংসাৰত নাই।

পিছদিনা পুৱা লাৱণ্য আৰু মাষ্টৰে বাকী থকা কামবোৰ সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ লৰালৰি কৰিছে। আজি বিয়া। অলপ দেৰি পিছত ৰভাতলী ভৰি পৰিব মানুহেৰে।

লাৱণ্যই মণিক জগাবলৈ বুলি শোৱা কোঠালৈ গ'ল। দুৱাৰৰ বাহিৰৰ পৰাই মাকে মাত লগালে মাকে কেইবাবাৰো মাতিলে, কিন্তু মণিৰ কোনো সঁহাৰি নাপালে।

এনেতে লাৱণ্যই মাষ্টৰক কথাটো ক'লো আৰু দেউতাকে আহি মাতিব ধৰিলে, তেতিয়াও মণিৰ একো উত্তৰ নাপাই দেউতাকে দুৱাৰখন গোৰ মাৰি ভাঙি মণিৰ কোঠালৈ সোমাই গ'ল আৰু এটা চিঞৰ মাৰি মাষ্টৰ বহি পৰিল। লাৱণ্যই একো ধৰিব পৰা নাছিল, ইফালে-সিফালে চাই একো নেদেখি তাইৰ চকু ফেনখনলৈ গ'ল, দেখে যে মণি ওলমি আছে। মণিক দেখা পাই লাৱণ্য লগে লগে বেহুঁচ হৈ পৰিল। শোৱাৰ পৰা আৰু লাৱণ্যক উঠাব নোৱাৰিলে। তেওঁ তাতেই শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰিলে।

নিষ্ঠুৰ নিয়তিয়ে বৰা ছাৰক একেবাৰে অকলশৰীয়া কৰি থৈ গ'ল। ■

চতুর্থ পৃষ্ঠাৰ পৰা ঃ —

বৈষ্ণৱ আদর্শত চাৰি সংহতিৰ তাৎপর্য

বান্ধোন উজনিত যেনে কটকটীয়া নামনিত কিন্তু তেনে নহয়। নামনি অসমৰ স্তৱসমূহে মহাপুৰুষীয়া শংকৰ-মাধৱৰ আদর্শ মানি চলে, ইয়াত বিৰোধ বা মতানৈক্য বৰ বেছি নাই। অৱশ্যে কর্মকাণ্ড মনা-নমনা অথবা শ্রীকৃষ্ণৰ বিগ্রহ মনা-নমনা সম্পর্কে মতান্তৰ ঘটে যদিও সমিলমিলৰ মাজেদি ভক্তসকলে সেৱা ভক্তি আগবঢ়ায়।

চাৰি সংহতিৰ সত্রসমূহৰ মূল থলী শ্রীমদ্ভাগৱত আৰু শ্রীকৃষ্ণ। কিন্তু সংহতিৰ বিভাজনে নীতি আৰু আদর্শৰ কিছু পৰিৱর্তন আনিছে। ব্রহ্ম সংহতিৰ সমূহত বামুণীয়া প্রভাৱ বেছি বুলি কোনো কোনোৱে অভিযোগ কৰে। ইয়াত শ্রীকৃষ্ণ বা নাৰায়ণৰ লগতে লক্ষ্মীয়েও স্থান পাইছে, বিগ্রহো আছে। কিছু পৰিমাণে বৈদিক নীতি-নিয়মো ৰক্ষা কৰি চলে।

নিকা সংহতিৰ সত্রসমূহে শংকৰ-মাধৱৰ আদর্শেৰে নিকা হৈ থকা বুলি দাবী কৰে। কাল সংহতিৰ সত্রসমূহত বহুতো উদাৰ নিয়ম-নীতিয়ে প্রাধান্য লাভ কৰিছে। জনজাতীয় বা সর্বসাধাৰণ লোকক আকর্ষণ কৰিবলৈ বহুতো নীতি-নিয়ম শিথিল কৰি দিয়ে। উদাৰ নীতি-নিয়মৰ কাৰণে সাধাৰণ লোক আকৃষ্ট হৈছে আৰু ভক্তৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পাইছে। পুৰুষ সংহতিৰ সত্রসমূহে শংকৰদেৱৰ জীয়াৰী বংশৰ বা নাতি জীয়াৰীৰ বংশৰ তেজ থকা কাৰণে গৌৰৱবোধ কৰে আৰু গুৰুজনাৰ আদর্শ মানি চলা বুলি দাবী কৰে।

ওপৰত উল্লেখ কৰা চাৰিগৰাকী গুৰুৰ সত্রসমূহৰ বাহিৰেও অসমত চৈতন্যপন্থীৰ সত্রও আছে। বংগ দেশত চৈতন্যপন্থীসকলৰ কোনো সত্র নাই। গৌৰীয় মঠহে আছে। অসমতো ঠায়ে ঠায়ে গৌৰীয় মঠ বা আশ্রম বহুত আছে। সেইবোৰত শংকৰদেৱ-মাধৱদেৱৰ নীতি-আদর্শ বুলিবলৈ বিশেষ একো নাই। সত্র এক বিশাল ধর্মীয় অনুষ্ঠান। চাৰিওজনা বৈষ্ণৱ গুৰুৰ প্রতি থকা শ্রদ্ধাৰ এক চিৰ পূজ্যৰ সেৱাৰ থলী।

এই পৰিত্র ভাদ মাহত আমাৰ চিন্তা-চর্চা ভগৱৎমুখী হোৱা উচিত। অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতি সমাজ আৰু আদর্শৰ সোণসেৰীয়া পথ নির্মাণ কৰি থৈ যোৱা সর্বকালৰ সর্বশ্রেষ্ঠ মহাপুৰুষ শ্রীমন্ত শংকৰদেৱ-মাধৱদেৱৰ আদর্শৰে আমাৰ দেশখনৰ মংগলৰ বাবে বাবে তেৰাসৱৰ আদর্শৰ প্রতি প্রণাম তথা ভক্তিৰ সেৱা এভাগি আটায়ে আশীর্বাদ হিচাপে গ্রহণ কৰো আহক।

।। জয় গুৰু শংকৰ।।

পঞ্চম পৃষ্ঠাৰ পৰা ঃ —

অসমত ভূমিকম্পৰ সম্ভাৱনা আৰু

সম্প্রতি গুৱাহাটী, ডিব্রুগড়, যোৰহাট, শিলচৰৰ দৰে চহৰবোৰত অনিয়ন্ত্রিতভাৱে পকী অট্টালিকা গঢ়ি উঠিছে। বহুক্ষেত্রত ভূমিকম্প প্রতিৰোধী নিয়ম নমনাকৈ অতি কম ঠাইৰ ভিতৰত এইবোৰ নির্মাণ কৰা হৈছে। চহৰৰ ঠেক গলি, পদপথৰ অভাৱ আৰু ওলমি থকা বিজুলীৰ তাঁৰবোৰে ডাঙৰ দুর্যোগৰ সময়ত উদ্ধাৰ কার্যত প্রচণ্ড বাধাৰ সৃষ্টি কৰিব।

পাহাৰীয়া অঞ্চলত বৰষুণৰ দিনত ভূমিকম্প হ'লে তীব্র ভূমিস্খলন হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে। তেনেকৈ ব্রহ্মপুত্রৰ মথাউৰিবোৰ ভূমিকম্পত ভাঙিলে হঠাৎ বানপানীৰ সৃষ্টি হৈ ভয়ানক দুর্যোগে দেখা দিব পাৰে। গতিকে অসমত ভূমিকম্পৰ পৰা বাচিবলৈ হ'লে ঘৰ-দুৱাৰ নির্মাণত 'বিল্ডিং ক'ড' বা ভূমিকম্পপ্রতিৰোধী নিয়ম কঠোৰভাৱে পালন কৰাটো বাধ্যতামূলক হ'ব লাগিব। পুৰণি হাস্পতাল, স্কুল আৰু চৰকাৰী ভৱনসমূহৰ শক্তি পৰীক্ষা কৰি প্রয়োজনেৰে পুনৰ শক্তিশালী কৰি তোলাটো জৰুৰী।

ইফালে, সাধাৰণ ৰাইজৰ মাজত সচেতনতা বৃদ্ধি কৰাটো অত্যন্ত প্রয়োজনীয়। কম্পন আৰম্ভ হ'লে সাৱধানে মজবুত মেজৰ তলত সোমোৱা, আত্মসংযম ধৰি ৰখা আৰু লৰা-ঢপৰা নকৰাৰ দৰে প্রাথমিক অভ্যাস গঠনে বহু জীৱন ৰক্ষা কৰিব পাৰে। প্রত্যেক পৰিয়ালৰে জৰুৰীকালীন সময়ৰ বাবে খাদ্য, পানী, প্রাথমিক চিকিৎসাৰ সামগ্রীৰে এটা বেগ সাজু থকা উচিত। দুর্যোগ ব্যৱস্থাপনা বিভাগ আৰু স্থানীয় ৰাইজৰ সন্মিলিত প্রচেষ্টাইহে আমাক এক সুৰক্ষিত ভৱিষ্যৎ দিব পাৰে। প্রকৃতিৰ বলক আমি ৰোধ কৰিব নোৱাৰো; কিন্তু সঠিক শিক্ষা, সজাগতা আৰু বিজ্ঞানসন্মত প্রস্তুতিৰে আমি মহাবিপদকো সম্পদ আৰু সুৰক্ষালৈ ৰূপান্তৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগিব। ■

নৱম পৃষ্ঠাৰ পৰা ঃ —

মাধৱদেৱৰ ঝুমুৰা ক্ষুদ্র পৰিসৰত

দোষ কৰাৰ পিছত শাস্তিৰ ভয়, নিজকে নির্দোষ প্রমাণ কৰাৰ চেষ্টা আৰু মাকৰ মৰম বিচৰা —এই সার্বজনীন শিশুসুলভ প্রৱণতাসমূহ মাধৱদেৱে অতি নিখুঁতভাৱে চৰিত্রত প্রতিফলিত কৰিছে।

মাধৱদেৱৰ নাট্যপ্রতিভাৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্য হৈছে, ক্ষুদ্র ঘটনাক গভীৰ নাট্যৰসলৈ উন্নীত কৰা। 'চোৰধৰা' বা 'পিম্পৰা গুচোৱা'ৰ কাহিনী বিস্তৃত নহয় আৰু চৰিত্রৰ সংখ্যাও সীমিত। তথাপি সংঘাত, সংলাপ, চৰিত্রৰ আচৰণ আৰু ৰসসৃষ্টিৰ সুসমন্বয়ে এই সৰু ঘটনাসমূহক মনোগ্রাহী নাট্যৰূপ দিছে। ইয়াৰ পৰা বুজা যায় যে নাটকৰ মহত্ত্ব কাহিনীৰ বিস্তৃতি বা চৰিত্রৰ সংখ্যাৰ ওপৰত নহয়, নাট্যকাৰৰ সৃষ্টিশীলতা আৰু উপস্থাপনৰ শক্তিৰ ওপৰতহে নির্ভৰ কৰে। মাধৱদেৱৰ ঝুমুৰা কেৱল হাস্যৰসৰ নাট নহয়। 'ভূমি লেটোৱা' আৰু 'ভোজন বিহাৰ' আদি নাটতো বালক কৃষ্ণৰ লীলা-খেলা, শিশুসুলভ আচৰণ আৰু ভক্তিৰ বিভিন্ন ৰূপ প্রকাশ পাইছে। কৃষ্ণ ইয়াত কেৱল দূৰৱর্তী অলৌকিক ঈশ্বৰ নহয়, তেওঁ ঘৰৰ সন্তান, মাকৰ মৰমৰ পাত্র আৰু গোপ-গোপীৰ চেনেহৰ কেন্দ্র। এই মানৱীয় ৰূপৰ মাজেৰেই তেওঁৰ ঐশ্বৰিকস্বৰূপ অধিক আকর্ষণীয় হৈ উঠিছে।

ঝুমুৰাত বাৎসল্যৰসৰ প্রকাশ বিশেষ তাৎপর্যপূর্ণ। যশোদাৰ স্নেহ, শাসন, উদ্বেগ আৰু মৰমৰ মাজেৰে শিশু কৃষ্ণৰ যি ৰূপ প্রকাশ পাইছে, সেয়া অসমীয়া বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ এক অমূল্য সম্পদ। মাধৱদেৱে ঈশ্বৰক মানৱীয় সম্পর্কৰ মাজলৈ আনি দর্শকৰ সৈতে এক আন্তৰিক সম্পর্ক স্থাপন কৰিছে। সেয়ে ভক্তিৰসৰ সৈতে হাস্য, কৌতুক, বাৎসল্য, অভিমান আদি মানৱীয় অনুভূতিৰ সুন্দৰ সমন্বয় ঘটিছে। মাধৱদেৱৰ সংলাপ ৰচনাতো অসাধাৰণ দক্ষতা দেখা যায়। মাধৱদেৱৰ ঝুমুৰাত ব্যৱহৃত ব্রজাৱলী ভাষা কেৱল কৃত্রিম বা আলংকাৰিক নহয়, বৰঞ্চ ইয়াৰ সংলাপসমূহৰ চুটি বাক্য গঠনে ক্ষিপ্র গতি আৰু ঘৰুৱা আন্তৰিকতা প্রদান কৰিছে। একেদৰে, ঝুমুৰাৰ গীতসমূহত প্রয়োগ কৰা ঝুমুৰি বা চুটি ছন্দৰ পদ বিন্যাসে নাট্য কাহিনীৰ আৱেগ আৰু নৃত্যৰ তাল-মানক এক অপূর্ব সাংগীতিক গতিশীলতাৰে সজীৱ কৰি তুলিছে। যশোদা-কৃষ্ণৰ কথোপকথনত মাতৃ-পুত্রৰ আন্তৰিকতা, গোপীসকলৰ অভিযোগত ক্ষোভ আৰু কৃষ্ণৰ উত্তৰত শিশুসুলভ চাতুর্য প্রকাশ পাইছে। সংলাপসমূহ স্বাভাৰিক আৰু অভিনয়োপযোগী। ইয়াৰ লগতে গীত, নৃত্য আৰু অভিনয়ৰ সমন্বয়ে ঝুমুৰাৰ পৰিৱেশনক অধিক সজীৱ আৰু আকর্ষণীয় কৰি তুলিছে। গীতে আৱেগ প্রকাশ কৰে, নৃত্যই সেই আৱেগক দৃশ্যমান কৰে আৰু অভিনয়ে চৰিত্রৰ অন্তর্জগত দর্শকৰ সন্মুখত মুকলি কৰে।

পৰিশেষত ক'ব পাৰি যে মাধৱদেৱৰ ঝুমুৰা অসমীয়া নাট্য-সাহিত্যৰ এক অমূল্য সম্পদ। শংকৰদেৱৰ নাট্য-আদর্শৰ পৰা প্রেৰণা লৈও মাধৱদেৱে নিজৰ স্বকীয় নাট্যবোধেৰে এক স্বতন্ত্র শৈলী গঢ়ি তুলিছিল। ক্ষুদ্র ঘটনাক নাট্যঘনত্ব প্রদান, শিশুকৃষ্ণৰ মানৱীয় ৰূপ উন্মোচন, হাস্য আৰু বাৎসল্যৰসৰ সমন্বয়, স্বাভাৰিক সংলাপ তথা গীত-নৃত্য-অভিনয়ৰ সুসমন্বয়— এই সকলোবোৰে তেওঁৰ ঝুমুৰাক অনন্য কৰি তুলিছে। সেয়ে মাধৱদেৱৰ ঝুমুৰা কেৱল ভক্তিমূলক নাট নহয়। ই অসমীয়া ভাষা, সাহিত্য, সংগীত, নৃত্য আৰু অভিনয়-পৰম্পৰাৰ এক উজ্জ্বল সাংস্কৃতিক সম্পদ।

তথ্যসূত্র ঃ ১। মাধৱদেৱৰ সাহিত্য, সম্পাদক ঃ ভৱপ্রসাদ চলিহা, প্রকাশক-শ্রীমন্ত শংকৰদেৱ সংঘ।

২। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ-মাধৱদেৱৰ অংকীয়া নাট আৰু ঝুমুৰা, সম্পাদনা ঃ ড° প্রদীপ হাজৰিকা আৰু ড° ইন্দিৰা শইকীয়া বৰা, প্রকাশক-শ্রীমন্ত শংকৰদেৱ সংঘ।

৩। অংকীয়া ভাওনা, ড° কেশৱানন্দ দেৱগোস্বামী, প্রকাশক-বনলতা, গুৱাহাটী। ■

প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ পৰা ঃ —

বিশ্বশিল্পী বিশ্বকর্মা

আহক, এতিয়া বিশ্বকর্মাৰ জন্ম বৃত্তান্ত জানি লওঁ। পুৰণি কালত নৈমিষ অৰণ্যত এদিনাখন ঋষিমুণি বহি নানা ধর্মালোচনা কৰি আছিল। এই আলোচনাৰ মাজতে সকলো ঋষিগণে সৌতিক ঋষিক সম্বোধন কৰি সুধিছিল- "হে ঋষিবৰ, বিশ্বকর্মাৰ কিদৰে জন্ম হ'ল অনুগ্ৰহ কৰি আপুনি আমাক জনাবনে? তেতিয়া সৌতিক ঋষিয়ে ঋষিগণক কৈছিল- বিশ্বকর্মাৰ জন্ম বৃত্তান্ত অতি বিতোপন। সৃষ্টিৰ পাতনি মেলি প্ৰজাপতি ব্ৰহ্মাই চিন্তা কৰিছিল যে বিশ্ব সৃষ্টিৰ দায়িত্ব কাৰ হাতত অর্পণ কৰিব। সেই মর্মে ব্ৰহ্মাই এজন মানস পুত্ৰৰ বাবে ধ্যানত বহিল। যথা সময়ত এক নাভি পদ্মাসনত এক বিতোপন সুন্দৰ সুঠাম দেহৰ পুত্ৰ সন্তান লাভ কৰে। জন্ম লৈ কুমাৰে হৃদয়ৰ মাজে বিষ্ণুনাম স্মৰণ কৰি পিতৃ প্ৰজাপতি ব্ৰহ্মাক ভক্তিভাবে প্ৰণাম কৰিলে। পিতৃ ব্ৰহ্মাইয়ো মানস পুত্ৰৰ মূৰত হাত দি তেওঁৰ যশস্যা যাতে গোটেই সংসাৰত বিয়পি পৰে তাৰ বাবে আশীর্বাদ দিয়ে। পিছত প্ৰজাপতি ব্ৰহ্মাই পুনৰ পদ্মাসনত বহি মানস পুত্ৰৰ বাবে এটা হাতীৰ সৃষ্টি কৰি বাহন হিচাপে পুত্ৰক উপহাৰ দিলে। ব্ৰহ্মাৰ মানস পুত্ৰ বিশ্বকর্মাই বিষ্ণুৰ ধ্যান আৰম্ভ কৰি প্ৰথমে স্বর্ণৰে নির্মিত প্ৰভূৰ বিষ্ণুৰ আসনখন সৃষ্টি কৰে। ইয়াৰ পিছত মহাত্যাগী দধীচি ঋষিৰ অস্থিৰ পৰা 'ব্ৰজ' নামৰ এবিধ অস্ত্ৰ নির্মাণ কৰি 'বৃত্তাসুৰ' বধৰ বাবে দেৱৰাজ ইন্দ্ৰক অর্পণ কৰি দেৱতাসকলক ৰক্ষা কৰিছিল। হয়গ্ৰীৱ নামৰ এজন অসুৰ হাড়েৰে অতি সুন্দৰকৈ চক্ৰ নির্মাণ কৰি উলিয়াইছিল অসুৰক নিধন কৰি ভক্তক ৰক্ষাৰ উদ্দেশ্যে। দেৱতাসকলৰ পৰিধানৰ বাবে বিচিত্ৰ বেশ-ভূষা তথা অলংকাৰ পাতি আৰু ভ্ৰমণ বিচৰণৰ বাবে বিভিন্ন উৰণীয়া ৰথ, বাহন নির্মাণ কৰিছিল। ইয়াৰোপৰি দেৱ-দেৱীৰ অস্ত্ৰ, বাদ্যযন্ত্ৰ, যজ্ঞশালাদি নির্মাণ কৰাৰ উপৰি এইজনা খনিকৰৰ কৃপাতে নির্মাণ হৈ উঠিছিল বৃন্দাবন, জগন্নাথ আদি তীর্থ নির্মাণৰো। বিশ্বকর্মাই সত্যযুগত 'স্বর্গ', ত্ৰেতা যুগত লংকা আৰু দ্বাপৰ যুগত 'দ্বাৰকা' সাজি উলিয়াইছিল বুলি প্ৰাচীন ভাৰতীয় হিন্দু শাস্ত্ৰত পোৱা যায়। বিভিন্ন শাস্ত্ৰত বিশ্বকর্মাক বিশ্বখনিকৰ হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া হৈছে। ব্ৰহ্মবৈৱৰ্ত পুৰাণত বিশ্বকর্মাক সমগ্ৰ বিশ্ব নির্মাণ কাৰকৰ লগতে স্বর্গৰ ৰাজধানী অমৰাৱতী, দ্বাৰকানগৰী আদি নির্মাণ কৰাৰ কথা উল্লেখ আছে। মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে তেওঁৰ কীর্ত্তন পুথিত বর্ণনা কৰিছে এনেদৰে- মহাৰাজ ইন্দ্ৰদ্যুম্নই ঈশ্বৰ প্ৰাপ্তিৰ বাবে বহু তপ-জপ, যজ্ঞ কৰি একো ফল নোপোৱাত হতাশ হৈ শেষত এদিন সাগৰৰ তীৰত বহি থাকোতে নিদ্ৰাত মগ্ন হৈপৰিছিল। পিছত ভগৱান বিষ্ণুৱে চতুর্ভূজ ৰূপ ধাৰণ কৰি নিদ্ৰামগ্ন ৰজাক সপোনত দর্শন দি কৈছিল- ভগৱানৰ দশ অৱতাৰৰ ভিতৰত এটা অৱতাৰ হ'ল ৰৰাহ অৱতাৰ। শাস্ত্ৰানুসৰি এই ভগৱানৰ ৰৰাহ অৱতাৰৰ সময়চোৱাতে স্থাপন হৈ উঠিছিল জগন্নাথ পুৰী। সেই সময়ত পুৰীৰ সমুদ্ৰ তীৰত আছিল নীলগিৰি নামৰ এখন পর্বত। এই পর্বতখনত ভগৱানে সৃষ্টি কৰিছিল এজোপা কল্পবৃক্ষৰ। ৰৰাহৰূপী ভগৱান বিষ্ণুৱে 'লীলায়ে দন্তৰ অগ্ৰে ভূমি' উদ্ধাৰ কৰাৰ পিছত এই কল্পবৃক্ষৰ তলত জিৰণি লৈছিল। বিশ্ববসু নামৰ এজন ব্যাধে বিষ্ণুৰ পূজা অর্চনা কৰিছিল নীলবর্ণ ৰৰাহৰূপী নাম লৈছিল নীলমাধৱ। দেৱতাসকলেও বিষ্ণুৰ এই ৰৰাহ অৱতাৰ চাবলৈ আহিছিল। স্বর্গৰ এই দেৱী-দেৱতাসকলে আনকি বিশ্ববসুক বিষ্ণুৰ পূজাৰ বাবে সামগ্ৰীও যোগান ধৰিছিল। অৱন্তী দেশৰ বিষ্ণুভক্ত ৰজা ইন্দ্ৰদ্যুম্নই ঘটনাক্ৰমে জটিল মুনিৰ পৰা নীলগিৰি পর্বতত ৰৰাহৰূপী বিষ্ণুৱে নীলমাধৱ নাম লৈ থকা জানিব পাৰিলে। এই 'নীলমাধৱৰ' সন্ধানত বিদ্যাপতি ক্ৰমে এগৰাকী মন্ত্ৰীক ৰজা ইন্দ্ৰদ্যুম্নই প্ৰেৰণ কৰিছিল। মন্ত্ৰী বিদ্যাপতিয়ে উক্ত পর্বতখনলৈ গৈ ব্যাধ বিশ্ববসুক লগ পাই নীলমাধৱৰ অৱস্থিতি সম্বন্ধে জানিব বিচাৰে যদিও এই সন্দর্ভত একো কোৱা নাছিল। পিছত মন্ত্ৰী বিদ্যাপতিয়ে অতি কৌশলেৰে বিশ্ববসুৰ কন্যাক প্ৰেমপাশত বান্ধি লৈ এই কন্যাৰ দ্বাৰাই পিতৃক সৈমান কৰোৱাত নীলমাধৱ মন্দিৰৰ গোপন স্থান বুজাই দিছিল আৰু এই মন্দিৰলৈ গৈ ভোগ-প্ৰসাদ ভোজন কৰি বিদ্যাপতিয়ে নিশা বিশ্ববসুৰ ওচৰত কটাই পিছদিনা অৱন্তী অভিমুখে ৰাওনা হৈছিল। অতি গোপন স্থানত থকা এই নীলমাধৱ মন্দিৰত পূজা-অর্চনাও গোপনে কৰিছিল। মূলতঃ দেৱ-দেৱতাসকল আৰু ব্যাধ জাতিৰ লোকসকল আছিল প্ৰভূ নীলমাধৱৰ ভক্ত। বিশ্ববসু আছিল ব্যাধ জাতিৰ ৰজা। নীল পর্বতত থকা নীলমাধৱ মন্দিৰৰ অৱস্থিতি বিদ্যাপতিয়ে সকলো কথা বিষ্ণুভক্ত ৰজা ইন্দ্ৰদ্যুম্নক সবিশেষ বুজাই দিছিল। পিছত ৰজাই বিদ্যাপতিৰ তথ্য অনুসৰি ৰাওনা হৈ ভক্ত স্থান পাই যদিও তাৰ পৰা নীলমাধৱ অন্তর্ধান হৈছিল। বিষ্ণুভক্ত ৰজা ইন্দ্ৰদ্যুম্ন হতাশ হৈ পৰিছিল আৰু উভতিছিল। পিছত ভগৱান বিষ্ণুৱে চতুর্ভূজ ৰূপ ধাৰণ কৰি ৰজা ইন্দ্ৰদ্যুম্নক সপোনত সাক্ষাৎ দি কৈছিল তেওঁ ৰজাক সাগৰত প্ৰাতঃস্নান কৰাৰ সময়ত সাক্ষাৎ দিব। ৰজাই পুৰা সাগৰত পাৰলৈ গৈ স্নানাদি কৰোতেই সাক্ষাৎ দিলে বিষ্ণুৱে। বিষ্ণুৰ সৈতে উটি আহিছিল সাগৰৰ পানীত এজোপা দাৰু বৃক্ষ। দাৰু বৃক্ষডাল ৰ'ল কিন্তু ভগৱান বিষ্ণু অন্তর্ধান হ'ল। পিছত বিষ্ণুৱে এজন বুঢ়া ব্ৰাহ্মণৰ ৰূপ লৈ ৰজাৰ ওচৰত উপস্থিত হৈ এই বৃক্ষডালৰ পৰা জগন্নাথ, সুভদ্ৰা আৰু বলোৰামৰ প্ৰতিমা নির্মাণ কৰি মন্দিৰ নির্মাণ কৰিবলৈ ক'লে আৰু এই নির্মাণৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁক সহায় কৰিম বুলিও কথা দিছিল। ইন্দ্ৰদ্যুম্ন ৰজাই কুঠাৰেৰে নিজ হাতে বৃক্ষডাল টুকুৰা কৰিবলৈ সাজু হোৱাত বিপ্ৰ ৰূপধাৰী বিষ্ণুৱে বিশ্বকর্মা সহিতে উক্ত স্থানত উপস্থিত হৈ ৰজাক কৈছিল- হে ৰজা এই নির্জন ঠাইত তুমি অকলে আহি কি কার্যৰ বাবে গছডাল ছেদন কৰিলা। উত্তৰত ৰজাই কৈছিল- ভগৱান বিষ্ণুক আৰাধনা কৰাৰ ইচ্ছা মোৰ প্ৰৱল হৈছে, সেয়ে ইয়াৰ পৰা মই জগন্নাথ, সুভদ্ৰা আৰু বলোৰামৰ প্ৰতিমা তৈয়াৰ কৰিম। তেতিয়া ছদ্মবেশী ব্ৰাহ্মণে ৰজাক কৈছিল- এওঁ বিশ্বকর্মা। এওঁ তোমাক প্ৰতিমা সাজি দিব। বাঢ়ৈৰূপী বিশ্বকর্মাই ৰজা ইন্দ্ৰদ্যুম্নক কৈছিল- তেওঁ মূর্ত্তিকেইটাৰ কাম শেষ নকৰালৈকে মন্দিৰৰ দুৱাৰ বন্ধ থাকিব যাতে তেওঁ ওলাই নহা পর্যন্ত কোনেও তেওঁক নামাতে আৰু এই দুৱাৰ খুলি নিদিয়ে। মন্দিৰৰ ভিতৰত বাঢ়ৈৰ বহুদিন অতিবাহিত হোৱাত ইন্দ্ৰদ্যুম্ন ৰজাৰ পত্নী ঘুনুচাইবন্ধ হৈ থকা দুৱাৰখন খুলি দিবলৈ অনুৰোধ জনাইছিল। কাৰণ, মন্দিৰৰ ভিতৰৰ পৰা বাঢ়ৈজনে কৰা নির্মাণ কার্যৰ কোনো শব্দ ঘুনুচাই শুনিবলৈ পোৱা নাছিল আৰু অনাহাৰত মৃত্যু মুখত পৰা বুলি ভাবিছিল। পত্নী ঘুনুচাৰ অনুৰোধত ৰজা ইন্দ্ৰদ্যুম্নই প্ৰথমে বন্ধ দুৱাৰ খুলিবলৈ ইতস্তত কৰিছিল যদিও পত্নীৰ অনুৰোধৰ হেঁচাত অৱশেষত ৰজা বিচলিত হৈ বন্ধ দুৱাৰ খুলি দিছিল। ৰজাই দুৱাৰ খুলি মূর্ত্তিৰ অর্ধনির্মিত অৱস্থা দেখিবলৈ পাইছিল। বন্ধ দুৱাৰ খুলি দিয়াত ৰজাৰ সৈতে পূর্বে কৰা চুক্তি ৰজাই ভংগ কৰাৰ বাবে বাঢ়ৈৰূপী বিশ্বকর্মাই পুনৰ কাম নকৰাৰ কথা ৰজা ইন্দ্ৰদ্যুম্নৰ আগত প্ৰকাশ কৰাত ৰজা চিন্তিত হৈ পৰিছিল। তেতিয়া ভগৱান বিষ্ণুৱে আৱির্ভাৱ হৈ ৰজাক কৈছিল- চিন্তাৰ কোনো কাৰণ নাই। এয়া তোমালোকৰ পৰীক্ষাহে আছিল। তোমালোক যে সঁচাকৈয়ে দৰদী, মৰমিয়াল আৰু মানৱতাবাদী সেয়া মোৰ প্ৰমাণ হ'ল। মই এই ৰূপতেই মন্দিৰত বিৰাজমান হৈ থাকিম। সেই অনুসৰিয়েই আজিও আমি জগন্নাথ মন্দিৰত হাত-ভৰি নোহোৱা মূর্ত্তিয়েই দেখিবলৈ পাওঁ। বিশ্বৰ প্ৰথমগৰাকী শিল্পী বিশ্বকর্মা নানা গুণেৰে গুণিত এগৰাকী দেৱতা। আমাৰ দেশ ভাৰতবর্ষত বিভিন্ন দেৱ-দেৱীৰ মন্দিৰ দেখিবলৈ পোৱা যায় যদিও বিশ্বখনিকৰ বিশ্বকর্মাৰ মন্দিৰ কিন্তু আঙুলিৰ মূৰত গণিব পৰাহে। ৰাজ্যখনৰ বিশেষকৈ গুৱাহাটী মহানগৰীৰ নীলাচল পাহাৰত থকা ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ শক্তিপীঠ কামাখ্যা মন্দিৰৰ গেটৰ ওচৰত বিশ্বকর্মাৰ এটি মন্দিৰ দেখিবলৈ পোৱা যায়।

গজক বাহন হিচাপে লোৱা বিশ্বকর্মাৰ ভূজ চাৰিখন, মুখৰ ক্ৰান্তি উজ্বল, কেশ ডিঙিলৈকে বৈ পৰা, চক্ষু আয়ত, দৃষ্টি সূক্ষ্ম আৰু সৃষ্টি নিখুঁত।

শ্ৰীশ্ৰীবিশ্বকর্মা পূজাভাগৰ প্ৰয়োজনীয় দ্ৰব্যসমূহ হ'ল- ঘট এটা, ঘটৰ বাবে কাপোৰ (ৰঙা বা হালধীয়া), সেন্দুৰ, পঞ্চপল্লৱ (আম, আঁহত, বট, অশ্বত্থ, যজ্ঞডিম্বৰু) এঁৰা সূতা, পঞ্চশস্য (তিল, বগা সৰিয়হ, যৱধান, মগু আৰু মাটি মাহ), আসন আঙুঠি এযোৰ, শিৰ থকা ডাব নাৰিকল এটা, পঞ্চামৃত (দধি, দুগ্ধ, ঘৃত, মধু আৰু চেনি), হোমৰ বাবে ঘি, বেলপাত ১০৮ টা, চাকি দুটা (এটা ঘি আৰু এটা তেলৰ), চাউল, নানা জাতীয় ফুল, সমিন গছৰ ডাল তিনিটুকুৰা, হোমৰ বাবে আম খৰি, শুকান খৰি, নৈবেদ্য বিশেষ, নানা জাতীয় ফল, চাইন খেৰ এটা, সৰু কলপুলি চাৰিটা (মণ্ডপৰ বাবে), পঞ্চগুড়ি (হালধি গুড়ি, চাউলৰ গুড়ি, ফাকু গুড়ি, পতনৰ পুৱা গুড়ি, বেলপাতৰ গুড়ি), সুগন্ধি তেল, আইনা-ফণি, তামোল-পান, দনাৰ বাবে কলগছ, কলডিল এটা, তুলসী পাত, দুৱা, শিলিখা, পুৰোহিত বৰণৰ ধুতি-গামোচা আদি। পূজাভাগ কৰাৰ বাবে আমন্ত্ৰিত পুৰোহিতজনে পঞ্চগুড়িৰে বেদীত যথাবিহিত মণ্ডল অংকন কৰি সুলক্ষণযুক্ত ঘটত সেন্দুৰৰ ফোঁট দি পঞ্চপল্লৱ, শিলিখা, গন্ধ পুষ্প, জল দি এঁৰা সূতাৰে বান্ধি বস্ত্ৰাচ্ছাদন কৰি ঘট স্থাপন কৰি ঘটৰ গুড়িত পঞ্চশস্য আৰু পঞ্চৰত্ন অভাৱে যথাসাধ্যে মূল্য দিয়ে। পানীপূর্ণ ঘটটোৰ মুখত পঞ্চপল্লৱ নহ'লে আমৰ অযুগ্ম পাতযুক্ত নিখুঁত আমৰ আগ এটি দি ঘট স্থাপন কৰি মন্ত্ৰ পাঠ কৰে। পুৰোহিতজনে পূজাভাগৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় পানীখিনি তুলসী পাতৰ দ্বাৰা শুদ্ধ কৰি লয়। চাৰিটা সৰু কলপুলি পুতি লৈ মাজত ময়দা বা চাউলৰ গুড়িৰে অষ্টদল পদ্মৰ এটি মণ্ডপ সাজি লয়। মণ্ডপৰ বাওঁহাতে তেলৰ চাকি আৰু সোঁহাতে ঘিৰ চাকি বহুৱাই লৈ কাৰখানাৰ মেচিন, সঁজুলি আদিত একোটিকৈ সেন্দুৰৰ ফোঁট দিয়ে। ইয়াৰ পিছত পূজাৰীয়ে শুদ্ধ আসনত বহি শুদ্ধ চিত্তে উপবেশন কৰি বিশ্বখনিকৰ বিশ্বকর্মাৰ পূজাভাগ সমাপন কৰে। শেষত যান্ত্ৰিকতাৰে পৰিপূর্ণ দেশখনত বসবাস কৰা প্ৰতিজন লোকৰ শান্তি আৰু প্ৰগতিৰ কামনাৰে এটি প্ৰণাম মন্ত্ৰৰে সামৰিছোঁ -নমো দেৱশিল্পী মহাভাগ দেৱানাং কার্য্যসাধক। বিশ্ব কর্মন্ নমস্তুভ্যং সর্বাভীষ্ট ফলপ্রদ।।

পূর্ণ শক্তিৰে নগাঁৰৰ নির্বাচনী

বিজেপিয়েও শাসনত থকা সূত্ৰে সমষ্টিটো নিজৰ দখললৈ আনিবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা চলাইছে। ৰাজ্যিক বিজেপিৰ মিডিয়া পেণেলিষ্ট প্ৰিয়ংকা তামুলীয়ে নগাঁও লোকসভা সমষ্টিৰ উপ-নির্বাচন সন্দর্ভত এক বিবৃতিত কয় যে ভাৰতীয় জনতা পার্টিয়ে পূর্ণ সাংগঠনিক শক্তিৰে নির্বাচনী প্ৰস্তুতিত নামি পৰাৰ বিপৰীতে ৰাজ্যখনৰ প্ৰধান বিৰোধী দল কংগ্ৰেছৰ ভিতৰচৰাৰ অন্তর্কন্দল আৰু লবী কেন্দ্ৰিক ৰাজনীতি পুনৰ এবাৰ ৰাজহুৱা হৈ পৰিছে। ভাৰতীয় জনতা পার্টিৰ প্ৰার্থী দেবাশীষ শর্মাই সমষ্টিৰ প্ৰতিটো প্ৰান্তত দলীয় কার্যকর্তাসকলে জনসম্পর্ক অভিযান আৰু নির্বাচনী প্ৰচাৰ তীব্ৰতৰ কৰি তুলিছে। বিজেপিৰ যুৱ মর্চা, মহিলা মর্চা, অনুসূচিত জাতি মর্চা, অনুসূচিত জনজাতি মর্চা, অ'বিচি মর্চা, সংখ্যালঘু মর্চা আৰু চাহ জনগোষ্ঠী মর্চাই নিজ নিজ সাংগঠনিক ক্ষেত্ৰত সক্ৰিয়ভাৱে কাম কৰি থকাৰ লগতে দলৰ প্ৰতিটো মর্চাই নিজৰ গণভিত্তি আৰু সাংগঠনিক শক্তিক নির্বাচনী যুঁজত ব্যৱহাৰ কৰি ৰাইজৰ কাষ চাপিছে বুলি তামুলীয়ে জানিবলৈ দিয়ে। তেওঁ কয় যে কংগ্ৰেছে শিৰামণি বৰাক প্ৰার্থী হিচাপে ঘোষণা কৰিছে যদিও প্ৰার্থী ঘোষণা কৰিলেই কংগ্ৰেছৰ ভিতৰৰ ৰাজনৈতিক সংকটৰ অন্ত পৰা নাই। কংগ্ৰেছৰ ভিতৰত এতিয়াও লবী কেন্দ্ৰিক ৰাজনীতি, নেতৃত্বৰ মাজৰ অবিশ্বাস, গোট কেন্দ্ৰিক স্বার্থ আৰু পৰস্পৰক ৰাজনৈতিকভাবে প্ৰতিহত কৰাৰ প্ৰৱণতা স্পষ্ট হৈ আছে বুলি মিডিয়া পেণেলিষ্ট প্ৰিয়ংকা তামুলীয়ে কটাক্ষ কৰে। অৱশ্যে বিভিন্ন ৰাজনৈতিক দলৰ নির্বাচনী যুঁজৰ বিপৰীতে নগাঁও লোকসভা সমষ্টিৰ ৰাইজে কাক পছন্দ কৰে সেয়া নির্বাচনী ফলাফলৰ পিছতহে পোহৰলৈ আহিব।

তৃতীয় পৃষ্ঠাৰ পৰা ঃ —

সঠিক বাট দেখুৱাব নোৱাৰিলে

পাৰিব লাগিব। তেওঁ সাংবাদিকতাৰ বিষয়ে এটা লিখিত ভাষণ পাঠ কৰি প্ৰয়াত পৰেশ কলিতাৰ জীৱন-দর্শন, সাংবাদিকতা আৰু লেখক হিচাপে সমাজৰ প্ৰতি থকা অৱদানৰ বিষয়েও উল্লেখ কৰে। অনুষ্ঠানত বিশিষ্ট অতিথিৰূপে অংশগ্ৰহণ কৰি অসম বার্তাজীৱী সংঘৰ সাধাৰণ সম্পাদক তথা 'অসমীয়া প্ৰতিদিন'ৰ জ্যেষ্ঠ সাংবাদিক অঞ্জন কুমাৰ শর্মাই কয় যে নিৰপেক্ষতাই হৈছে সাংবাদিকৰ প্ৰধান অলংকাৰ। কিন্তু নির্ভীকতা, নিৰপেক্ষতা বর্তাই ৰাখিবলৈ সাংবাদিকক সামাজিক সুৰক্ষাৰ প্ৰয়োজন। বর্তমান ৰাজ্যখনৰ অধিকাংশ সাংবাদিক, সংবাদকর্মী প্ৰাপ্যৰ পৰা বঞ্চিত হৈ থকা বুলি উল্লেখ কৰি তেওঁ কয় যে জীৱিকাৰ সুৰক্ষা নাথাকিলে কোনেও নিজৰ বৃত্তিত সঠিকভাৱে কাম কৰিব নোৱাৰে। তেওঁ ৰাজ্যখনৰ সাংবাদিক-সংবাদকর্মীসকলৰ জীৱন-জীৱিকাৰ নিৰাপত্তা নিশ্চিত কৰিবলৈ চৰকাৰক দাবী জনোৱাৰ লগতে সংকটৰ সময়ত সাংবাদিকসকলৰ পক্ষত থিয় দিবলৈও ৰাইজক আহ্বান জনায়। মির্জা নিবাসী পৰেশ কলিতাই চাকৰি জীৱনৰ ব্যস্ততাৰ মাজতো সাংবাদিকতাৰ সৈতে জড়িত হৈ একেৰাহে ছটা কার্যকাল কামৰূপ জিলা সাংবাদিক সস্থাৰ সভাপতিৰ দায়িত্ব নিষ্ঠাৰে পালন কৰি অসমৰ সংবাদ জগতলৈ উল্লেখনীয় ৰৰাঙণি আগবঢ়াই যোৱা বুলি উল্লেখ কৰি শর্মাই ভাষণত নিজৰ কর্মৰ জৰিয়তে পৰেশ কলিতা মৃত্যুৰ পিছতো সমাজত জীয়াই থাকিব বুলি মন্তব্য কৰে। এই অনুষ্ঠানতে পৰেশ বৈশ্যই প্ৰদান কৰা আৰু গ্ৰন্থ আকাৰে প্ৰকাশ কৰি উলিওৱা 'পৰেশ কলিতা স্মাৰক বক্তৃতা' নামৰ পুথিখনো উন্মোচন কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানত ভাষণ দি প্ৰয়াত পৰেশ কলিতাৰ সহধর্মিণী তথা মির্জাৰ বি এড কলেজৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ড° মীৰাৰাণী কলিতাই তেওঁৰ স্বামীয়ে সমাজ জীৱনলৈ আগবঢ়াই যোৱা অৱদানৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰে। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত চাকৰিৰ ব্যস্ততাৰ মাজতো গ্ৰন্থ ৰচনা, সাংবাদিকতা, দক্ষিণ কামৰূপত বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠান, সামাজিক অনুষ্ঠান গঢ়ি তোলাত আগভাগ লোৱাৰ লগতে পৰেশ কলিতাই পৰিয়াল তথা আত্মীয়-স্বজনকো সঠিক পথৰ সন্ধান দেখুৱাইছিল বুলি তেওঁ উল্লেখ কৰে। অনুষ্ঠানত প্ৰয়াত পৰেশ কলিতাৰ বোৱাৰী তথা মৰিগাঁৱৰ বি এড কলেজৰ প্ৰবক্তা ড° নিবেদিতা ডেকায়ো নিজৰ অনুভৱ ব্যক্ত কৰে। কামৰূপ জিলা সাংবাদিক সস্থাৰ উদ্যোগত আয়োজিত এই স্মাৰক বক্তৃতানুষ্ঠানত কামৰূপ জিলা সাংবাদিক সস্থাৰ কার্যকৰী সভাপতি ধীৰাজ কুমাৰ দাসসহ জিলা সাংবাদিক সস্থাৰ বিষয়ৱবীয়া-সদস্য, জিলাখনৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ প্ৰতিনিধি তথা শুভাকাংক্ষীসকলে অংশগ্ৰহণ কৰি মির্জাৰ সামাজিক, শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰখনৰ এসময়ৰ বৰেণ্য ব্যক্তি পৰেশ কলিতাৰ স্মৃতিচাৰণ কৰে।

পৰিত্ৰ ভাদ মাহত চলি আছে নাম-প্ৰসংগ, গুৱাহাটীৰ জ্ঞানমালিনী বিকশিত নামতী দলৰ দিহানাম পৰিৱেশন

মুখ্যমন্ত্ৰীক মধুপুৰ সত্ৰৰ মাটিৰ সমস্যা সমাধানৰ আহ্বান

গুৱাহাটী ঃ কোচৰজা নৰনাৰায়ণৰ ৰাজত্বকালত ষোড়শ শতিকাত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা দহ মুকুতৰ পৰিত্ৰ থান তথা অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ অন্যতম পীঠস্থান হিচাপে পৰিগণিত হৈ অহা অসমৰ ধুবুৰী জিলাৰ গাতে লগা পশ্চিমবংগৰ কোচবিহাৰৰ শ্ৰীশ্ৰীমধুপুৰধাম সত্ৰখনেও অসমৰ বহু সত্ৰৰ দৰে মাটিৰ সমস্যাত ভুগি আছে। আনকি এটা সময়ত ৫০০ বিঘাতকৈ অধিক মাটি থকা অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ জনকস্বৰূপ মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ স্মৃতি বিজড়িত ঐতিহাসিক সত্ৰখনত এতিয়া প্ৰায় ৫৫ বিঘামানহে মাটি আছে। এই কথা সদৰী কৰিছে শ্ৰীশ্ৰীমধুপুৰধাম সত্ৰৰ সত্ৰাধিকাৰৰ পীতাম্বৰ ৰায়ে (আতৈ)। অলপতে গুৱাহাটীৰ পৰা যোৱা সাংবাদিকৰ দল এটাক সত্ৰাধিকাৰ পীতাম্বৰ ৰায়ে জানিবলৈ দিয়া মতে এই সন্দৰ্ভত ২০২৫ত অসম চৰকাৰে তেতিয়াৰ বিধায়ক প্ৰদীপ হাজৰিকাক অধ্যক্ষ হিচাপে লৈ গঠন কৰা অসম সত্ৰ আয়োগক সত্ৰৰ মাটি বেদখলমুক্ত কৰি মাটিৰ সমস্যাটো চিৰদিনৰ বাবে সমাধান কৰিবলৈ স্মাৰকপত্ৰ প্ৰদান কৰা হৈছে। ২০২৫ৰ ৮ জুনত প্ৰদান কৰা স্মাৰকপত্ৰখনত কোনে কেনেকৈ সত্ৰৰ মাটি বেদখল কৰি

আহিছে তাৰ বিতং বিৱৰণ দিয়া হৈছে। শেহতীয়াভাৱে আমি জানিব পাৰিছো যে অসমৰ মুখ্য মন্ত্ৰী ড° হিমন্তবিশ্ব শৰ্মাই মধুপুৰ সত্ৰ চৌহদক মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ জন্মস্থান পৰিত্ৰ বৰদোৱা সত্ৰৰ দৰে নিৰ্মাণ কৰিব বুলি ঘোষণা কৰিছে। বৰদোৱা সত্ৰৰ আৰ্হিত মধুপুৰ সত্ৰক উন্নীত কৰিবৰ বাবে অসম চৰকাৰে ৩৫ কোটি টকাৰ আঁচনি গ্ৰহণ কৰিছে বুলি আমাক অসম চৰকাৰৰ এক সূত্ৰই সদৰী কৰিছে। ইতিমধ্যে অসমৰ মুখ্য মন্ত্ৰীৰ নিৰ্দেশত অসম চৰকাৰৰ সাংস্কৃতিক পৰিক্ৰমা বিভাগ, লোকনিৰ্মাণ বিভাগকে ধৰি বিভিন্ন বিভাগৰ বিষয়া, অভিযন্তা, স্থপতিবিদ আদিয়ে সময়ে সময়ে মধুপুৰ সত্ৰলৈ আহি প্ৰস্তাৱিত ৩৫ কোটিটকীয়া আঁচনি ৰূপায়ণ কৰা সন্দৰ্ভত বুজ লৈছে। শংকৰদেৱ কলাক্ষেত্ৰ সমাজৰ সচিব সুদৰ্শন ঠাকুৰেও কেইবাবাৰো আহি সত্ৰ চৌহদ পৰিভ্ৰমণ কৰিছে। আমি আশা কৰিছো অসম আৰু পশ্চিমবংগৰ দুয়োখন চৰকাৰ একে দলৰে হোৱাৰ লগতে দুয়োজন মুখ্য মন্ত্ৰী ব্যক্তিগত পৰ্যায়ত ভাল বন্ধু হোৱা বাবে সত্ৰৰ মাটি বেদখলমুক্ত হ'ব। তথ্য মতে অসমৰ মুখ্য মন্ত্ৰী ড° হিমন্তবিশ্ব শৰ্মাই পশ্চিমবংগৰ নৱনিৰ্বাচিত মুখ্য মন্ত্ৰী শুভেন্দু অধিকাৰীৰ সৈতেও যোগাযোগ কৰিছে। আশা ৰাখিছো মাটিৰ সমস্যাটো চিৰদিনৰ বাবে সমাধান হ'ব। অৱশ্যে প্ৰস্তাৱিত আঁচনিখন কাৰ্যকৰী হোৱাৰ আগতে বৰ্তমান আৰ্থিককে ধৰি যিখিনি সমস্যা আছে সেইখিনি যাতে বৰ্তমান চৰকাৰে সমাধান কৰি দিয়ে তাৰ বাবে আমি অসম চৰকাৰক আহ্বান জনাইছো। উল্লেখ্য যে পীতাম্বৰ ৰায়ে ২০২৪ৰ ১৫ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা সত্ৰাধিকাৰ হিচাপে দায়িত্ব পালন কৰি আহিছে। ইয়াৰ পূৰ্বে তেওঁ ২০১২ৰ পৰা ২০২৪ চনৰ ১৫ ফেব্ৰুৱাৰীলৈকে সত্ৰৰ ডেকা সত্ৰাধিকাৰ পদত অধিষ্ঠিত আছিল। আনহাতে, গুৱাহাটীৰ খানামুখ অঞ্চলৰ প্ৰখ্যাত নামতী দল হিচাপে পৰিচিত আৰু বিগত সময়ত মেঘালয়ৰ ৰাজধানী চহৰ শ্বিলং, বৰাপানী, নংপোৰ সমীপৰ মাৰঙা, পাথাৰখামাৰ সমীপৰ বাৰেগাঁও, উমচাও আদিত থকা নামঘৰ আদিত নাম পৰিৱেশন কৰি ভূয়সী প্ৰশংসা লাভ কৰা জ্ঞানমালিনী বিকশিত নামতী দলটোৱে যোৱা ৫ আৰু ৬ ছেপ্টেম্বৰত মধুপুৰ সত্ৰত দুদিন থাকি নাম-প্ৰসংগ পৰিৱেশন কৰে। দলটোৰ সভানেত্ৰী পূৰ্ণিমা কলিতা আৰু সম্পাদিকা তথা মুখ্য নামতী জুমি কলিতাৰ নেতৃত্বত যোৱা ১৩ জনীয়া নামতী দলটোৱে মহাপুৰুষ দুজনাৰ সৃষ্টিৰাজিৰ আধাৰত পৰিৱেশন কৰা দিহানাম পৰিৱেশন শৈলীয়ে সত্ৰত থকা সকলোৰে সমাদৰ লাভ কৰে। কোচবিহাৰৰ ৰাজপৰিয়ালৰ অধ্যক্ষ তথা কুমাৰ জিতেন্দ্ৰ নাৰায়ণসহ তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ ফালৰ পৰাও নামতী দলটোক নাম-প্ৰসংগ পৰিৱেশন কৰা বাবে শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছে। নামতী দলটোক থকা-মেলাকে ধৰি সকলো দিশতে যাৱতীয় সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল সংযুক্ত কামতাপুৰ ছাত্ৰ সংগঠনৰ কেন্দ্ৰীয় কমিটীৰ সচিবপ্ৰধান ৰতন ৰায় আৰু মুখ্য সাংগঠনিক সম্পাদক মৃদুল ৰায়ে।

পাঠশালাত দুৰ্গা পূজাৰ লাইখুঁটা স্থাপন

অসম ভূমি সেৱা, পাঠশালা ঃ বজালী জিলাৰ সদৰ পাঠশালাত বিগত বৰ্ষৰ পৰা একাংশ উদ্যমী যুৱকৰ প্ৰচেষ্টাত আৰম্ভ হোৱা সাৰ্বজনীন দুৰ্গা পূজা এইবেলিও বৰ্ণাঢ্য কাৰ্যসূচীৰে উদ্‌যাপন কৰা হ'ব। অহা ১৮ অক্টোবৰৰ পৰা ২১ অক্টোবৰলৈ পাঁচদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে শাৰদীয় দুৰ্গা পূজাৰ আয়োজন কৰা

হৈছে। পূজাৰ সকলো কাৰ্যসূচী নিয়াৰিকৈ পৰিচালনা কৰিবলৈ অৱসৰপ্ৰাপ্ত প্ৰধান শিক্ষক হৰগোবিন্দ ৰয়ক সভাপতি আৰু মনজিৎ দাসক সম্পাদক হিচাপে লৈ এখন শক্তিশালী উদ্‌যাপন সমিতি গঠন কৰা হৈছে। লগতে স্মৃতিগ্ৰন্থ, প্ৰচাৰ, মঞ্চ, তোৰণ আদিকে ধৰি কেইবাখনো উপ-সমিতি গঠন কৰা হৈছে। যোৱা দেওবাৰে পূজাৰ প্ৰস্তুতিৰ অংশ হিচাপে পাঠশালা মজলীয়া বিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰত সাৰ্বজনীন দুৰ্গা পূজা সমিতিৰ উদ্যোগত পূজা মণ্ডপৰ লাইখুঁটা স্থাপন কৰা হয়। বৈদিক মন্ত্ৰোচ্চাৰণ আৰু পূজা-অৰ্চনাৰে এক আধ্যাত্মিক পৰিৱেশত লাইখুঁটা স্থাপন অনুষ্ঠান সম্পন্ন কৰে পূজা পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি হৰগোবিন্দ ৰয়ে। লাইখুঁটা স্থাপন অনুষ্ঠানত পূজা সমিতিৰ বিষয় ববীয়া, উ প-সমিতিসমূহৰ সদস্য, স্থানীয় বহুতো বিশিষ্ট ব্যক্তি তথা ভক্তিপ্ৰাণ ৰাইজে অংশগ্ৰহণ কৰে।

ৰসৰাজৰ জয়ন্তী উপলক্ষে ৰচনা প্ৰতিযোগিতা

অসম ভূমি সেৱা, ৰামপুৰ ঃ অসমীয়া সাহিত্যৰ কাণ্ডাৰী, অসমীয়া চুটিগল্পৰ জনক ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ আগত জয়ন্তী উপলক্ষে সাহিত্য-সংস্কৃতি বিকাশ গোষ্ঠী কামৰূপ আৰু ৰামপুৰ আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ যৌথ উদ্যোগত দক্ষিণ কামৰূপভিত্তিক এলানি ৰচনা প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰা হৈছে। ৰচনাৰ বিষয় 'অসমীয়া সাহিত্যলৈ ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ অৱদান।' ৩০০ৰ পৰা ৪০০ শব্দৰ ভিতৰত একেটা বিষয়ত দুটা শাখাত প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছে। 'ক' শাখা উচ্চতৰ মাধ্যমিক শ্ৰেণী আৰু 'খ' শাখা স্নাতক শ্ৰেণীৰ বাবে। প্ৰতিটো শাখাত প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় স্থানপ্ৰাপ্তজনক প্ৰমাণপত্ৰ, স্মাৰক আৰু কিতাপৰ টোপোলাৰে পুৰস্কৃত কৰা হ'ব। বিজয়ীসকলক অহা ১৪ অক্টোবৰত ৰামপুৰ আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ত বেজবৰুৱাৰ জন্ম দিৱস উপলক্ষে আয়োজিত সভাত পুৰস্কাৰসমূহ প্ৰদান কৰা হ'ব। ৰচনাসমূহ নিম্নলিখিত নম্বৰত ডিটিপি কৰি পিডিএফযোগে হোৱাটছএপ নম্বৰ ৮৭৫২৮৭৮৩৭৭ নতুবা ই-মেইলঃ rampuranchalikcollege @gmail.comত দিব পাৰিব। ৰচনা পঠিওৱাৰ শেষ তাৰিখ ৫ অক্টোবৰ লগতে নাম, ঠিকনা আৰু ফোন নম্বৰ উল্লেখ কৰি দিবলৈ উদ্যোক্তাসকলে আহ্বান জনাইছে।

উত্তৰ গুৱাহাটীত দুৰ্গা পূজাৰ সোণালী জয়ন্তীৰ লাইখুঁটা স্থাপন

অসম ভূমি সেৱা, উত্তৰ গুৱাহাটী ঃ আকৌ আহিল পূজাৰ বতৰ। গণেশ চতুৰ্থীৰ পিছত শুকুৰবাৰে বিশ্ব খনিকৰ বিশ্বকৰ্মা পূজা আৰু তাৰ পিছতে আহি আছে শাৰদীয় দুৰ্গোৎসৱ। বিগত বৰ্ষত অসমীয়াৰ প্ৰাণৰ শিল্পী জুবিন গাৰ্গৰ অনাকাংক্ষিত মৃত্যুৰ বাবে ম্লান পৰিছিল দুৰ্গা পূজাৰ। জুবিন গাৰ্গৰ মৃত্যুৰ এবছৰ পাৰ হ'বলৈ মাজত মাথোঁ ৫ দিন বাকী থকা অৱস্থাত এইবেলি ৰাজ্যৰ অন্যান্য প্ৰান্তৰ লগতে তীৰ্থ নগৰী উত্তৰ গুৱাহাটীতো বিস্তৃত কাৰ্যসূচীৰে দুৰ্গোৎসৱ পালনৰ প্ৰস্তুতি চলিছে। উত্তৰ গুৱাহাটীৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত পশ্চিমাঞ্চল সাৰ্বজনীন দুৰ্গোৎসৱ উদ্‌যাপন সমিতিয়ে এইবেলি সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষ হিচাপে উদ্‌যাপন কৰিব দুৰ্গা পূজা। দুৰ্গা পূজাৰ প্ৰাৰম্ভিক প্ৰস্তুতি হিচাপে আয়তীৰ উৰুলি, পূজাৰীৰ মন্ত্ৰোচ্চাৰণ, ঢাকৰ শব্দ তথা ভক্তিপ্ৰাণ লোকৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ মাজত পশ্চিমাঞ্চল সাৰ্বজনীন দুৰ্গোৎসৱৰ লাইখুঁটা পৰ্ব সমাপন কৰা হয়। লাইখুঁটা স্থাপন কৰি পশ্চিমাঞ্চল সাৰ্বজনীন দুৰ্গোৎসৱৰ সফলতা কামনা কৰে মুখ্য মন্ত্ৰীৰ বিশেষ কৰ্তব্যৰত বিষয়া হেমন্ত চৌধুৰীয়ে। দুৰ্গোৎসৱৰ কাৰ্যসূচীও মুকলি কৰে মুখ্য মন্ত্ৰীৰ বিশেষ কৰ্তব্যৰত বিষয়াজনে। পশ্চিমাঞ্চল সাৰ্বজনীন দুৰ্গোৎসৱ সমিতিৰ সভাপতি নৰ বড়া, মুখ্য সম্পাদক অখিল দাস, কোষাধ্যক্ষ ভৃগু কুমাৰ দাসে সদৰী কৰা মতে বৰ্ণাঢ্য কাৰ্যসূচীৰে সজোৱা সোণালী জয়ন্তী বৰ্ষৰ স্মৃতি সজীৱ কৰি ৰাখিবলৈ এখন সৰ্বাংগসুন্দৰ আলোচনী প্ৰকাশ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। ইফালে প্ৰথমবাৰৰ বাবে দুৰ্গা

পূজাস্থলীত স্থাপন কৰা হ'ব ৩০ ফুট উচ্চতাৰ ৰামচন্দ্ৰৰ ভব্য প্ৰতিমূৰ্তি। ১৬ অক্টোবৰৰ পৰা ছয়দিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে আয়োজন কৰা এই শাৰদীয় দুৰ্গোৎসৱত সকলো ভক্তিপ্ৰাণ লোকৰ সহায়-সহযোগিতা কামনা কৰিছে আয়োজক সমিতিয়ে।

Printed by Prafulla Gogoi, Seven Stars Publications Pvt. Ltd. and published by Raghabendra Narayan Dutta Baruah , Seven Stars Publications Pvt. Ltd. on behalf of Raghabendra Narayan Dutta Baruah and printed at Seven Stars Publications Pvt. Ltd. at A.T. Road, Adabari, Near Bus Stand (Out Gate) Guwahati-781014 and published at 6, College Hostel Road, Panbazar, Guwahati-781001. Tel: 0361-2674555, E-mail: sspplghy@gmail.com

Editor: Raghabendra Narayan Dutta Baruah